YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS

BIJÎ 1 GULANA ŞOREŞGER

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 MAYIS 1988
500 TL
№ 42

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATACAĞIZ!

Bütün ülkelerin işçilerinin, dünya proletaryasının birliğinin ve yiğit mücadele geleneğinin;proletarya ile ezilen halkların emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı ittifakının sembolü olan 1 MAYIS geliyor!

1 Mayıslarda sınıf bilinçli işçiler, emperyalist sosyal-emperyalist burjuvazinin ve onun işbirlikçilerinin kölelik düzenlerinin her türüne karşı, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE ŞİDDETE DAYALI DEVRİMİ gerçek kurtuluş yolu olarak haykırıyor!

1 Mayıslarda sınıf bilinçli işçiler, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin, her türlü gericiliğin çıkardığı, kışkırttığı, sürdürdüğü, yararlandığı emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşlara karşı DEVRİMCİ İÇSAVAŞIN, DEVRİMİN gerçek çıkış yolu olduğunu haykırıyor!

1 Mayıslarda sınıf bilinçli işçiler, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı PROLETER DÜNYA DEVRİMİ için, hangi renkten, dilden, dinden, milletten, ırktan olursa olsun, TÜM DÜNYA İŞÇİLERİNİN BİRLİĞİNİ, tüm dünya işçilerinin ve ezilen halklarının BİRLİK – DAYANIŞMA VE MÜCADELESİNİ haykırıyor!

Emperyalistler ve tüm gericiler, 1 Mayıs'ın bu içerikle, onun devrimci geleneğine uygun olarak kutlanmasını engellemek için ellerinden geleni yapıyor.

- Kimi yerde, emperyalist metropollerde, 1 Mayıs'lar, devletin bir parçası haline gelmiş gerici sendika aygıtı üzerinden, mücadeleden başka her şeyi içeren bir bahar gezintisi gibi kutlanmaya çalışılıyor. Bu gibi "1 Mayıs" gösterileri, gerçekte emperyalizmin propaganda araçlarına dönüşüyor.
- Kimi yerde, sosyal-emperyalist/revizyonist metropollerde, 1 Mayıs, sosyal-faşist devletin güç gösterileri olarak kutlanıyor.
- Kimi yerde, 1 Mayıs'ın "Bahar Bayramı" olarak bile kutlanmasından korkar hale gelen faşist yönetimler, ülkemizde olduğu gibi, 1 Mayıs'ı,adı "Bahar Bayramı" olan bir tatil günü olmaktan bile çıkarıp, yeniden iş günü haline getirmiş durumda.

Hangi ülkede olursa olsun, sınıf bilinçli işçilerin görevi, 1 Mayıs'ı, elindeki tüm imkan ve araçları kullanarak, Dünya İşçi Sınıfının Birlik-Dayanışma-Mücadele Günü olarak, onun devrimci geleneğine uygun olarak kutlamaktır. Ve sınıf bilinçli işçiler bunu yapacaktır!

Bütün Ülkelerin İşçilerinin ve Ezilen Halklarının Ortak Can Düşmanı : Dünya Emperyalist Sistemi!

Kapitalizmin tüm çelişmelerini, ötesinde DEVRİMİN başladığı en uç noktasına kadar geliştiren "asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizm"in dünyası; emperyalist/sosyal-emperyalist dünya sistemi bugün de içinde yaşadığı devri krizlerinden birinde derin sarsıntılar geçiriyor.

Bütün revizyonist, oportünist çarpıtma ve kandırmacalara rağmen, emperyalizmin her devri krizi, bir öncekinden ağır olmakta; her geçici istikrar daha ağır bir krizin hazırlayıcısı, habercisi olmaktadır.

Günümüz emperyalist dünyası, 1987'de İkinci Dünya Savaşı sonrasında şimdiye dek yaşadığı en ağır mali krizi gördü. Dünya borsalarında bir gün içinde "kupon kesici"lerin ellerindeki hisse senetleri 600 milyar dolarlık değer kaybetti. İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan dolara bağlı para sistemi bugün can çekişiyor. Bu sistem bugün suni olarak emperyalistlerce ayakta tutulmaya çalışılıyor. Ama bütün

Emperyalist ülkelerdeki "refah"ın kaynaklarından biri, emperyalizme bağımlı ülke halklarının yoksulluğu, açlığı...

çabalar, bu sistemin kokuşmuş bir ceset haline geldiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Bütün emperyalist ülkelerde, işsizlik ve onun ayrılmaz yol arkadaşı yoksulluk iyice belirgin bir salgın hastalık halini almış durumda. Güya işsizlik olmayan revizyonist, sosyal-emperyalist ülkelerin de bu konuda batılı emperyalist ülkelerden özde farkı yok. Artık minare kılıfa sığmadığı için, Rus sosyal-emperyalistlerinin şefi Gorbaçev bile işsizliğin —hem de büyük boyutlarda— varlığını itiraf etmek zorunda kalıyor.

Gorbaçev revizyonisti şimdi, hem batılı emperyalist ülkelerden, hem de Yugoslav revizyonistlerinin "özyönetim" adını verdikleri sistemden "öğrenme"ye çalışıyor. Ama bu modellerin işsizliğe karşı, krize karşı reçeteleri bellidir:

Emperyalist ülkelerde işsizliği azaltmak için ileri sürülen ya da uygulanan tüm programlar, giderek derinleşen buhrana paralel olarak, daha fazla işsizliğe, daha fazla yoksullu-

ğa yol arkadaşı olmaktan başka işe yaramıyor. Emperyalizmin "örnek" gösterdiği "mucize" ülkesi Japonya'da bile birçok büyük işletme iflas ediyor, binlerce işçi işsizler ordusu saflarına itiliyor. Hiçbir emperyalist ülkede, artık işsizliğin ortadan kaldırılması, burjuva partilerinin propaganda malzemesi olarak bile kullanılmıyor. Bütün vaadler, işsiz sayısını azaltma, sınırlama, ilerlemesini durdurma vb sınırları içinde kalıyor. İşsizlik yanında, sürekli artan fiyatlar, sürekli olarak ücret artışlarının üzerinde seyreden enflasyon, geri alınan-azaltılan sosyal hizmetler, işçi sınıfının yaşam koşullarını daha da kötüleştiriyor.

> EKİM DEVRİMİ DÜNYA KAPİTALİZMİNE ARTIK HİÇBİR ZAMAN İYİLEŞTİREMEYECEĞİ ÖLÜMCÜL BİR YARA AÇMIŞTIR. İŞTE BU YÜZDEN KAPİTALİZM, EKİM'DEN ÖNCE SAHİP OLDUĞU "DENGE"YE VE "İSTİKRAR"A BİR DAHA KAVUŞAMAYACAKTIR. KAPİTALİZM KISMEN İSTİKRARA KAVUŞABİLİR... AMA ARTIK HİÇ BİR ZAMAN ESKİDEN GÖSTERİŞİNİ YAPTIĞI BU SAKİNLİĞİ VE BU GÜVENİ VE DENGEYİ, BU İSTİKRARI BULAMAYACAKTIR.
>
> (Stalin, "Ekim Devriminin Uluslararası Niteliği")

Bütün emperyalist, sosyal-emperyalist ülkelerde krizin yükü işçilerin, emekçilerin sırtına yıkıldı, yıkılıyor.

Emperyalizme bağımlı geri ülkelerde, emperyalist sistemin buhranının yansıması, işçi sınıfı ve ezilen-sömürülen yığınlar açısından, metropollere göre çok daha felaketli sonuçlara yolaçıyor. Yüzbinlerle, milyonlarla insan, 21. yüzyıla 12 yıl kala, hala açlıktan ölüyor, açlıktan ölme tehdidi altında yaşıyor!

İşçi sınıfının emperyalist metropollerdeki gelişme eğilimi gösteren direnci karşısında, emperyalistlerin cevabı, daha açık, daha sert tedbirler, yeni yasalar; onlara dayanılarak, en küçük direnişi bile daha çıkarken ezme, İÇ FAŞİSTLEŞMENİN boyutlarını artırmaktır. Gösteri, örgütlenme, grev hakkı, basın özgürlüğü vb. bir dizi burjuva-demokratik hak, her geçen gün daha fazla sınırlandırılıyor. Emperyalist devlet aygıtlarının temel direği orduların ve bir içsavaş örgütü olarak mükemmelleştirilmeye çalışılan polis, sınır koruma güçleri vb.nin silahlandırılması korkunç boyutlara vardırılıyor. Her gelişen mücadeleyi daha tomurcuk halinde, gelişmeden boğabilmek için, toplumu tam olarak kontrol altına alabilmek için, kontrol aygıtları mükemmelleştirilmeye çalışılıyor.

Emperyalist savaşa karşı mücadele, emekçilerin silahsızlandırılması ile deği, emekçilerin silaha sarılması ile başarı kazanacaktır!

Emperyalizm, en büyük ve en güçlü düşmanı işçi sınıfını içerden fethetmek için, bir yandan yarı-sömürgelerinden elde ettiği aşırı kârların bir bölümü ile geniş bir işçi aristokratları-işçi bürokratları tabakası oluşturuyor, diğer yandan burjuva ideolojisini işçi sınıfı içinde en geniş şekilde sürekli mükemmelleştirdiği propaganda aygıtı üzerinden, tekniğin son sözü olan araçlarla yayıyor. Çeşitli milliyetlerden işçiler arasında düşmanlık, kin, aşağılama duyguları, burjuva bilimlerinin sunduğu bütün imkanlar kullanılarak yaygınlaştırılıyor.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde, emperyalizme bağımlı burjuvazi birçok halde, işçi sınıfının ve emekçi yığınların mücadelesi karşısında, yüzündeki kaba demokratik maskeyi atıp, açık faşizm uygulamasına geçiyor. Feodalizm ne kadar az çözülmüş ise, bu ülkelerde faşizm o kadar çok ortaçağ özelliği taşıyor.

Ekonomik kriz içinde kıvranan emperyalist ülkeler, sahip oldukları etki ve pazar alanlarını, ekonomik, mali, askeri, siyasi... her yönden kendilerine bağladıkları ülkeleri, giderek daha büyük gaddarlıkla talan ediyorlar. Her büyük emperyalist güç (Rus sosyal-emperyalizmi, ABD emperyalizmi, Batı Alman emperyalizmi, İngiliz emperyalizmi, Fransız emperyalizmi, Japon emperyalizmi...), dünya hegemonyası için dalaşında, diğerlerinin pazarlarını ve etki alanlarını ele geçirebilmek için aç kurtlar gibi bekliyor; tetik elde fırsat kolluyor. Emperyalist büyük güçler, ellerindeki etki alanlarını korumak ve yeni etki alanları ele geçirmek için kıyasıya bir mücadele yürütüyorlar. Ve onlar yeni bir emperyalist genel paylaşım savaşını, yeni bir dünya savaşını somut olarak hazırlıyor. Eşitsiz, sıçramalı gelişme yasası sonucu; değişen güç dengeleri şartlarında, devri krizlerin belirli bir noktasında, dünyanın yeniden paylaşımının gündeme getirilmesi, emperyalist sistemin tabiatındadır. Bütün emperyalist ülkelerin, başta emperyalist büyük güçler olmak üzere, ekonomilerini ve toplumları giderek büyüyen boyutlarda MİLİTARİSTLEŞTİRMELERİ, ve SİLAHLANMAYA korkunç kaynaklar ayırmaları, içte faşistleşmenin büyüyen boyutları, YENİ BİR DÜNYA EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVAŞININ SOMUT HAZIRLIĞINDAN BAŞKA BİRŞEYİN İŞARETİ DEĞİLDİR!

Büyük tantana ile yapılan SİLAHSIZLANMA görüşmeleri ve anlaşmaları da bu gerçeği değiştirmiyor.

1987 sonunda ABD emperyalistleri ile Rus sosyal-emperyalistleri arasında imzalanan kısa ve kısa-orta menzilli atom başlıklı füzelerin belli bir süre içinde yokedilmesi konusundaki anlaşma; tüm emperyalist ve gerici basın-yayın araçları ile "olağanüstü önemde tarihi bir anlaşma", "barışı daha güvenlikli hale getiren bir anlaşma", "insanlığın geleceği açısından bir dönüm noktası" vb. olarak tanıtılıyor. Gerçekten barış isteyen emekçi yığınlar içinde, emperyalist efendilerin anlaşmaları ile barış sağlanabileceği hayalleri körükleniyor.

Emperyalistlerin atom silahlarının tümünü yoketme diye bir niyetlerinin olmadığı bir yana; atom silahlarının ortadan kaldırıldığının varsayıldığı şartlarda da, bir dünya savaşı, ve genelde savaşların engellenebileceğinin hayal olduğu bilinmelidir. Emperyalistler, sosyal-emperyalistler yumuşama lafları, silahsızlanma lafları ardında; silahlanmalarını her geçen gün daha da modernleştirmeye devam ediyorlar. Çöpe atılan, atıldığı söylenen silahların yerini, aynı işi görecek daha modernleri alıyor. Atom silahları dışındaki silahlar da insanlığı yok etmeye yetecek düzey ve kapasitede. Atom silahı olmadan da savaş yürüyeceğini ve böyle savaşlarda da milyonlarca insanın ve üretim aracının yok edileceğini şimdiye kadarki dünya savaşları gösterdiği gibi, İkinci Dünya Savaşı bittiğinden bu yana yürüyen yüzlerce gerici, karşı-devrimci savaş da gösteriyor. Güya barışın hüküm sürdüğü ortamda yalnızca atom silahsız İran-Irak savaşında yüzbinlerle ölü var. İnsanlığın kurtuluşu, emperyalist savaşın biricik alternatifi gibi gösterilmeye çalışılan emperyalist barışta değil!

Emperyalist efendilerin barış-silahsızlanma görüşmeleri esasta, varolan savaşları yok gösteren, ve hazırlığı yapılan daha büyük savaşlara hazırlığın üzerini örtmeye yarayan bir örtüdür.

*

Sınıf bilinçli işçiler 1 Mayıs'ı, sınıf kardeşlerine ve bütün ezilenlere, emperyalist bunalımın sebebinin bizzat EMPERYALİST SİSTEMİN KENDİSİ olduğunu, emperyalist buhrandan nihai olarak kurtulmanın yolunun, emperyalizmi **PROLETER DÜNYA DEVRİMİ İLE** yok etmek olduğunu anlatmak için kullanacaktır.

SİLAHSIZLANMA TALEBİ HAKKINDA

LENİN

Burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanması, bugünkü kapitalist toplumun en büyük, en temel, en önemli olgularından biridir. Bu olgu karşısında devrimci sosyal-demokratlardan "silahsızlanma" "talebi" ileri sürmeleri isteniyor! Bu, her türlü devrim düşüncesinden ve sınıf konumundan vazgeçmek olurdu, Biz şunu söylüyoruz: Burjuvaziyi yenmek, onu mülksüzleştirmek VE SİLAHSIZLANDIRMAK amacıyla proletaryanın silahlandırılması — bu devrimci sınıf için mümkün olan tek taktiktir. Kapitalist militarizmin TÜM OBJEKTİF GELİŞMESİ ile hazırlanan, temellendirilen ve öğretilen bir taktiktir bu. Proletarya ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan sonradır ki, dünya tarihi açısından misyonuna ihanet etmeksizin, silahları eski madenler arasına atabilir, ve mutlaka —o zaman, ve fakat kesinlikle o zamandan önce değil— kaldırıp atacaktır da." ("Proleter Devrimin Askeri Programı, Lenin, Eserler, cilt 23, s. 76, Almanca)

Sınıf bilinçli işçiler, sınıf kardeşlerine ve ezilenlere, emperyalist, gerici, karşı-devrimci savaşların, emperyalizm varolduğu sürece kaçınılmaz olduğunu; bu nedenle, emperyalist savaşa karşı gerçek alternatifin emperyalist barışı savunmak olmadığını anlatacaklardır. Dişine-tırnağına kadar silahlanmış sınıf düşmanlarına karşı "şiddetsiz direniş" propagandası yapan sosyal-pasifizme karşı, işçilerin tek kurtuluş yolunun şiddete dayalı devrim olduğunun; emperyalist savaşları tarihe gömmenin biricik yolunun emperyalist sistemi proleter dünya devrimi ile yoketmek olduğunun propagandasını yapacaklar, EMPERYALİST, GERİCİ, KARŞI-DEVRİMCİ SAVAŞLARA KARŞI, DEVRİMCİ İÇSAVAŞ VE ULUSAL VE SOSYAL KURTULUŞ SAVAŞLARI şiarını yükselteceklerdir.

Emperyalist, sosyal-emperyalist, faşist, gerici dünya, gelinen yerde emperyalizmin İNSANLIK DÜŞMANI OLDUĞUNU, insanlığın bu sistemin sürmesi halinde yokolma tehlikesinin, üzerinde yaşanan, cennet olması mümkün dünyanın; bugün ezilen-sömürülen yığınlar açısından cehennem olma durumunun giderek daha da berraklaştığını; üzerinde yaşadığımız yerkürenin yokolmasının teorik olarak mümkün, emperyalizmin sürmesi halinde muhtemel olduğunu açıkça göstermiştir. İşte Çernobil ve sonrası olanlar... İşte emperyalist metropollerde büyük nehirlerde her türlü canlının yaşamasını imkansız kılan zehirlenme olayları; işte petrol halılarıyla döşenmiş kıyışeritleri, işte atmosferdeki değişiklikler, işte emperyalist metropollerde "smog" alarmları, rüzgar ters estiğinde teneffüs edilmek zorunda kalınan zehirli hava, işte atmosferde ozon tabakasının delinmesi... Liste daha çok uzatılabilir. Ama emperyalizmin kokuşmuşluğunu, çürümüşlüğünü, insanlık düşmanlığını pratikte yüzlerce kez ispatlamış, işçi sınıfına ve tüm ezilenlere YA EMPERYALİZM / YA SOSYALİZM! alternatifini, belki hiçbir dönemde olmadığından daha güncel bir alternatif olarak dayatmıştır!

Ve işte bu ortamda, emperyalizmin "akıllı" savunucuları sistemde reform ve reformcuklarla, özde değişiklik yapmadan, onu yaşatabilmek için yine düzinelerle ortaya atılmıştır. Dünyanın yokedilmesi ciddi olasılığı karşısında bir dizi eski devrimci de emperyalist burjuvazinin "sağduyu" sahibi sözcülerinin sosyal reform treninde yerini almıştır.

Ve bu ortamda modern revizyonistler, SBKP'nin XX. Kongresinin izinde, "tüm insanlığın yüksek çıkarları" bakış açısını "dar sınıf bakış açısı"nın karşısına koyma hokkabazlığı ile ortaya çıkarak, işçi sınıfının sınıf bakış açısının, modern toplumda insanlığın gerçek çıkarlarını gören ve gözeten tek bakış açısı olduğu Marksist-Leninist gerçeğini resmen de bir kenara koymuşlardır.

Ama hayır, emperyalizmin alternatifi, reforme edilmiş, yeşile, pembeye vb. boyanmış emperyalizm değildir. Onun gerçek alternatifi devrimdir. Ve sınıf bilinçli işçiler, emperyalizmi yıkmak için, Marksizm-Leninizm bilimi ile silahlanmış bir öncü kurmay heyetinin; Bolşevik Parti'nin mutlak gereklilik olduğunun, bugün böyle partilerin yaratılması ve yetkinleştirilmesinin esas görev olduğunun bilincindedir.

Bütün ülkelerin sınıf bilinçli proletaryası bu 1 Mayıs'ta, bu alternatifi bilinçli olarak sınıf kardeşlerine, tüm ezilenlere taşıyacaktır!

– EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE ÖLÜM!

– EMPERYALİST, GERİCİ, KARŞI-DEVRİMCİ SAVAŞA KARŞI, DEVRİMCİ İÇSAVAŞ!

– YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

– YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

Türkiye'de Demokrasi Devrimle Kazanılacaktır!

Erkek ve kadın işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

1 Mayıs 1988'e Türkiye proletaryası ve Türkiye halkları, zor ve fakat umut dolu şartlar altında giriyor.

Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların 12 Eylül sonrasında bir anlamda yeniden düzenlenen faşist devlet çarkı, bütün kurumları ile işçi sınıfına, tüm emekçilere, ezilen Kürt ulusuna, ezilen Türk-olmayan milliyetlere azgınca saldırıyor. Onlar bir yandan halk yığınlarına azgınca saldırırken, diğer yandan da "demokrasiye geçtikleri" üzerine nutuklar atıyorlar.

Geçtikleri "demokrasi" öyle bir demokrasidir ki, gerçekte emperyalizmin uşağı komprador patronların, toprak ağalarının, bir avuç tefeci-tüccarın, asalağın, vurguncunun, talancının işçiler, köylüler, tüm emekçiler üzerinde sömürü ve zulüm düzenlerini sürdürmesi temeli üzerinde yükselmektedir.

Öyle bir "demokrasi"dir ki geçtikleri, işçi sınıfının, köylülerin, emekçi halkın ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ YOKTUR. İşçi sınıfının GREV HAKKI, yoktur denecek ölçüde sınırlandırılmıştır. İşçi sınıfının, emekçilerin haklarını savunan düşüncenin, komünizmin PROPAGANDA ÖZGÜRLÜĞÜ yoktur! Bu "demokrasi"nin işçi sınıfı ve emekçi halklar için öngördüğü tek gerçek "özgürlük", kendini sesini çıkartmadan sömürtme ve ezdirtme; köleliğini yaşama özgürlüğüdür! İşçi sınıfı için ve emekçi halk için bu "demokrasi", gerçekte çeşitli tonlarda faşist zulüm, işkence, zindan... demektir.

Öyle bir "demokrasi" ki, çeşitli milliyetlerden onbinlerce devrimci, demokrat ve komünisti zindanlara tıkmıştır. Tek "suç"u bağımsızlık, özgürlük, halk demokrasisi ve sosyalizm istemek olan yüzlerce, binlerce devrimciye karşı sürek avları düzenlenmiş, yüzlercesini kurşunlamış, onbinlercesini mahkemelerde yargılamış, mahkum etmiş, yüzlerce devrimciyi işkencehanelerde "kayıp" etmiştir.

Öyle bir "demokrasi"dir ki geçilen demokrasi, yüzbinlerce kitap toplanıp yok edilmiştir.

Öyle bir "demokrasi"dir ki geçilen demokrasi, yüzlerle devrimci, ilerici insan başka ülkelere iltica etmek zorunda bırakılmıştır. Öyle bir "demokrasi" ki, düşünen beyinler, düşündüğünü söyleyen diller, yazan eller için işkence-zindan-zulüm öngörür.

Öyle bir "demokrasi"dir ki geçilen demokrasi, Türk-olmayan milliyetlere zulüm, Kürt ulusunun ayrılma hakkının zorla gaspedilmesi üzerine kuruludur.

*

1984 Ağustos'unda PKK savaşçılarının Türkiye'de "Bağımsız bir Kürdistan" amacıyla başlattıkları ve PKK'nın halk savaşının başlangıcı olarak adlandırdığı, gerçekte öncü savaşı düşüncesinin Kuzey Kürdistan şartlarında pratiğe yansıtılması olan gerilla eylemleri karşısında faşist Türk devletinin tavrı, geçilen "demokrasi"nin ne menem birşey olduğunu pratikte çok açık bir biçimde belgelemiştir.

Türk faşist devleti bugün Türkiye Kürdistanı'nda (Kuzey Kürdistan'da) bugünkü şartlarda öncelikle PKK'nın örgütlü gücünü, bunun yanında tüm devrimci örgütlü çalışmayı yoketmeyi hedefleyen, uzun

Ankara Cumhuriyet Savcılığı, aralarında Marks'ın Kapitali', 1844 El Yazmaları, Politzer'in Felsefe'nin Temel İlkeleri, Darvin'in İnsanın Türeyişi, İbn-i Haldun'un Mukaddimesi ve Taha Parla'nın Türkiye'nin Siyasal Rejimi'nin de bulunduğu 54 yayını incelemek üzere toplattı.

ANKARA (Cumhuriyet Bürosu) — Sol ve Onur yayınevlerine ait 54 adet sol içerikli kitaba Ankara Cumhuriyet Basın Savcılığı tarafından incelenmek üzere el konuldu. Dün İlhan İlhan Kitabevi'ne gelen Emniyet Güvenlik Şubesi Basın Bürosu elemanı 3 polis, içinde **"Kapital Doğanın Diyalektiği, Felsefenin Temel İlkeleri, Darwin'in İnsanlığın Türeyişi ve İlhan İlhan"** adlı kitapların da bulunduğu 54 adet kitabı incelenmek üzere alıp götürdü.

Kitapların incelenmesi kararının 17 Şubat 1988 tarih ve 13/1092 sayılı kararın Basın Savcılığı tarafından alındığı öğrenildi. Yıllardır baskıları yapılan ve yasak kitaplar listesinde bulunmayan çok sayıda kitap, bu kararla yeniden incelemeye alındı.

Ankara Cumhuriyet Basın Savcılığı tarafından incelenmeye alınmasına karar verilen kitaplar ve yazarları şunlar:

"**Karl Marks**; Kapital 1-2. ciltleri, 1844 El Yazmaları, Felsefenin Sefaleti, Ücretli Emek ve Sermaye, Ücret Fiyat ve Kâr, Fransa'da Sınıf Savaşımları 1848-1850, Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı,

Frederich Engels; Anti-Dühring, Doğanın Diyalektiği, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Ütopik Sosyalizm ve Bilimsel Sosyalizm, Ludwik Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu,

Marks-Engels; Seçme Yapıtlar 1-2-3. ciltler, Doğu Sorunu, Alman İdeolojisi, Komünist Manifestonun Doğuşu, Felsefe İncelemeleri, Nüfus Sorunu ve Malthus,

Marks-Engels-V.İ. Lenin; İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, Anarşizm ve Anarko Sendikalizm, Kadın ve Aile,

Vlademir İlyiç Lenin; Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır, Emperyalizm, Sosyalizm ve Savaş, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları,

Stalin; Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu,

Felsefe Ekonomi Politik ve Bilimsel Sosyalizm; Felsefenin Başlangıç İlkeleri (Politzer), Felsefenin Temel İlkeleri (Politzer), Ekonomi Politik (Nikitin), Sosyalizmin Ekonomi Sözlüğü (Solus), Marksist Ekonomi Politiğin İlkeleri (Leontiev), Sosyalizmin Alfabesi (Huberman), Toplumbilim (Osipov), Komünist Enternasyonalde Faşizmin Tahlili (Lewerenz), İlkel Köleci ve Feodal Toplum (Zubritski), Kapitalist Toplum (Zubritski), İnsanın Türeyişi (Darwin), Seksüel Seçme (Darwin), Albert Einstein (Infield), Rölativetenin Alfabesi (Russel), Mukaddime 1. cilt(İbn-i Haldun), Emeğin ve Emekçinin Tarihi (Brizon), Okulun Toplumsal İşlevi (Szaniawski), Bütün Yapıtları Seçmeler (Hegel), Hapishane Defterleri (Gramsci), Dünya Bunalımı (Fidel Castro), Türkiye'de Kapitalizmin Gelişme Özellikleri (Rozaliyev), Türkiye'de Faşist Alman Propagandası (Glasneck), Kemal Atatürk ve Çağdaş Türkiye (Glasneck), Osmanlı İmparatorluğu'nun Yarı Sömürgeleşmesi (Noviçev), Türkiye'nin Siyasal Rejimi (Taha Parla), İdamın Günlüğü (Osman Balcıgil), Cezaevi Cezaevi (Neyyire Özkan), İdam Gecesi Anıları (Halit Çelenk), İlhan İlhan (Muzaffer İlhan Erdost), Şemdinli Röportajı (Muzaffer İlhan Erdost), Bilim ile Yazın Arasında (Muzaffer İlhan Erdost)."

süreçte "Türkiye'nin devleti ve milleti ile bölünmezliği" ırkçı-şöven iddiasını sonsuza dek sürdürmeyi amaçlayan savaşında, "Kontr-Gerilla" özel savaşının tüm adi yöntemlerini kullanıyor. Yalnızca ordu-polis-jandarma değil, aynı zamanda Kürdü Kürde kırdırmanın bir aracı olan köy korucuları da, genelde Kürt milli uyanışı ve hareketine, özelde öncelikle PKK'ya karşı sürdürülen özel savaşta cepheye sürülüyor. Faşist Türk devletinin ordusu, "komşu ülke" topraklarında da Kürt ulusu üzerine hain saldırılar düzenliyor. Köyleri bombalıyor, Kürt işçilerini, köylülerini, emekçilerini hunharca katlediyor.

Ve demokrasiye geçtiği iddiasında olan faşist Türk devleti, "ormanları koruma" adına Kürt ulusunu Kürdistan'dan göç ettirmenin plan ve hazırlıkları içinde bulunuyor.

Yani kısacası, Türk faşistlerinin geçtiklerini söyledikleri "demokrasi", Kürt milleti için, onun özgürlük isteği ve mücadelesinin zorla ezilmesinden, ayrılık hakkının faşist zulümle elinden alınmasından, kandan, acıdan, katliamdan, korkudan, zulümden başka birşey değildir!!!

Kürt ulusu için milli baskı bugün yeniden çok büyük boyutlara ulaşmıştır. Ama milli baskı yalnızca Kürt ulusuna değil, Türk hakim sınıfları tarafından Türkiye'de Türk olmayan bütün milliyetler üzerinde, ölçüsü ve boyutları değişik olarak uygulanmıştır, uygulanmaktadır.

Ermeni ulusu, Türk hakim sınıfları tarafından yüzyılın ilk soykırımına maruz bırakılmıştır. Ve bugün Ermeni düşmanlığını körükleme, Türk faşist hakim sınıflarının en çok kullandıkları ideolojik saldırı araçlarından biridir. Sovyetler Birliği'nde son dönemde gelişen Ermeni milliyetçiliği, Türk faşistleri açısından, yeni anti-Ermeni düşmanlık körüklemenin, yeni katliamların ideolojik hazırlığı için kullanılmaktadır.

Türkiye'deki Rumlar, Yahudiler, her an yeni bir 6/7 Eylül kışkırtma ve saldırganlığının tehdidi altında yaşamaktadır. Şimdi "Filistin halkına destek" adı altında, kitleler içinde açık anti-semitizm, en azgın biçimi ile köreklenmektedir.

Arap milliyeti ırkçı aşağılamalara uğramaktadır. Türk olmayan tüm milliyetler ikinci sınıf insan muamelesi görmekte, horlanmaktadır.

Türk hakim sınıflarının milliyetçi-şöven saldırıları yalnızca T.C. sınırları içinde değil, onun dışında da sürmektedir. 1974'te Türk faşist devletinin işgaline uğrayan Kuzey Kıbrıs'ta, Türk faşistlerinin iyice yerleşme, ilhaklarını Kuzey Kıbrıs'ta kurdukları kukla KKTC aracılığı ile uluslararası alanda meşrulaştırma çabaları son dönemlerde büyük boyutlara varmıştır.

Türk faşist devleti şimdi Ortadoğu'da soyunduğu jandarmalık rolünde, İran-Irak savaşındaki gelişmelere paralel olarak, Musul ve Kerkük'ü "kurtarma"nın, yani ilhakının plan ve hazırlıkları içindedir. Bunun için açık anti-Arap ırkçılık, anti-Fars ırkçılık körüklenmekte, Kürt ulusu yok sayılmaktadır. Yine "Büyük Türkiye" hayalleri içinde, Ege'de de, Türk faşist devletinin Yunanistan ile bir savaşa girmesinin ideolojik hazırlıkları hummalı bir biçimde yürümektedir.

"Davos ruhu" olarak tanıtılan, ve Yunan hakim sınıfları ile Türk hakim sınıflarının "barış"tan yana olduklarını güya belgeleyen "ruh", gerçekte hakim sınıfların yığınları uyutmak için ortaya sürdükleri bir gösteridir. Bu sahtekarlık, gerçek savaş hazırlık ve kışkırtmalarının üzerini örten bir tüldür.

Geçilen "demokrasi", en azgın Türk şövenizmidir. Geçilen "demokrasi"nin bir yüzü de budur.

*

Geçilen "demokrasi"nin sahteliği o kadar açıktır ki, hakim sınıfların siyasi temsilcilerinden bir bölümü, öncelikle de 12 Eylül askeri faşist cuntası tarafından, hakim sınıfların çıkarlarını doğru dürüst koruyamadıkları için bir süre devre dışı bırakılan ve siyaset yasağı ile cezalandırılan Demirel, Ecevit gibileri başta olmak üzere, geçilenin demokrasi olmadığını söylüyor, demokrasi havarisi olarak ortaya çıkıyorlar.

Bunların uğrunda mücadele ettiklerini söyledikleri "demokrasi" de özünde emperyalizmin ve uşaklarının, işçi sınıfı ve tüm ezilenler üzerindeki, sömürülerini ayakta tutma esas amacına hizmet eden bir diktatörlükten başka birşey değildir. Onların istedikleri demokrasinin, uğrunda mücadele ettiklerini söyledikleri demokrasinin ne menem birşey olduğu, geçmişte bunların hükümette oldukları dönemde uyguladıklarının ne olduğuna bakılarak görülebilir. Bugün demokrasi havarisi kesilen Demirel, geçmişte 1. ve 2. MC adlı faşist koalisyon hükümetlerinin mimarı, bu dönemdeki faşist uygulamaların doğrudan, baş sorumlusudur.

Demokrat(!) Ecevit, Kıbrıs'a Türk faşist devletinin saldırısının altına imzayı atan başbakandır. Dönemindeki faşist uygulamaların baş sorumlusudur. Birçok ilde sıkıyönetimi ilan eden, Ecevit hükümetidir! Bunların geçmişte yaptıkları, gelecekte yapacaklarının garantisidir! Hiç kimse hayale kapılmamalıdır!

"Demokrasinin" savunucusu olarak ortaya çıkan SHP'nin işlevi de, devrimci potansiyeli düzene bağlamaktır. Onların demokrasisi de esasta geçmişte CHP'nin savunduğu "demokrasi"dir.

Şimdi gidip hakim sınıflara resmen de teslim olan, ve bu teslimiyeti "savaşım" olarak göstermeye çalışan T"K"P/TİP izdivacının çocuğu TB"K"P revizyonistlerinin; Murat Belge, Doğu Perinçek vb. gibi hakim sınıflarca tescilli "legal sosyalistler"in, şimdilerde bu gibi hakim sınıf temsilcilerinin kuyruğuna "anti-militarizm", "sivil toplumculuk", "demokrasi" vb. adına takılmaları da onların sınıf niteliği gereğidir. Tencere yuvarlanıp, kapağını bulmuştur!

Bugün Türkiye'de geçildiği söylenen demokrasi, gerçekte komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne geçirilmiş kaba bir maskeden başka birşey değildir. Demirellerin, Ecevitlerin, İnönülerin, Erbakanların ve evet bugün Türkeşlerin de(!) uğrunda mücadele ettikleri "demokrasi" de, özde bugünkü "demokrasi"den değişik birşey değildir. Olmayacaktır.

Bu "demokrasi"lerde işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından birtakım demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılma derecesinin ne olduğunu, olacağını belirleyecek olan esas faktör, hakim sınıflarla işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki sınıf mücadelesidir; bir

dizi demokratik hak ve özgürlüğü kullanmak, hakim sınıfların bu hak ve özgürlükleri verip vermemesinde değil, işçi sınıfının bu hak ve özgürlükleri hakim sınıflardan sınıf mücadelesiyle söke söke alıp almamasına bağlıdır!

Ülkemizde:

* İşçi sınıfına ve tüm emekçi halka tam, sınırsız bir örgütlenme özgürlüğü
* Lokavtın yasaklanması... sınırsız grev hakkı
* İşkenceye son/idamın kaldırılması
* Devrimci tutuklulara özgürlük
* Sansüre son... Basın özgürlüğü... YÖK'e hayır... Özerk üniversite!
* Kadınlar üzerindeki baskılara son
* Eşit işe eşit ücret

vb. gibi genel demokratik talepler; işçi sınıfının ve emekçi halkın yaşama ve mücadele koşullarını düzeltmeye yönelik ekonomik ve demokratik talepler savunulmak zorundadır. Ama bu talepler reformistlerin, revizyonistlerin yaptığı gibi devrim mücadelesinden bağımsız, ona tabi olmayan bir biçimde değil, devrim mücadelesine tabi olarak, devrimci bir tarzda savunulmak zorundadır.

Bu, bu hakların ancak işçi sınıfının ve emekçi yığınların uzlaşmaz sınıf mücadelesi sonucu alınabileceğinin kavranması ve kavratılması; ve bu hakların gerçek garantisinin İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü olduğunun bilince çıkartılması yönünde bir çalışma yürütmeyi gerektirir.

Türk faşist hakim sınıflarının 12 Eylül askeri faşist hareketi ile ülkemizde gerçekleştirmek istediği, emperyalist sömürü ve talan için dikensiz gül bahçesi yaratma, Türkiye işçi sınıfının, emekçi yığınlarını sınıf mücadeleleri açısından mezar sessizliğine gömme planları, ancak 3-4 yıl uygulanma imkanı bulabildi.

Gelinen yerde, Türkiye, sınıf mücadelesi açısından artık ölüm sessizliğinin sürdüğü bir ülke olmak durumundan çıktı.

*

1986 yılı, işçi sınıfının hoşnutsuzluğunun ve baskısının Türk-İş yönetimini bile yer yer eylemlere zorlayacak boyutlara geldiğinin açık belgesi oldu. Netaş'ta, Dora'da, Derby'de, İETT'de, daha bir dizi fabrika ve işletmede işçiler, grevi nerdeyse imkansız kılan faşist yasalara rağmen grevler, direnişler yürüttüler.

1987, greve çıkan işyeri sayısı açısından son onyıllarda en fazla grev olan yıl oldu.

Ayrıca, grev esas mücadele aracı olmasına rağmen, işçilerin başvurdukları mücadele biçimleri de zenginleşti. Grevlerin direnç düzeyi ve işçilerin bilinçlenmesi açısından önemli gelişmeler oldu.

1988 1 Mayıs'ı öncesinde ise, artık bıçağın kemiğe dayandığı noktada, Türk-İş'in sendika ağalarının bile tabanın baskısını düzene karşı mücadeleye dönüşmekten alıkoymak için "mücadeleci" görüntüler sergilemek zorunda kaldığı bir noktaya gelinmiştir.

Türk-İş sendika ağalarının yarı gönülle çağrı yaptıkları "yemek boykotu", bugüne dek Türkiye'de işçi sınıfının en yığınsal katıldığı eylem olarak, 1,5 milyonun üzerinde işçinin katıldığı bir eylem olarak, işçi sınıfının birlikte hareket ettiğinde ne büyük bir güç olduğunu herkese anlayacağı dille göstermiştir.

Şimdilik henüz hakim sınıfların kontrolü altında olsa da, bu grevler ve diğer eylem biçimleri, sessizliğin yırtıldığı, işçi sınıfına gücünün bilincini verdiği noktada, gelecek daha büyük mücadelelerin müjdecisi ve işçi sınıfının devrimin öncüsü sınıf olduğunun pratikte bir kez daha doğrulanmasıdır.

Köylülerin içindeki hoşnutsuzluk da artmaktadır. Bu hoşnutsuzluğun, homurdanmaların geniş çaplı eylemlere dönüşmemesi için faşist Özal hükümeti, 1987'de seçimleri de gözönüne alarak, köylülüğün belli taleplerini geçici olarak yerine getirme yönünde tedbirler almış; seçimlerin hemen ertesinde göz boyama tedbirleri ile "kaşıkla" verilen, "kepçe ile" geri alınmıştır. Zam üstüne zam ve özellikle emekçilere bindirilen vergi üzerine vergi yükü, zaten çekilmez olan hayatı daha da çekilmez hale getirmiştir.

Aydınlar içinde, özellikle yüksek okul öğrencileri içinde hoşnutsuzluk artmakta, YÖK'e karşı direniş safları genişlemekte, öğrencilerin örgütlenmesini engelleyen yasa ve kararnamelere karşı mücadelenin boyutları büyümektedir. Öğrencilerin eylemlerinde, başlangıçta görülen, kendini yalnızca yüksek okul gençliğinin somut talepleri ile sınırlama eğilimlerinin aşıldığı gözlemlenmektedir. İşkenceye karşı, Filistin'de siyonist katliama karşı, devrimci tutukluların serbest bırakılması için korsan gösteriler bunlara örneklerdir.

Kürdistan'daki milli uyanış ise, Türkiye devriminin anahtar sorunlarından birinde, artık hiçbir araçla bastırılamayacak boyutlara ulaşmıştır.

Ezilmişler içinde en ezilmişleri oluşturan kadınlar arasında da kadının ezilmişliğine karşı yürüyüşler, toplantılar, vb. eylemlerle dile getirilen bir mücadele gelişmektedir.

Hakim sınıfların bir bölüm siyasi temsilcisinin de, özellikle şimdi yığınların "İşkenceye son", "Fikir Özgürlüğü", "Genel Af", "Kadın Hakları" ve siyasi alanda da en genel talep olarak "demokrasi" talebine sahip çıkmalarında ve son dönemde hakim sınıf temsilcileri arasında Kürtçe konuşmanın serbest bırakılması; Kürtlere kültürel özerklik taleplerinin seslendirilmesinde kuşkusuz bu gelişmelerin büyük payı vardır. Onlar şimdiden gelişen, gelişeceğinin işaretlerini veren ve mutlaka da gelişecek olan kitle hareketlerini kendi iktidar dalaşmalarında kaldıraç olarak kullanmanın hesapları içindedir.

Ne yazık ki, komünist hareketin güçsüzlüğü, ve Marksizm-Leninizm/Komünizm adına hareket eden bir dizi oportünist-revizyonist akımın da hakim sınıfların kuyruğuna takılması, etkiledikleri kitle arasında da kuyruğa takılma propagandaları sonucu, kısa sürede gelişme, halk yığınlarının muhalefetinin hakim sınıfların şu ya da bu kesiminin hükümet dalaşının aracı olarak kullanılması ihtimali yönündedir. Buna rağmen bu mücadelelerde işçi sınıfının ve emekçilerin öğreneceği çok şey vardır. Komünistler, işçi sınıfı ve emekçi halkın haklı talepler temelindeki mücadelelerini desteklemek, onun içine doğru bilinci, Marksist-Leninist bilinci taşımak yükümlülüğü ile karşı karşıyadır.

Ezilenler içinde en fazla ezilenler olan işçi ve emekçi kadınların kurtuluşu sınıf savaşımından geçer!

12 Eylül sonrası girilen koyu karanlık yırtılmış; yaratılan mezar sessizliğinin sonsuza dek sürmeyeceği görülmüştür. Hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin halk yığınlarını kendi kuyruklarına takmaları durumu da sonsuza dek sürmeyecektir. Yeniden yükselen sınıf mücadelesi içinde komünistler er geç işçi sınıfının önderliğini ele geçirecek, işçi sınıfı önderliğinde bütün emekçi sınıfların, tüm ezilenlerin mücadelesi doğru raya oturacaktır. Faşizmin karanlığı yenilecektir.

1 Mayısların, işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma günü olarak kitlesel bir şekilde meydanlarda kutlanacağı günler kazanılacaktır!

İşçiler, köylüler, tüm milliyetlerden emekçi halkımız, sınıf mücadelesi içinde, dişinden tırnağına kadar silahlı olan düşmana karşı, faşist Türk devletine karşı silaha sarılacak, bu devleti işçi sınıfı önderliğinde DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile paramparça edecektir!

İşçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimiyle kurulacak olan İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden halkı için DEMOKRASİYİ KAZANMANIN biricik yoludur!

İşçi sınıfı önderliğinde halkın demokratik diktatörlüğü; işçi sınıfına, köylülere, bütün halk sınıf ve tabakalarına en geniş demokrasi; halk düşmanları üzerinde kesin diktatörlük demektir!

İşçi sınıfı önderliğinde, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü şartlarında Kürt ulusunun ayrılma hakkı tanınacak, Kıbrıs üzerindeki faşist işgal kaldırılacak, Kıbrıs üzerinde iddia edilen her "hak" kökten reddedilecek; ve Türkiye'de tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlanacaktır!

İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk diktatörlüğü, işçi sınıfının sınıfsız toplumu yaratma, komünizme varma mücadelesinde sadece bir ara aşamadır! İşçi sınıfı demokratik devrimin gerçekleşmesi ile birlikte, emekçi yığınları kendi etrafında birleştirip proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirecek; proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşaya girişecektir. Bütün dünyada işçi sınıfıyla omuz omuza komünizme yönelecektir!

O NE ASKERİ FAŞİST CUNTA,
O NE PARLAMENTER DEMOK-
O RASİ MASKELİ FAŞİST
O DİKTATÖRLÜK!

O TÜRKİYE'DE DEMOKRASİYİ
O KAZANMANIN TEK YOLU,

O İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİN-
O DE DEMOKRATİK HALK
O DEVRİMİDİR!

1 Mayıs 1988'de Türkiye'de görev, herşeyden önce devrimin bu genel programatik taleplerinin savunulmasıdır, işçi sınıfı içine taşınmasıdır. Onların merkeze konulanak savunulmasının yanında, özel olarak şu görevler de yerine getirilmelidir:

Bu 1 Mayıs'ta da, PKK ile faşist Türk devleti arasındaki silahlı çatışmalarda; açık seçik ve yüksek sesle, PKK'nın mücadelesinde Kürt ulusunun milli haklarının gaspedilmesine karşı çıkan, kesinlikle haklı olan demokratik muhtevayı bütünüyle desteklediğini açıklamak görevdir. Bunu yapmayanın; bunu yapmamak bir yana, tersine PKK'ya karşı savaşın objektif yandaşı olarak hareket edenlerin, bu noktada proleter enternasyonalizmini, Marksizm-Leninizmi savunmalarını bir yana bırakalım, demokrat olduklarını söylemeye bile hakları olamaz!

Biz Komünistler, açıktır ki, milliyetçi bir örgüt olan, tutarlı anti-emperyalist bir konumda bulunmayan, bir dizi noktada yanlış, burjuva çizgiye sahip olan PKK'nın ne çizgisinin, ne de kendisinin Marksizm-Leninizmle ilgisi olmadığını teşhir ederiz! Onun çizgisinin Kürt ulusunu, herşeyden önce de Kürt emekçilerini gerçek anlamda kurtuluşa götürecek çizgi olmadığını ortaya koyduk ve koyarız. Ama bu hiçbir şekilde, PKK ile faşist devlet arasındaki somut "savaş"ta tarafsız kalmamızı, PKK'nın hareketinin milli zulme yönelen yönünü desteklememizi engellemez!

1 Mayıs, proletaryanın enternasyonal niteliğinin dile getirildiği, proleter enternasyonalizminin bayrağının yükseklere kaldırıldığı bir gündür. Böyle bir günde, bugünkü koşullarda Türkiye'de Kuzey Kürdistan'daki olaylarda tarafsız kalan, kesinlikle 1 Mayıs'ın devrimci, proleter enternasyonalist ruhuna ters davranmaktadır.

Bu 1 Mayıs'ta, bu bağıntıda hakim sınıfların bir bölümünün ve emperyalistlerin bir bölümünün çözüm önerisi olarak ileri sürdüğü "kültürel özerklik" talep ve manevralarının sahtekarlığının teşhiri de özel önem kazanmaktadır.

*

Proleter enternasyonalizmi, 1 Mayıs'ta Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının birliği düşüncesini; proleterlerin milliyeti ne olursa olsun, tüm sınıf örgütlerinde ve özellikle de birleşik bir Bolşevik Parti'de birleşmesini; özel olarak Türk şövenizmine karşı mücadeleyi merkeze koyarak savunurken; aynı zamanda Türkiye işçi sınıfının, uluslararası proletaryanın bir parçası olduğu, ve bütün ülkelerde işçi sınıfı ile emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadelede onlarla birleşmesi gerektiği bilincini yaymayı gerektirmektedir. Proletarya, uluslararası emperyalizme karşı, uluslararası mücadele yürütmek zorundadır.

Bu, özel olarak, son yıllarda Türk faşistleri tarafından iyice yoğun bir şekilde geliştirilen ilkel yabancı düşmanlığı; "Türkün Türkten başka dostu yoktur" düşüncelerine karşı mücadeleyi; mesela Alman ırkçılığına karşı mücadele adına Türk ırkçılığını körükleme siyasetinin teşhirini; Alman, Fransız, İngiliz, Amerikan, hangi ülkeden olursa olsun işçi sınıfının Türkiyeli işçilerin düşmanı değil, dostu, sınıf kardeşi olduğu bilincinin işçi sınıfı içine taşınmasının gerekliliği anlamına gelir. Bunu yapmayanların; tersine mesela Alman ırkçılığına karşı mücadele adına Türk faşistleriyle, dincilerle vb. birleşmeyi "devrimcilik" sayanların da bu tavırlarının devrimcilik ile ilgisi yoktur.

Proleter enternasyonalizmi, Filistin'de Filistin halkının haklı mücadelesini sonuna kadar destekler ve gerçek çözümün siyonist İsrail devletinin parçalanması ile olacağını savunmayı gerektirirken; Türkiyeli Komünistler açısından aynı zamanda "Filistin halkını destekleme" adına Pan-İslamizmi, Pan-Türkizmi geliştirmeye; siyonizme karşı mücadeleyi, Yahudi düşmanlığı ile eşitlemeye karşı çıkmayı; bunlara karşı tavizsiz mücadeleyi öngörür.

Proleter enternasyonalizmi, Güney Afrika'da siyahların haklı mücadelesini desteklerken, emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin güya ırkçılığa karşı tavırlarının sahtekârlığını teşhir etmeyi; bunlarla mücadelede gerçekte hiçbir ortak nokta olmadığını ortaya koymayı görev olarak yükler.

GÖREV:

O "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİ-
O LERİ BİRLEŞİNİZ!"

O "BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİ-
O LERİ VE EZİLEN HALKLAR
O BİRLEŞİNİZ!"

şiarlarını hayata geçirmektir, onun için çalışmaktır.

Bu 1 Mayıs'ta, Türk faşist hakim sınıflarının gerek Ortadoğu'da, gerek Ege'de barış maskesi altında gerici, karşı-devrimci savaş kışkırttıkları ve buna somut olarak hazırlandıklarının bilincinde olarak; gerici, karşı-devrimci savaş hazırlıklarına karşı da DEVRİMİN propagandasını merkeze koyan bir çalışma; karşı-devrimci savaş halinde, içsavaşın, cephede kardeşleşmenin propagandası görevi, sınıf bilinçli işçilerin görevi olarak önümüzde durmaktadır. Türk faşist hakim sınıflarının şöven-ırkçı kışkırtmalarına karşı, özel olarak tüm Ortadoğu ülkeleri, Yunanistan ve Bulgaristan işçi sınıfı ve halkları ile birliğin propagandası ve bunun için mücadele görevimizdir.

Bütün bunların yanında ve hepsinin başında Komünistler, 1 Mayıs'ta, devrimin zaferinin gerçek garantisinin, sağlam bir BOLŞEVİK PARTİnin varlığı olduğunun; ve bugün bunun varolmadığı şartlarda, onun yaratılması esas görevinin propagandasının ve ona uygun davranışın da 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinin yaşatılmasında bir kıstas olduğunu bilirler.

YAŞASIN ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ BİRLİK - MÜCADELE - DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

* * * * * * *

GÜNEY AFRİKA'DA IRKÇI REJİME KARŞI DEVRİM MÜCADELESİ ER GEÇ ZAFERE ULAŞACAKTIR!

Irkçı rejim Mart 1988'de sendika örgütlerini de yasakladı.
İdamlar, yasaklamalar, faşist ırkçı hiçbir baskı Güney Afrika işçi sınıfının ve ezilen siyah halkın devrim mücadelesini durduramayacaktır. Emperyalistlerin iflas eden ırkçı rejim yerine oluşturmaya çalıştığı reformist bir rejim de çıkış yolu değildir.
Gerçek çözüm için bolşevik bir önderlik mutlak gerekliliktir.

Bugün Esas Görev Bolşevik Partinin İnşasıdır!

Bütün güncel görevleri yerine getirme çalışması içinde yukarıda saydığımız programatik hedeflere ulaşma yönünde ilerlemek için planlı, bilimsel bir çalışma gereklidir.

Bu programatik hedeflere varabilmek için, işçi sınıfının Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış öncü örgütüne, Marksist-Leninist BOLŞEVİK PARTİ'ye ihtiyaç vardır.

İşçi sınıfının en iyi, en fedakâr unsurlarını saflarında toplayan bir öncü örgüt olmadıkça, bu öncü önderliğinde işçi sınıfı birleşmediği ve emekçi kitleler, herşeyden önce de emekçi köylü yığınları işçi sınıfı ile sağlam bir ittifak kurmadığı, bu ittifak üzerinde işçi-köylü ittifakı oluşturulmadığı sürece, programatik hedeflerimize varmamız mümkün değildir. Şimdiye kadarki tüm sınıf mücadelesi deneyimleri ve bunların bilimsel ifadesi olan Marksizm-Leninizm bunu açıkça ortaya koymuştur.

Bütün bunları gerçekleştirebilmek için bugün kavranacak esas halka, anahtar sorun, BOLŞEVİK ÖNCÜ PARTİ'dir. Açıktır ki, bu parti ancak bu görevlerin çözümü için çalıştığı sürece ve ölçüde, mücadele içinde, süreç içinde gelişecek, yetkinleşecektir.

O halde bugün komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin esas görevi, Bolşevik Parti'nin inşasıdır. Onlar çaba ve enerjilerini esas olarak Bolşevik Partiyi yaratma, inşa etme çalışmasına yoğunlaştırmak zorundadır.

Bunun için: Teorik çalışma alanında Marksizm-Leninizmin ilkeleri çıkış noktası alınmak; bunlar hem uluslararası alanda, hem de ülkemizde revizyonizmin-oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde savunulmak zorundadır.

Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkılarak, Dünya Komünist Hareketinin programının yaratılması çalışmasına katılınmak zorundadır.

Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavrandığı ölçüde, bunlardan yola çıkılarak Türkiye gerçeği bilimsel bir şekilde incelenmek; Türkiye devriminin program ve taktik sorunları çözülmek zorundadır.

Marksizm-Leninizmi kavramada ve uygulamada giderek ustalaşan esas olarak meslekten devrimcilerden oluşan kadrolardan bütün çalışmanın sürekliliğini garanti altına alacak bir öncü örgütü, yetkinleşmiş bir çekirdek yaratılmak zorundadır.

En zor şartlar altında bile çalışabilecek bir örgüt yaratılmak zorundadır.

Bütün bunlar, işçi sınıfının öncü unsurlarını Partiye kazanmak için yapılacak çalışmanın parçalarıdır ve buna hizmet eden çalışmalardır. Bütün bu çalışmalar, proletarya önderliğinde devrimin zaferi için bugünün esas görevleridir. Bugün bu görevlere sarılmayanlar, istedikleri kadar Marksist-Leninist olduklarını iddia etsinler, gerçekte Marksizm-Leninizm ile ilgileri yoktur.

Ülkemizde Bolşevik Parti'nin yaratılması görevi, uluslararası planda Marksizm-Leninizmden tüm sapmalara karşı dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçlerle omuz omuza verilecek mücadele içinde; ve 1972'de İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın önderliğinde kurulan TKP/ML'in doğrularının ülkemizde revizyonizmin ve oportünizmin her türüne karşı amansız ideolojik mücadele içinde savunulması, geliştirilmesi; hatalarının aşılması ile yerine getirilecektir.

Biz BOLŞEVİKLER, omuzladığımız bu zorlu görevi mutlaka çözeceğiz! Bu görevi çözmekte yol göstericimiz, Marx - Engels - Lenin - Stalin'in ölümsüz eserleridir!

Uluslararası işçi sınıfının mücadele günü bu 1 Mayıs'ı biz bu bilinçle kutluyoruz!

O YAŞASIN ULUSLARARASI
O İŞÇİ SINIFININ BİRLİK -
O MÜCADELE - DAYANIŞMA
O GÜNÜ 1 MAYIS!

O YAŞASIN MARKSİZM-LE-
O NİNİZM!

O YAŞASIN PROLETER EN-
O TERNASYONALİZMİ!

O YAŞASIN TKP/ML(B)!

ORTADOĞU: Fitili Tutuşturulmuş Bir Barut Fıçısı

Emperyalist büyük güçlerin etki ve sömürü alanlarını elde tutmak ve genişletmek için en fazla dalaştıkları bölgelerden birisi Ortadoğu'dur.

Ortadoğu, herşeyden önce iki ana nedenden dolayı emperyalist güçler için önemlidir:

Birincisi: Ortadoğu'da dünyanın en önemli petrol yatakları bulunmaktadır. Dünya ham petrol üretiminin %60'ı bu bölgededir.

İkincisi: Ortadoğu'nun stratejik-askeri konumudur. Ortadoğu'nun doğrudan kontrolü altında Doğu Akdeniz, Kuzey Hint Okyanusu, Kızıl Deniz ticaret yolları ve Süveyş Kanalı bulunmaktadır. Emperyalist büyük güçler için hayati öneme sahip bu bölgedeki ülkeler birbirlerine karşı sürekli savaş tehdidi altında tutulmakta, aralarında savaş kışkırtılmakta ve yer yer gerici savaşlar tezgâhlanmaktadır.

KAHROLSUN GERİCİ İRAN-IRAK SAVAŞI!

İRAN'DAKİ DİNCİ-FAŞİST MOLLA REJİMİNE VE IRAK'TAKİ FAŞİST BAAS REJİMİNE KARŞI YAŞASIN DEVRİMCİ SAVAŞ!

Bölgedeki gerici savaşların en son örneğini, 8 yıldır İran ve Irak halkları yaşamaktadır.

Sekiz yıldır süren bu gerici savaşta yüzbinlerce emekçi hayatını kaybetmiş, yüzbinlercesi yaralanmış, sakat kalmıştır.

Ne için yüzbinlerce emekçi kırdırtılmış, ne için yüzbinlerce emekçi yaralanmış, sakat kalmıştır?

Bu kadar ölüyü almayacak kadar küçük olan Şatt-ül Arab bölgesi için mi?

Savaşın gerçek amaçları daha büyük, daha "kutsal"!

Bu savaş, İran'da dinci-faşist Molla rejiminin iktidarını sağlamlaştırmak; "Allah" adına ortaçağa dönüşten başka birşey olmayan "İslam Devrimi" denen karşı-devrimciliği diğer Ortadoğu ülkelerine taşımak, "Allah aşkına" pan-islamist Büyük-İran'ı yaratmak(!) için! Bu savaş, İran'da dinci-faşist Molla rejiminin yığınlara vadettiği refah ve mutluluk yerine, getirdiği daha büyük sefaleti, işsizliği, açlığı gözlerden gizlemek, emekçi yığınların gözünü din ağusu ile, milliyetçilik ağusu ile boyamak için!

Bu savaş, Irak'ta faşist Saddam Hüseyin rejiminin iktidarını ayakta tutmak; Irak emekçi yığınlarının dikkatlerini sınıf mücadelesi sorunlarından saptırmak, Pan-arabizm, Baas milliyetçiliği ağusu ile kitleleri Saddam Hüseyin'in faşist rejimi ardında birleştirmek için!

Ve bu savaş, herşeyden önce Ortadoğu'da bu savaştan —kendi kontrolleri altında sürdüğü sürece ve ölçüde— korkunç kârlar elde eden emperyalist, sosyal-emperyalist güçlerin aşırı kâr isteklerini tatmin etmek için! Emperyalist/sosyal-emperyalist güçler için bu savaş, bugün en kârlı silah satış ve deneme alanlarından biri durumundadır.

Savaş üzerine timsah gözyaşları döken, bir an önce bitirilmesi için savaşan tarafların "anlayışına" seslenen emperyalist/sosyal-emperyalist alçaklar, savaşan her iki güce de daha mükemmel, daha öldürücü silahlar satmaya devam ediyorlar. Emperyalist diplo-

masinin çarkı böyle işliyor. İşçiler, köylüler, emekçiler birbirini kırıyor, emperyalistler kârlarına kâr katıyorlar.

Amerikan emperyalistleri bir yandan Humeyni rejimini yıkmaya çalışıyor; diğer yandan ama bu onları İran'a (tabii Irak'a da) çeşitli yollarla silah satmaktan, ve oradan gelen gelirle Nikaragua'da Contra karşı-devrimcilerine destek vermekten alıkoymuyor!

Rus sosyal-emperyalistleri, Batı Alman emperyalistleri, İngiliz emperyalistleri, Fransız emperyalistleri, Japon emperyalistleri, Çin revizyonistleri hepsi lafta bu savaşa karşı.

Ama şimdi faşist Saddam Hüseyin rejimi, İran halklarına Rus füzeleri ile ölüm yağdırıyor. İran Bağdat'ı Amerikan ve Çin füzeleri ile dövüyor! Kürdistan'da binlerle insan, Alman tekellerinin ürettiği zehirli gazla öldürülüyor.

İran ve Irak ordusunun askerleri, birbirlerini tüm emperyalist devletlerde üretilen silahlarla kırıyor. Ve bu silahlar yine emperyalistlere satılan petrol geliri ile ödeniyor.

Barış sağlama adına, hemen tüm emperyalist büyük güçlerin filoları körfezde dolanıp duruyor. Her biri savaştan kendisi için en büyük kârı elde etmeye çalışırken, diğer yandan da savaş üzerine utanmazca timsah gözyaşları döküyor.

Şimdilerde emperyalist ağababalarının izinde, Türk faşist hakim sınıfları da Ortadoğu'da barış arabulucusu olarak ortaya çıkmaya çalışıyor.

Sınıf bilinçli işçiler 1 Mayıs 1987'de; İran-Irak arasında yıllardır süren bu gerici, karşıdevrimci savaşta, gerici güçlerden birine en ufak bir desteğin, işçilere, emekçilere ihanet olacağına işaret edecekler; savaştan çıkmanın, savaşın getirdiği sefaletten kurtulmanın tek çıkar yolunun, asker üniforması altındaki emekçilerin ellerindeki silahları baş düşmanlarına, kendi sömürücülerine çevirmekten; onların faşist devlet aygıtlarını parçalamak için bütün ezilenlerle el-ele, silahlı devrim mücadelesinden geçtiğini anlatacaklardır. Sınıf bilinçli işçiler bu gerici savaşta devrimci bozgunculuk propagandası yapacaklardır.

Sınıf bilinçli işçiler, "Yaşasın cephede kardeşleşme" şiarını yükselteceklerdir.

Irak faşistleri Kürdistan'da kendi belirledikleri biçimde yaşama mücadelesi veren Kürt milletini "vatan haini" ilan etti!
Onlar da aynı Türk faşistleri gibi Kürt ulusunu yoketme savaşı sürdürüyor. Bu savaşta Irak faşistleri için her araç mübah! Mart 1988'de Halepçe'de 5000 Kürt emekçisi Alman tekellerinin ürettiği, Fransız Mirage'larının taşıdığı, Rus teknisyenlerinden ders alan Iraklı faşist pilotların yağdırdığı gaz bombaları altında can verdi!
Faşistlerden hesap devrimle sorulacaktır!

ZAFER DİRENEN-SAVAŞAN FİLİSTİN HALKININ OLACAKTIR!

LÜBNAN'DA EMPERYALİST KATLİAMA KARŞI MÜCADELE!

Filistin ve Lübnan, Ortadoğu'nun diğer iki kanayan yarasıdır. Onyıllardır Filistin halkı parçalanmış, işgal altına alınmış, yurtlarından uzaklara göçe zorlanmış; çadırlarda, geçici kamplarda en ağır koşullar altında yaşamak zorunda bırakılmıştır. Bütün baskılara, ağır yaşam koşullarına rağmen yurtlarından göç etmemiş olanlar en ağır şartlar altında yaşamak, mücadele etmek durumundadırlar. Fakat hiçbir baskı, hiçbir katliam Filistin Arap halkının Filistin toprakları üzerinde özgür, bağımsız, Yahudi, Filistin, Arap, vb. halkların eşit haklarla yaşadığı bir Filistin devleti kurmak için yürüttüğü haklı mücadeleyi durduramadı, durduramayacaktır.

Geçen yılın Şubat ayında, Lübnan'daki kamplarda yaşayan Filistin halkı, gerici Şii örgütü Emel'in düzenlediği, Suriye'nin, İsrail'in, hıristiyan Falanjistlerin desteklediği ortak bir saldırıya daha maruz kaldı.

Burç-el-Baraçine kampındaki 25 bin Filistinli, gerici Şii Emel örgütünün milis güçleri tarafından haftalarca kuşatma altına alındı, göçmen çadırları havan topları ile yerle bir edildi.

Tam bir abluka altına alınan Filistinliler, dışarıdan yiyecek alamadıkları için kedi, köpek ve fare eti yemeye mecbur bırakıldılar. Bu kamptaki Filistin halkının açlıktan ölmemesi için, kedi-köpek-fare eti yemenin günah olmadığı yönünde özel fetvalar çıkarılmak zorunda kalındı. Emperyalizmin insanlık düşmanı yüzünü bu gelişmeler bir kez daha gösterdi.

Filistin halkına yöneltilen bu saldırının amacı, Lübnan'da yeniden güçlenme, toparlanma çabası içinde olan Filistin halkının bu gelişmesini engellemekti.

Bu saldırı, Şii Emel örgütü, hıristiyan Falanjistler, siyonist İsrail ve Filistin halkının yalancı dostu Baasçı Suriye rejimi tarafından tezgahlandı ve yürütüldü. Bu gerici blokun tehdidi, Filistin halkına yönelik katliam girişimlerinin devam ettirileceğini göstermekte idi.

Suriye, kendi kontrolü altında olmayan ya da Suriye'nin kontrolünü kabul etmeyen Filistinli örgütlere ve Filistin halkına karşı yürütülen katliamları desteklemekten çekinmeyecek kadar Filistin halkının, onun ulusal bağımsızlığının düşmanı olduğunu bir kez daha gösterdi.

Ama Lübnan'daki katliamlar da Filistin halkının mücadelesini durdurmadı. Tersine. 1987'nin sonlarında Filistin halkının direnişi, bu kez Lübnan'da değil, doğrudan işgal altındaki topraklarda patladı. İsyan ateşi bu kez Gaza'da, Kudüs'te, Batı Şeria'da tutuştu. İsrail siyonistleri, işgal altındaki bölgelerdeki Filistin halkının birikmiş öfkesini haykırdığı; siyonistleri olduğu kadar Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) burjuva önderliğini de hazırlıksız yakalayan bu muazzam isyan karşısında, faşist terörden başka bir cevap bulamadılar. Ama siyonist-faşist terör de bu isyanı durdurmaya yetmedi, yetmeyecek. İsyan başladığından bu yana, Filistin Arap halkı her gün birkaç ölü vermesine rağmen, bütün hızıyla ve her geçen gün daha büyük kitleleri kapsayarak büyüyor. Bu isyan, aynı zamanda İsrail içinde de, fanatik siyonistler ile, Filistin'de Arap, Yahudi, Maronit vb. tüm millet ve dinlerden insanların birarada yaşamasını savunan daha ılımlı kesimler arasındaki çelişmeleri de sertleştiriyor. İsrail'de ilk defa, henüz toplumun küçük bir kesimi de olsa, İsraillilerin bir bölümü, İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmesi talebini yüksek sesle dile getirmeye başlıyor.

Bu mücadele, bugün Filistin Kurtuluş Örgütü'nün burjuva yönetimi tarafından kontrol altına alınmaya; ve onların

siyonist İsrail devleti ile —enternasyonal bir konferansta yürütülecek bir pazarlıkla— kurmak istedikleri; siyonist İsrail devleti ile Ürdün arasında sıkışmış bir alanda kurulacak Arap milliyetçiliğine dayalı, gerici bir Filistin devleti uğruna mücadelenin aracı yapılmaya çalışılıyor.

Filistin sorununun gerçek çözümü için siyonist İsrail devletinin yok edilmesini öngören kendi 1974 programını çoktan bir kenara koyan FKÖ'nün burjuva yönetimi; şimdiki çözüm önerisi ile, gerçekte emperyalistlerin öngördüğü çözümsüzlüğü savunuyor. Ortadoğu halklarının birbirini yemeye devam etmesini öngören, çözüm olmayan bir "çözümü" savunuyor.

FKÖ bu önderlikle, Filistin halkını gerçek anlamda ulusal kurtuluşa bile götürecek bir güç değildir. O bölgedeki gerici Arap rejimlerine dayadığı ölçüde, emperyalistlerin ve onların uşağı Arap gericilerinin elinde rakiplere karşı kullanılan bir koz durumunda olan bir örgüttür.

Bu nedenle sınıf bilinçli işçiler, Filistin halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin, bir insanın yaşamak için havaya duyduğu ihtiyaç kadar, gerçek bir Marksist-Leninist önderliğe ihtiyacı olduğunu; bağımsızlığı gerçekten elde etmenin ve korumanın anahtarının bir Bolşevik Partinin yaratılmasında yattığını vurgulayacaklardır.

Türkiyeli komünistler, sınıf bilinçli işçiler, Filistin konusunda faşist Türk hakim sınıflarının izlediği ikiyüzlü, halk düşmanı siyasetleri de teşhir edeceklerdir. Türk faşist hakim sınıfları bir yandan güya "dost ve kardeş" "müslüman" Filistin halkının "kendi kaderini tayin" hakkını savunduklarını söylerlerken, diğer yandan bölgede başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere, batılı emperyalistlerin küçük jandarmalığına soyunmaktadır, siyonist İsrail ile iyi ilişkiler geliştirmektedir, vb. Zaten bizzat kendisi kendi ülkesinde Türk-olmayan milliyetler üzerinde milli zulmün en katmerlisinin uygulayıcısı olan bu faşist hakim sınıfların, Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını savunması, sahtekârlıktan başka birşey olamaz!

*

1975'in başından bu yana iç-savaş içerisinde bulunan Lübnan'ın bugünkü durumu tam bir parçalanmışlıktır. Lübnan bir yandan yerel savaş ağalarının hakimiyet bölgelerine bölünmüş, diğer yandan doğusu şu anda Rus sosyal-emperyalizminin jandarması görünümündeki Suriye tarafından, güneyi ABD emperyalizminin jandarması İsrail tarafından işgal edilmiştir. Suriye gericiliği, son dönemde "güvenliği sağlamak" için resmi Lübnan hükümeti tarafından Beyrut'a çağrılmıştır. Suriye gericiliği Beyrut'un önemli bir kesimini 7000 kişilik asker gücü ile işgal etmiştir. ABD emperyalistleri, gerektiğinde Lübnan'ı işgal etmek için 6. ve 7. Filosunu devamlı Ortadoğu'nun bu bölgesinde hazır tutmaktadır.

Her katledilen Filistinlinin yerini yeni, genç savaşçılar alıyor!
Bağımsız, demokratik, devrimci bir Filistin için Filistinli çocuklar da İsrail kuvvetlerine karşı mücadele içerisindeler.

Farklı din, mezhep ya da milliyetten emekçiler arasında milliyetçiliğin, burjuva-feodal şövenizmin boyutları iğrenç noktalara kadar götürülmüş, farklı mezhep, din ya da milliyetten insanlar birbirlerini gördükleri anda gırtlaklarına sarılacak hale getirilmiştir.

Emperyalistlerin, emperyalizmin uşağı Lübnanlı yerli savaş ağalarının yaşam şiarı "Böl ve yönet"tir. Mezhepçilik, yobazlık, farklı milliyetlerden emekçiler arasında ulusal nifak tohumları ekmek ve bunları alabildiğine geliştirmektir.

ANTİ-SEMİTİZM VE SİYONİZM HALKLARIN DÜŞMANIDIR!

Batılı emperyalist büyük güçlerin en önde gelen dayanaklarından biri olan İsrail'de yine aynı oyun oynanmaktadır. İsrail gericiliğinin, İsrail militarizminin ideolojik gıdası, İsrail emekçi sınıfını zehirlediği araç, Yahudi olmayan herkese düşmanlık düşüncesi olan Siyonizmdir. İsrail gericiliğinin, %100'lerin üzerinde seyreden ve her geçen gün emekçilerin yaşam koşullarını daha da ağırlaştıran enflasyondan doğan emekçilerin hoşnutsuzluğunu, militarizmin emekçilerde yarattığı tepkisini, vb. başka kanallara kaydırmak için kullandığı yöntemdir siyonizm.

İsrail'de siyonizm alabildiğine körüklenirken, Ortadoğu'nun diğer halkları arasında da emperyalistler ve hakim sınıflar tarafından Yahudi düşmanlığı/anti-Semitizm en geniş bir şekilde yaygınlaştırılmaya çalışılmakta; tarihte Yahudi halkına katliam, Hitler faşistleri döneminde tüm Yahudi ırkının yokedilmesi planlarına ve pratiğine dönüşen anti-Semitizm, yer yer "anti-siyonizm" maskesi altında da gelişmektedir.

Siyonist İsrail'in ayaklanan Filistin halkına karşı işgal edilmiş alanlarda giriştiği katliamlar, bugün Türk hakim sınıflarının öncelikle fanatik islamcı kesimi tarafından, anti-semitizmi (Yahudi düşmanlığını) körüklemek için, bugünkü faşist hükümetin izni ile kullanılıyor. Yapılan, güya Filistin halkı ile dayanışma mitinglerinde, "Türkiye Yahudiye mezar olacak" şiarları yükseliyor. Aynı mitinglerde "Kahrolsun Ermeniler" şiarlarının da haykırılması; bu dinci fanatik faşistlerin gerçekte Filistin halkı ile dayanışma lafını yalnızca müslüman olmayanlara karşı düşmanlık körüklemek için kullandığını açıkça gösteriyor.

Bu noktada, bir ırkçılık olan siyonizme karşı mücadelede, bir başka ırkçılık olan ve en az onun kadar tehlikeli olan anti-semitizme düşmeme yönünde kitleleri uyarmak Komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin görevidir. Filistin ve Ortadoğu halklarının düşmanı "Yahudiler" değil; emperyalizm, sosyal-emperyalizm, siyonizm, her türden ve renkten gericiliktir! Yahudi işçilerin, emekçilerin düşmanı Filistinliler, Araplar değil, emperyalizm, sosyal-emperyalizm, siyonist İsrail devleti ve her türlü gericiliktir. Bütün milliyetlerden, ırklardan, dinlerden, mezheplerden Ortadoğu halklarının düşmanları birdir!

SURİYE REJİMİ DE HALKLARIN DÜŞMANIDIR!

Başta ABD emperyalistleri olmak üzere, batılı emperyalist büyük güçler, bölgedeki hakimiyet alanlarını daha da geliştirmek ve pekiştirmek için esas olarak Mısır-İsrail-Türkiye askeri üçgeninden yararlanırken, Rus sosyal-emperyalizmi de bölgedeki jandarması Suriye gericiliğinden yararlanmaktadır.

Suriye gericiliği, Büyük-Suriye amacına ulaşmak, Lübnan'ı "anavatan" topraklarına katmak için en gerici güçler ile işbirliği yapmaktan çekinmemektedir. İçerde Suriye işçi sınıfına kan kusturan, işçi sınıfının grev mücadelesini yok sayan, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını zorla gaspeden... Suriye gericiliğinin, Ortadoğu'nun diğer halklarına karşı da aynı politika ve pratiği izlemesi kaçınılmazdır.

Bu noktada gerici Suriye rejimini (İran'daki islamcı-faşist rejim ve Libya'daki Gaddafi rejimi ile birlikte) Ortadoğu'da halkların dostu,

"taktik ittifak içinde bulunulan ve stratejik ittifaka yönelmek gereken güç" olarak gösteren PKK gibi Kürt milliyetçisi örgütler, Ortadoğu' da halkların en büyük düşmanlarından biri olan, sosyal-emperyalizmin uzantısı olarak hareket eden, içte açıkça faşizmi uygulayan, dışta Büyük-Suriye hayali peşinde saldırgan yayılmacı siyaset izleyen bir rejimi aklayarak, gerçekte Suriye'de Kürt ulusunun bu rejim tarafından gaspedilmiş haklarına sahip çıkmadığını, bu bağıntıda tutarlı bağımsızlıkçı bile olmadığını açıkça belgelemektedir. Ve bu noktada, Suriye rejimini öven eski T"K"P, şimdiki TB"K"P ile, ona haklı olarak sosyal-şöven damgasını basan PKK birleşmektedir!

Türk faşistleri ile duruma göre Kürt milliyetçilerini teslim etme konusunda pazarlıklar yürüten bir rejimi halklara dost olarak göstermek hainlik değilse, büyük gaflettir!

Biz Komünistler, son dönemde Türk faşist devletinin Suriye'ye karşı kışkırtma siyasetini nefretle kınarken, bu iki devlet arasında olası bir savaşın, gericiler, emperyalist uşağı devletler arasında karşı-devrimci bir savaş olacağını, ve bu savaşa karşı da tavrın devrimci bozgunculuk ve cephede kardeşleşme olması gerektiğini şimdiden ilan ediyoruz.

FAŞİST TÜRK DEVLETİ ORTADOĞU'DA TÜM HALKLARIN EN BÜYÜK DÜŞMANLARINDAN BİRİDİR!

Faşist Türk devleti son yıllarda, özellikle faşist Şah rejiminin devrilmesinden sonra daha güçlü bir şekilde, Ortadoğu'da bölgesel bir "büyük güç" olma hedefine varmak için açık mücadeleye soyundu. 12 Eylül askeri faşist harekatı bir yönü ile de bu hedef için mücadelenin bir aracı idi. Komşu ülkelerin "içişleri" bu dönemde faşist T.C. devletinin en önemli ilgi alanlarından biri olarak açıkça ilan edildi.

Faşist Türk devletinin cumhurbaşkanı Evren, "ABD Ortadoğu ile ilgili meselelerde bize danışmalıdır" diyecek kadar Ortadoğu'dan faşist Türk devletinin ne kadar kendini "sorumlu" hissettiğini açıklıyordu.

Faşist T.C. devleti sorumluluk konusunda ne kadar ciddi olduğunu, 1974'te Kıbrıs'ın Kuzeyini işgal edip, daha sonra KKTC adlı T.C.' nin 68. vilayetini kurarak; 1983 Mayıs'ından bu yana Irak faşist Baas rejiminin de onayı ile Irak Kürdistanı'nı üç kez bombalayarak, sınır-ötesi operasyonlarla Irak Kürdistanı'na girerek gösteriyordu.

Faşist Türk devletinin "eşkiyaya karşı sınır-ötesi operasyon" adını verdiği bu hain-terörist korsanlık eylemleri, bu devletin bölgede Kürt ulusunun; ve özgürlük-bağımsızlık mücadelelerinin en büyük düşmanlarından biri olduğunun kanıtıdır.

Türk faşistlerinin Irak-Kürdistanı'na saldırıları, iç sorunları ve İran'la savaştan dolayı "eli mahkum" olan Iraklı faşistlerin onayı ile, Irak Kürdistanı'nda Kürt milli hareketine askeri bir darbe vurup, Irak faşistlerine de yardımcı olurken; aynı zamanda İran ve Suriye'deki hakim sınıflara da, bir yandan Kürt hareketine karşı işbirliği önerisi getirmekte, diğer yandan bunun yapılmaması şartlarında açık tehdit savurmaktadır.

Faşist Türk devletinin 1987 başındaki Irak Kürdistanı'na saldırılarına, iç ve dış basında, Türkiye'nin Kerkük ve Musul bölgesini işgal etme ihtimali üzerine haber ve yorumlar eşlik etti. Irak'ın İran'la savaşta askeri olarak giderek savunma pozisyonuna düşmesi, 1987 başlarında yenilgi ihtimallerinin ortaya çıkmasına doğru gelişti. İran'ın, Irak'ın ikinci büyük şehri Basra'yı ele geçirme imkanının çok yüksek olduğu, bu nedenle Irak'ta rejimin dağılacağı ihtimellerinin çıktığı bir durumda, Kerkük ve Musul petrollerinin güvenliğini hangi gücün sağlayabileceği sorusunu gündeme getirdi.

Batılı emperyalistler için böyle bir güç faşist T.C. olabilirdi. Çünkü İran batılı emperyalistler için güvenilir bir dost değildi. Batılı emperyalistlerin doğrudan müdahalesi ise, savaşın boyutlarını önceden hesaplanamayan bir düzeye çekebilirdi.

Batılı emperyalistler açısından Türkiye'nin Kerkük'ü işgal etmesi, bugünkü imtiyazlarının devamını sağlayacak, Ortadoğu'daki bugünkü dengenin kendi aleyhlerine bozulmasının önüne geçilecektir.

İran-Irak savaşının uzaması, Türk faşistlerine bir yandan iki tarafla da yürüttükleri ticaret aracılığıyla önemli avantajlar sağlarken; diğer yandan "iki tarafla da iyi ilişkileri olan" güç olarak, batılı ve diğer emperyalistlere karşı pazarlık konumunu arttıran ve Türk faşist devletine bölgede "barışı sağlama" misyonu adına askeri müdahale olanaklarını artıran bir durum yaratmaktadır.

İran-Irak savaşına karşı dünya kamuoyunda gelişecek "Artık ne olursa olsun bitsin" yönlü bir yaklaşım, Türk faşistlerine doğrudan askeri müdahale imkanları doğuracak yeni fırsatlar yaratabilir.

Türk faşist hakim sınıfları hesaplarını, T.C. faşist devletinin sınırlarını genişletecek fırsatları değerlendirme üzerine de kurmuşlardır. Bunun böyle olduğu, Mart sonu/Nisan başı 1988'deki gelişmelerde de bir kez daha görülmüştür.

İran'ın Güney Kürdistan' daki bazı Kürt örgütleri ile ittifak içinde Kuzey Irak cephesinde yeni askeri başarıları; ve "şehirler savaşı" diye adlandırılan, şehirlerin karşılıklı bombalanması içinde Kerkük'ü bombalaması; ve Musul-Kerkük'ün İran denetiminde bir Kürdistan'ın parçası haline gelmesi ihtimali karşısında Türk faşistlerinin tavrı derhal binlerce komando askerini Irak sınırına kaydırmak oldu.

Faşist Türk başbakanı ve Genel Kurmay Başkanlığının tüm tekziplerine rağmen; Türk faşistleri Musul ve Kerkük'te "Türkiye'nin çıkarları" denilen faşist hakim sınıfların çıkarlarını gerektiğinde askeri işgal ile "korumaya" hazır olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Faşist Özal'ın son Irak ziyareti; Türk ve Irak faşistlerinin Kürdistan konusunda şimdilik var olan statükoyu —Kürt ulusal hareketini birlikte bastırarak koruma konusunda hemfikir olduklarını; ne var ki bu statükonun bozulması halinde, Türk faşistlerinin doğrudan bir askeri müdahale ile "Misak-ı Milli" sınırlarını genişletmeye hazır olduğunu gösterdi.

*

Sınıf bilinçli işçiler, faşist Türk devletinin, sınır komşusu Ortadoğu ülkelerine karşı beslediği işgalci, sömürgeci politikasını sistemli olarak açıklayacaklar; T.C. devletinin işgalciliğine karşı mücadelenin en önde gelen görevinin faşist Türk devletini yıkmak, parçalamak olduğunu sınıf kardeşlerine anlatacaklardır.

Sınıf bilinçli işçiler, bu 1 Mayıs'ta özel olarak, Türk faşist devletinin hummalı bir şekilde hazırlandığı gerici/karşı-devrimci bir savaş konusunda Türkiyeli işçileri, köylüleri, emekçileri uyaracaklar; böyle bir karşı-devrimci savaşta onların dostunun Ortadoğu'nun tüm halkları; düşmanlarının ise başta baş düşman Türk devleti olmak üzere, tüm emperyalizm ve gericilik olduğunu açıklayacaklardır. Ortadoğu'da bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının böyle bir gerici/karşı-devrimci savaş hazırlığı karşısında birliğini sağlamak için şimdiden mücadele edeceklerdir.

Sınıf bilinçli işçiler, Türkiye halklarına faşist T.C. devletini bir daha geri gelmeyecek şekilde mezara gömmenin yolunun, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kurmak olduğunu göstereceklerdir.

Sınıf bilinçli işçiler, tüm baskı altındaki uluslar için kayıtsız-koşulsuz ayrı devlet kurma hakkını, ezilen milliyetler için tam hak eşitliğini savunacak; ulusal kurtuluş hareketlerinin ulusal baskıya, ezilen ulusun ezen ulus tarafından zorla çizilen sınırlar içinde yaşamaya karşı verdiği mücadelenin demokratik muhtevasını destekleyecek; ulusların kendi kaderini tayin hakkının gerçekten kullanılabileceği ortamı sağlamak için demokratik halk devrimi mücadelesi vermenin, bu mücadelede proletaryanın ve onun öncüsünün önderliğinin mutlak gerekliliğini ortaya koyacaklardır.

O YAŞASIN SOSYALİZM!
O YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
O YAŞASIN HALKLARIN DEVRİM MÜCADELESİ!
O KAHROLSUN ŞOVENİZM!
O KAHROLSUN EMPERYALİST DÜNYA SİSTEMİ!

İran ve Irak'a uyarı — Ankara izinsiz uçakların düşürüleceğini tüm dünyaya duyurdu
Güneydoğu uçaklara kapandı
Haberlerin devamı
Ermeni raporu
Prof. Köni, değişen dünya... milliyet problemini an...
Sovyetler'de Türk potansiyel...
AZERBAYCAN, RUSYA NİLÜFER YALÇIN BAY BİRAND.
KÖŞEBAŞI ERGUN GÖZE
İran ve Irak'ın Güneydoğudaki hava sahası ihlallerine karşı tavır aldık
"Tehlikeli uçuş bölgesi"
AZERİ ÇATIŞMASI TÜRKİYE'Yİ KARIŞTIRIYOR
YENİ BİR ÇAĞA GEÇERKEN MİLLİYETLER

'68 MAYISININ 20. YILDÖNÜ
YONALİZMİNİN BAYRAĞINI

1 Mayıs, bütün ülkelerin işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadelesinin simgesidir. O her türlü milliyetçiliğe karşı, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN kızıl bayrağının herkesin gözü önünde göndere çekildiği bir gündür.

Böyle bir günde, emperyalizme bağımlı, ezilen ülkelerin Komünistlerine, sınıf bilinçli işçilerine, özellikle milliyetçiliğe karşı mücadelede özel ve önemli görevler düşmektedir.

Emperyalizme karşı olmak adına, emperyalist ülkelerin proletaryasına da karşı açık düşmanlık körükleyen ilkel milliyetçiliğin yanında; emperyalist ülkeler proletaryasını bir bütün olarak satın alınmış, yozlaşmış, işe yaramaz ilen eden radikal görünümlü inceltilmiş milliyetçiliğe karşı da mücadele edilmek zorundadır. "Asya, Afrika, Latin Amerika devrimin fırtına merkezleridir" düşüncesini emperyalist ülkeler proletaryasının devrimci potansiyelini ve devrimdeki muazzam rolünü küçümsemeye vardıran; ve onu "kırlık bölgelerdeki devrimlerle kurtulmayı" beklemeye, en iyi halde kırlık bölgelerdeki devrimleri destekleme görevini yerine getirmeye memur eden "Mao Zedung Düşüncesi" adına savunulan sapmaya karşı da mücadele görevdir. Bu gibi görevler hakkıyla çözülmeden, emperyalist ülkelerin proletaryası ile ezilen ülkelerin proletaryası ve ezilen halklar arasında gerçek bir mücadele birliğinin sağlanmasını beklemek hayaldir.

Bütün bu sapmalara karşı ilkesel ve kesin olarak, emperyalist ülkelerde PROLETARYANIN bu ülkelerde devrimin öznesi olduğu; emperyalist ülkeler proletaryasının sosyalist devrim mücadelesinin PROLETER DÜNYA DEVRİMİ mücadelesinin temel bir akımı olduğu düşüncesi savunulmak zorundadır.

Emperyalit ülkelerde proletaryanın relatif hareketsizliğine bakıp ondan umudu kesenler ne kadar Marksizm-Leninizm adına konuşurlarsa konuşsuzlar, yalnızca yüzeydeki hareketlere takılıp kalan burjuva ideologlarıdır.

Bizim ülkemizde de, 'Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da da Batının proletaryasına güvensizlik, onun "keyfinin yerinde olduğu", "satın alınmış" olduğu, devrimci olmadığı düşünceleri, Marksizm-Leninizm adına da oldukça yaygındır.

Bu gibi düşünceler, proleter dünya devriminin en temel direklerinden biri olan emperyalist ülkeler proletaryasını defterden silen burnu büyük, kendini beğenmiş, budalaca düşüncelerdir. Bunlar, "Türkün Türkten başka dostu yoktur" ya da "Kürdün Kürtten başka dostu yoktur" gibi milliyetçi düşüncelerin devrimci çevrelere yansımasından başka birşey değildir.

Emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, tüm gericiliği tarihe gömecek olan bütün ülkelerin proletaryası ve onun önderliğindeki ezilen halklardır. Bu güçlerin mücadele birliğini düşüncesini zayıflatan her düşünce ve eylem sonuçta emperyalizmi yok etme adına ortaya çıksa bile, onun ömrünü uzatmaya hizmet eder.

Emperyalist ülkelerde proletaryanın hareketinde ilk bakışta görülen relatif suskunluğun sürekli olmadığı; ve bu ülkelerde proletaryanın hareketinin muazzam hızı ve boyutlarının en açık örneği 68 Mayısında öncelikle Fransa'da yaşanan olaylardır.

1967 ve '68 yılları, Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devriminin etkilerinin bütün dünyaya dalga dalga yayıldığı ve reformizme, revizyonizme karşı devrimci düşüncelerin özellikle yüksek okul gençliği içinde taban kazandığı yıllardır.

Dünya Komünist Hareketi içinde modern revizyonist yozlaşmaya karşı; ve Çin'deki modern revizyonist iktidara karşı milyonlarca kitlenin Marksizm-Leninizmin devrimci özüne sahip çıkma ruhu ile ileri atıldığı muazzam devrim hareketi; o yıllarda bütün dünyada yankısını buluyor; hemen bütün ülkelerde yerleşmiş modern revizyonist partilerden kopmalar oluyor; bu partilerin karşısına Mao Zedung Düşüncesi'ni savunan genç Marksist-Leninist partiler, gruplar alternatif olarak çıkıyordu.

Bu yıllar aynı zamanda ABD emperyalizminin Vietnam'da sürdürdüğü vahşi emperyalist savaşa karşı bütün ülkelerde anti-emperyalist dayanışma bayrağının kaldırıldığı; "Ho Ho Ho Chi Minh", "Daha fazla Vietnam, Ernesto'ya bin selam", "Yaşasın Halk Savaşı" şiarlarının Paris - Londra - Berlin gibi emperyalist metropollerin caddelerinde yankılandığı yıllardır.

1967'de ABD'de siyahların gettolardaki ayaklanmaları ancak ordunun müdahalesi; 100'ün üzerinde zencinin hunharca katledilmesi ile bastırılmaktadır. Anti-savaş gösterilerine 250 000'in üzerinde katılım olmaktadır.

Batı Almanya'da Şah'ın Batı Berlin ziyareti sırasındaki gösterilerde polis Benno Ohnesorg adlı bir öğrenciyi vurarak öldürmekte; ardından Almanya'nın İkinci Dünya Savaşı sonrasında görmediği boyutlarda kitle gösterileri patlamaktadır. Batı Berlin'de Şubat 1968'de yapılan Vietnam Kongresi ertesinde 12 000 gösterici Vietnam halkıyla, Vietnam'da halk savaşı ile dayanışmasını haykırmaktadır.

Londra'da yüzbinlerce göstericinin aynı temeldeki gösterileri yaşanmaktadır.

Nisan 1968'de, SDS yöneticilerinden (Alman Sosyalist Öğrenciler Birliği; devrimci öğrencilerin örgütü) Rudi Dutschke'nin bir faşist maşa tarafından vurulması ertesinde, yığınları öğrencilere karşı kışkırtan "Bild" gazetesinin dağıtımı göstericiler tarafından engellenmekte, polis ile göstericiler arasında o güne dek görülmemiş boyutlarda kanlı çatışmalar olmaktadır.

Bütün emperyalist dünya için için kaynamaktadır. Revizyonist sosyal-emperyalist kampta da çatlaklar görülmekte, Çekoslovakya'da "Prag Ba-

Polis saldırıları yüksekokul gençliğinin gelişen direncini durdurmaya yetmiyordu.

1967-68 yılları reformizme, revizyonizme karşı, devrimci düşüncelerin, özellikle yüksekokul gençliği içinde taban kazandığı yıllardır.

MÜNDE PROLETER ENTERNAS-YÜKSEĞE KALDIRALIM!

harı" adı verilen, Rus sosyal-emperyalizminden bağımsız revizyonizm isteyen bir akım "güleryüzlü sosyalizm" adı altında kitlesel hareket haline gelmektedir.

İşte bu ortamda, emperyalist metropoller içinde Mayıs 1968'e gelene dek "en sakin" olanlardan biri Fransa'dır.

Ama Mayıs 1968'de bu sükunet yerini kelimenin tam anlamı ile muazzam bir devrimci dalgaya bırakır.

FRANSA'DA 68 MAYISI

22 Mart 1968, Fransa'daki olayların patlamasının başlangıç noktasıdır. Vietnam komitesinden 6 kişinin polis tarafından tutuklanması üzerine Paris/Nanterre'de 150 kadar öğrenci üniversitede bazı odaları işgal ederler.

Devlet güçleri derhal reaksiyon göstererek felsefe fakültesini kapatır. Ama küçücük bir grubun başlattığı bu eylem her yerde tartışmaya başlanır.

Berlin'de Rudi Dutschke'nin vurulduğu haberi, bu tartışmaların içinde patlar.

Nanterre'de bu kez 3 bin öğrenci greve ve işgale başlarlar. İlk çatışmalar başlar. Hükümet 2 Mayıs'ta Nanterre'deki üniversiteyi kapattığını ilan eder. Bunun üzerine Nanterre'deki öğrenciler Sorbonne üniversitesine yürüyerek Sorbonne'un dayanışmasını talep ederler.

1 Mayıs 1968 gösterisi Paris'te işçi sınıfının da öğrenci hareketinin bir dizi devrimci talebine sahip çıktığının ilk işaretini verir.

Sorbonne'da 3 Mayıs'ta 600 kişilik bir anti-faşist gösteri polis tarafından kanla bastırılır.

Devlet gücünün bu tavırları bardağı taşıran son damla olur.

Bu noktada, kendisi bir düzen partisi olan FKP'nin (Fransa Komünist Partisi) tavrı tam revizyonistlere yakışır bir tavırdır. FKP çıkardığı bildiride öğrencileri "düzene ve sükunete" çağırır. "ultra-solcular iktidarı istiyor... Onlar öğrenci yığınlarının öğrenimini engellemek istiyor" der FKP. Ama FKP'nin çağrıları da De Gaulle'ün çağrıları gibi sonuçsuz kalır.

6 Mayıs'ta 20 000 kişilik bir kitle izinsiz bir yürüyüşe geçtiğinde polis bütün vahşiliği ile saldırır. 800'ün üzerinde gösterici yaralanır.

10 Mayıs'ta bu kez göstericilerin sayısı 35 000'dir. Polisin çaresi yine aynıdır: Bütün vahşeti ile saldırmak.

Ama bu kez göstericiler de hazırlıklıdır. Quartier Latin bölgesine çekilen göstericiler barikatlar kurarak direnişe başlar. Çatışma bütün gece sürer.

Polisin vahşeti bütün Fransa'da emekçi yığınlar içinde nefret uyandırır. Polise karşı direnen onbinlerce öğrenci genç, emekçilerin desteğini alır. İşçilerin, tabanın zorlaması sonucu bütün sendikalar, bu arada sosyalist parti ve FKP de bir günlük genel grev çağrısı yapmak zorunda kalır. 13 Mayıs'ta bütün fabrikalar, hayat durur. Yalnızca Paris'te 800 000 işçi, emekçi, öğrenci kolkola, omuz omuza, gerici hükümetin çekilmesini, polis saldırılarının durmasını, köklü reformları talep eder. Anti-emperyalist dayanışmasını haykırır.

Bütün düzen partilerinin niyeti bu genel grevin bir günlük bir gösteri olarak kalmasıdır. Ama evdeki hesap çarşıya uymaz.

Aynı günün akşamı bütün yüksek okullarda işgale gidilir.

Bütün büyük fabrikalarda, sendikaların dışında, onların kontrolü dışında grev komiteleri ortaya çıkmaya başlar. Yerleşmiş sendikaların "sınıf barışı" çağrılarına işçilerin önemli bir bölümü uymaz.

14 Mayıs'ta Nantes'ta Sud Aviation uçak fabrikaları işgal edilir. Fabrika müdürü odasına hapsedilir.

"Komünist" Partisinin Polit-Büro üyesi ve CGT'nin (FKP önderliğindeki sendika federasyonu) genel sekreteri Seguy'un buna tepkisi "kınama" şeklindedir. O bunu "anarşi" olarak adlandırır. Öyle ya, işçiler kendi başlarına, sendika bürokrasisini de çiğneyerek kendi örgütlenmelerini kurmuş; ve "müdürü hapsetmek" gibi "anarşistçe" bir eyleme girişmiş; fabrikayı da işgal etmişlerdir. Bir sendika bürokratı açısından bundan daha kötü birşey düşünülemez.

Aviation işçilerinin bu hareketi diğer işçilere de örnek olur. Hemen bütün büyük fabrikalarda üretim durur.

Renault işgal edilir. Fabrikalarda kızıl bayraklar dalgalanmaya başlar.

20 Mayıs'a gelindiğinde eylemlere katılım 20 milyondur. Fransa hiçbir resmi sendika ve partinin çağırmadığı bir GENEL GREV yaşamaktadır. "Bütün iktidar işçilere!" sloganları bu günlerin en çok kullanılan sloganıdır.

Brest bölgesinde CSF fabrikasında, Vitry'de Rhon fabrikasında işçilerin kontrolünde üretim yapılmaya başlanır.

Nantes'da ise görevciler kelimenin tam anlamıyla iktidardadır. Grevciler para yerine geçen fiş dağıtmakta, fiyatları kontrol etmekte, dağıtımı gerçekleştirmektedir. Nanterre'de mahalle komiteleri iktidar organları olarak hareket etmektedir.

Polis ortalarda görünmemekte, polis sendikası adına yapılan açıklamalarda, polislerin grevlere katılamadıklarından dolayı üzüntüleri bildirilmektedir.

Başkan De Gaulle bu günlerde, Batı Almanya'daki Fransız ordusunu işçiler üzerine saldırtmanın hazırlıkları için Almanya'da bulunmaktadır.

Bu çok kısa zamanda gelişen muazzam hareket, bir saman alevi gibi, parladığı gibi söner.

Burjuvazinin hareketi söndürmekte kullandığı taktik, işçilere kısa süre için verebileceğinin en fazlasını vermek ve cepheyi bölmektir. Hem komünist(!) ve hem de sosyalist sendikalar el altından tehlike içinde bulunan anavatanı kurtarmak amacıyla, De Gaulle yönetimi ile anlaşırlar.

İşçilere %7 ile %25 arasında değişen ücret artışı ve iş zamanının 2 saat kısaltılması gibi önemli tavizler verilir.

29 Mayıs'ta Paris'te 800 000 kişilik gösteri yürüyüşü, hareketin sönmesinin başlangıç noktasıdır. CGT'nin sosyal-faşist köpekleri bu gösteride açıkça radikal solun blokuna saldırır. Seguy daha sonradan yaptığı değerlendirmede haklı olarak: "CGT düzeni yeniden sağlayan istikrar sağlayıcı güçtür" değerlendirmesini yapar.

7 Haziran'da Renault'daki işgal polis gücü ile kırılır. 250 işçi gözaltına alınır.

10 Haziran'da Peugeot'daki işgalin kalkması için polisin giriştiği saldırıya karşı işçiler yiğitçe direnir. Bir gün süren çatışmalarda bir işçi ve bir öğrenci öldürülür. 1500 işçi tutuklanır.

Hemen ertesinde 11 devrimci örgüt yasaklanır ve yöneticileri tutuklanır. FKP bu girişimlerin en ateşli destekçilerindendir.

Kısaca kronolojisini yaptığımız Mayıs '68 Paris ayaklanması, Fransa işçi sınıfının tarihinde şanlı bir mücadele sayfasıdır.

Yenilgi ile kapanmasına rağmen, işçi sınıfının muazzam gücünü göstermesi açısından, ortaya çıkardığı örgüt biçimleri açısından vb. bu bir aylık mücadele büyük tecrübe hazinesidir.

Mayıs '68 herşeyden önce, emperyalist metropollerde devrimci öznenin işçi sınıfı olduğunu; ve ancak o harekete geçtiği zaman, burjuvazinin canına ot tıkayabilecek bir sınıf olduğunu göstermiştir. Bu hareket aynı zamanda, emperyalist metropollerde sınıf mücadelesinin boyutlarının bir anda uç noktaya yükselebileceğini; relatif suskunluğun fazla birşey ifade etmediğini de göstermiştir.

Mayıs '68'in yenilgisi herşeyden önce, işçi sınıfına ihanet eden modern revizyonist ve sosyalist partilerin yönettiği sendika federasyonlarının, sendika ağalarının marifetidir. Onlar bir kez daha burjuvazinin işçi sınıfı içindeki ajanları olduklarını pratikte kanıtlamışlardır.

Mayıs '68, direnişin boyutları ne kadar büyük olursa olsun; direniş ne kadar yiğitçe olursa olsun, İŞÇİ SINIFININ önünde ona yol gösterecek Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış işçi sınıfının en iyi, en fedakâr öncü unsurlarını içinde toplayan bir bolşevik ÖNCÜ MÜFREZE olmaksızın yenilginin kaçınılmaz olduğunu göstermiştir. Kendiliğinden hareketin örgütlü harekete dönüşmemesi; bolşevik bir önderliğin yokluğu sonucu; hareketin kendiliğinden hareket olarak plansız-programsız örgütsüz kalması, hareketin "saman alevi" durumunu beraberinde getirmiştir.

Mayıs 1968'den çıkarılacak en önemli ders de kuşkusuz budur:

Emperyalist metropollerde de komünistlerin görevi Bolşevik öncüyü yaratma mücadelesine dört elle sarılmaktır.

Yeni Mayıs'larda zaferin biricik garantisi budur!

*

1968 Mayısı yankısını Türkiye'de de bulmuş; ilk üniversite boykot ve işgalleri 1968 Mayısı ertesinde; emperyalist metropollerdeki hareketten de doğrudan etkilenme ile de ortaya çıkmıştır.

Öğrenci hareketi olarak başlayan hareket, daha sonra kısa zamanda işçi ve köylü hareketleri ile birleşmeye yönelmiş; üniversite boykot ve işgallerini, grevlere destekler, toprak işgalleri vb. izlemiştir.

1968 Mayısı bugünkü devrimci hareket açısından Türkiye'de de bu anlamda yeni bir başlangıcın çıkış noktası olma niteliğine sahiptir.

Faşist Türkiye Cumhuriyeti Bir Halklar Hapishanesidir... Başka Halkları Ezen Bir Halk Özgür Olamaz!

Birinci emperyalist paylaşım savaşından yenik çıkan Osmanlı devletinin Ön-Asya'daki toprakları İttifak emperyalistleri tarafından işgal altına alındığında, burada yaşayan çeşitli milliyetlerden emekçi yığınlar bu işgale karşı fedakâr bir silahlı direnişe geçtiler. Bu silahlı kurtuluş hareketinin önderliğini Türk hakim sınıflarının temsilcileri Kemalistler ele geçirdi. Milli kurtuluş savaşı, ilk proletarya diktatörlüğü devleti olan Sovyet Rusya'nın da yoğun maddi ve manevi desteği ile başarıya ulaştı. Ama bu başarı yalnızca sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının yerini, yarı-sömürge yarı-feodal bir yapının alması biçiminde bir başarı olarak kaldı.

Kurtuluş savaşının ardından kurulan T.C. devleti, bütün güçleriyle emperyalistlere karşı savaşarak zaferi kazanan çeşitli milliyetlerden emekçi yığınların sosyal haklarının yanısıra, Kürt ulusu ile azınlık milliyetlerin milli haklarını da hiçe sayarak; emperyalistlerle kapalı kapılar ardında yaptığı iğrenç pazarlıklar sonucu belirlenen "Misak-ı Milli" sınırlarını Türk ulusunun "anavatanı" olarak ilan etti.

T.C. devleti daha sonra, Hitler Almanyasının da uyguladığı "demokratik referandum" yöntemiyle, Hatay'ı da gaspederek, Arap halkına ait bu bölgeyi de "Misak-ı Milli" sınırlarına katıp, yayılmacı-ilhakçı karakterini bir kez daha gözler önüne serdi.

1974'te "barış güvercinli" sosyal-şöven Ecevit hükümeti döneminde, Türk faşistlerinin "yavru vatan" ilan ettiği Kıbrıs'ın Kuzeyi "kurtarılarak" daha sonra kukla KKTC oluşturuldu. Bir kez daha yayılmacı Türk faşizminin maskesi düştü.

*

Kürt ulusu ile Arap-Ermeni-Çerkez ve öteki milliyetlerin Türk hakim sınıfları ve Kemalist faşistler tarafından hayasızca çiğnenen en doğal hakları üzerinde kurulan faşist T.C. devletinin şahsında, Türk ulusu daha devlet bağımsızlığını kazandığı anda, kendi gerçek özgürlüğünü yitirmiştir. Çünkü başka ulusları ve milliyetleri kendi ırkçı-şöven sultası altında tutan bir ulus ne kadar özgürse, Türk ulusu da bugün ancak o kadar özgürdür...

Türk hakim sınıfları ve Kemalist faşistler tarafından her fırsatta tekrarlanan: "T.C. devleti ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür", "T.C. devleti ilelebet payidar kalacaktır" vb. aşağılık sloganlar ile pekiştirilmeye çalışılan bugünkü resmi sınırlar içerisinde kalan topraklarda, Türk ulusunun yanısıra Kürt ulusu ve Arap-Çerkez-Ermeni ve öteki milliyetler de vardır.

Yani: "Ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütün" olduğu iddia edilen Türkiye, Türk olmayanlar için gerçekte tam bir halklar hapishanesidir. Bu topraklar üzerinde yaşayan halklara danışılmadan kapalı kapılar ardında Türk hakim sınıfları ve emperyalistler tarafından belirlenen sınırlar içerisindeki bugünkü görece "bütünlük", faşist Türk hakim sınıflarının zor yoluyla sağladıkları geçici bir bütünlüktür.

Başka ulusların ve milliyetlerin zor yoluyla sağlanan mutsuz birliği ve onların hayasızca çiğnenen en doğal hakları üzerinde kurulan bir devletin nereye kadar "payidar" kaldığına; çöplüğü başka ulusların ve milliyetlerin zoraki birliği ve azaplı mutsuzluğu üzerine kurulu devletlerin kısa zamanda yerle bir olmuş olmalarıyla dolu olan tarih tanıktır.

Kürt ulusu ile, Çerkez, Ermeni, Arap ve öteki milliyetlerin zoraki birliği ve azaplı mutsuzluğu üzerine kurulu olan faşist Türk devletinin yerle bir edilerek tarihin çöplüğüne atılacağı günler uzak değildir.

Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve direnişi, o günlerin müjdecilerinden biridir...

Kürt ve Türk ulusu ile Arap, Çerkez, Ermeni ve öteki milliyetlerin proleterleri ve emekçi yığınlarının devrim mücadelesi için, devrim mücadelesi içinde yaratılacak birlikteliği bunun güvencesidir.

*

ORTADOĞU'NUN NABZI KÜRDİSTAN'DA ATIYOR!

PKK'nın 1984 Ağustos'unda Kuzey Kürdistan'da (Türkiye Kürdistanı) başlattığı silahlı mücadeleyi "başıbozuk üç-beş eşkiyanın çapulculuğu" olarak tanıtmaya çalışan Kemalist faşistler, milliyetçi HRK savaşçılarından yedikleri darbeler karşısında baltayı taşa vurduklarını anladıklarında, İran-Irak savaşı da İran'ın lehine önemli gelişmeler kaydetmiş ve iyice yıpranan Irak'a karşı Güney Kürdistan'daki "özerklikçi" Kürt kuvvetleri Irak-Kürdistanı'nda denetimi çoktan ele geçirmişlerdi.

Kürdistan'ın bu iki parçasında birden milliyetçi Kürt örgütleri PKK (Kürdistan İşçi Partisi), KDP (Kürdistan Demokratik Partisi) ve KYB'nin (Kürdistan Yurtseverler Birliği) sağladığı önemli başarılar, özellikle Türk hakim sınıfları tarafından yok sayılan Kürdisten sorununu bütün ciddiyeti ve ağırlığıyla yeniden bölge ve dünya kamuoyunun gündemine getirdi.

Osmanlı imparatorluğunda Ermeni ulusunun birinci paylaşım savaşının hengâmesi içinde barbarca boğazlayıp, geride kalanları da Suriye'ye sürgün ederek bir ulusu yok etmeye çalışan İttihat ve Terakki şurekasının deneyimli sürdürücüsü olan Kemalist faşistler, bir yandan Şeyh Sait, Dersim, Ağrı, Palu vb. Kürt isyanlarının anılarıyla irkilerek, "son Türk devleti"nin bölünmesini önlemek; öte yandan Lozan, Hatay ve Kıbrıs'ta sergiledikleri ilhakçı güdülerinin gemlenmez itilimiyle "Misak-ı Milli" sınırlarını, "Fırsat bu fırsat!" Irak içlerine doğru genişletmek amacıyla da faşist Türk ordusunun önemli bir bölümünü Kürdistan'a seferber ettiler.

Bugün Kuzey Kürdistan'ın dört bir yanında Kemalist faşistlerin estirdiği zulüm rüzgarları, Kürt ulusunun yeniden uyanan ulusal bilincinin tomurcuklarını örseliyor. Faşist Türk ordusu Güney Kürdistan'a düzenlediği hava saldırılarıyla soykırım politikasının alanını genişletiyor. Ama heyhat! Kürdistan toprağı zemheriye nasıl dayanıklıysa, Kürt ulusu da bu tür zulüm rüzgarlarına ve soykırımcı saldırılara karşı bağışıklıdır!

KÜRT ULUSU ŞİMDİ DE ZORAKİ GÖÇ YÖNTEMİ İLE YOKEDİLMEYE ÇALIŞILIYOR!

Kemalist faşistler zulümişkence ve soykırım boyutlarına ulaşan katliamlarla yetinmiyorlar. Her dönem olduğu gibi bugün de zulüm ve soykırımın ardından geleneksel olarak uyguladıkları sürgün politikalarını uygulamanın gerekçelerini şimdiden hazırlayarak kamuoyu oluşturmaya başladılar.

Silahsız-savunmasız yığınlara zulmetmek ve onları sürgüne yollamak, göç ettirme adı altında bir ulusu yok etmeye çalışmak Kemalist faşistlerin geleneğindedir.

Türk devletinin kuruluşundan bu yana Kuzey Kürdistan'da çıkan her isyandan sonra yaptıkları soykırımcı katliamın ardından gerçekleştirdikleri sürgünler, İç Anadolu bozkırının dört bir yanına serpilmiş olan Kürt köyleriyle sabittir.

- Kürdistan'daki kontrolü güç olan geniş kırlık alanlardaki Kürtleri anavatanından koparıp batıya yerleştirerek onları daha kolay asimile edip Türkleştirmenin koşullarını yaratmak;
- Kuzey Kürdistan'da zorunlu göç sonucu boşalacak olan yerlere Bulgar ve Afgan

sosyal-faşizminin baskısından kaçarak Türkiye'ye sığınan, anti-komünizmle bilenmiş şövenist Türk muhacirlerini yerleştirerek bölge nüfusunu Türkleştirmek;

• Kuzey Kürdistan'ın kırlık bölgelerinde faşist Türk devletine karşı aktif mücadele veren milliyetçi ve devrimci güçlerin kitle dayanaklarını yok etmek;

• Kerkük ve Musul'un işgaline giriştiğinde faşist Türk ordusunun Kürdistan'da cephe gerisini sağlama almak... vb.

Kemalist faşistlerin birdenbire "ormansever" kesilmelerinin altında yatan bazı gerçekler bunlardır. Yani Kemalist faşistler "ormanları koruma" bahanesiyle, kendi "orman kanunlarını" uygulamaya koymak istiyorlar.

Doğayı korumak gerekir. Kemalist faşistler bunu idrak etmiş görünüyorlar... Fakat onların idrak edemediği, anladıkları dille anlatılmadığı sürece de idrak edemeyecekleri; bir ulusu katliam ve sürgünlerle yoketmeye kalkışmanın ne anlama geldiği, ve bunun diyetinin ne olduğudur.

Kürt ve Türk proletaryası ile emekçi yığınları, kendi öz örgütleri Bolşevik Partilerinin önderliğinde eninde-sonunda biraraya gelerek, bunun ne anlama geldiğini Kemalist faşistlere ve Türk hakim sınıflarına anladıkları tek dilden anlatacak ve bunun diyetini faşist Türk devletini şiddet yoluyla yerle bir ederek Türk hakim sınıflarına er geç ödetecektir!

Bizim sarsılmaz inancımız ve kararlı mücadelemiz bu yöndedir!

TÜRK HAKİM SINIFLARININ VE KEMALİST FAŞİSTLERİN TARİHSEL AÇMAZLARI

Kemalist faşistlerin, faşist Türk devletinin kuruluşundan bu yana Kuzey Kürdistan'da uyguladıkları asimilasyon ve gerçekleştirdikleri soykırımcı katliamlar, zorunlu göçler, Türk hakim sınıflarının arzu ettikleri sonucu vermedi. Kemalist faşistler son zorunlu göçü, "ormanları koruma" kisvesine büründürme gayretlerinde olduğu gibi, inceltme çabası içinde, bugün de aynı faşist yöntemlere başvurarak hakim sınıfların arzularını gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Hangi araç ve yönteme başvurulursa vurulsun, Türk hakim sınıflarının hevesi kursağında kalacaktır.

Çünkü Kemalist faşistlerin yoketmek istedikleri; tarihi süreç içinde oluşmuş, ruhi şekillenme ve dil birliği ile, toprak ve iktisadi yaşam birliğine sahip bir ulustur.

Faşist Türk devletinin resmi literatüründe Doğu ve Güney-Doğu Anadolu olarak adlandırılan bölgenin gerçek adı Kürdistan'dır (Kürdistan'ın bir parçasıdır).

Bu topraklarda yaşayan insanların ezici çoğunluğu, resmi ideolojinin yutturmaya çalıştığı gibi "dağ Türkleri"(!) vb. değil, KÜRT'tür.

Aynı insan topluluğunun (Kemalist faşistlerin koyduğu yasaklara rağmen) gürül gürül konuştuğu dil, resmi ideolojinin uydurduğu gibi "Türkçenin bir lehçesi"(!) değil; grameri, yapısı Türkçeden kökten farklı özgün bir dil olan KÜRTÇE'dir.

Bu insan topluluğunun tarih boyunca oluşup şekillenmiş köklü ananevi gelenekleri, kollektif âdetleri; kökleri tarihin derinliklerinde olan yoğun kültürel birikimleri vardır.

Tarihte herşey bir kez yaşanır. Tarih tekerrür etmez. Tarih tekerrür ettirilemez!

Kapitalizmin ortaya çıkmasıyla yaşanan uluslaşma gerçeği bir kez yaşandı. Ve bütün dünyada insanlık değişik özellikler taşıyan gruplar halinde kalıplara döküldü.

Emperyalizm koşullarında bu kalıpları kırıp bir ulusu bir başka ulusa dönüştürmenin olanağı yoktur.

Kuşkusuz bu kalıplar ebedi değildir. Mutlaka değişecektir. Ama bu değişim için Türk hakim sınıfları ve Kemalist faşistlerin sefil komploları ile alçakça katliamları yetmez. Değişim için, yani sınırsız, tek dil konuşan, kollektif değer yargıları temelinde kardeşçe kaynaşmış bir dünya için gerekli olan üretim biçimi ve üretim ilişkilerinin oluşturulmazı zorunludur. Bu da ancak proletaryanın yapacağı bir iştir. Onun dışında hiçbir güç, ulusal çitleri ortadan kaldıramaz. Proletarya bunu adım adım gerçekleştirecektir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da bu yönde atılması gereken ilk adım, bütün ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin öz örgütü Bolşevik Partisi önderliğinde, faşist Türk devletini yıkarak devrimci-demokratik halk iktidarını kurmak ve öteki sorunların içinde öncelikle Türkiye'deki ulusal sorunu çözümlemek, Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratmak, milli azınlıklara bütün milli haklarını, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlamaktır. Ulusal çitleri ortadan kaldırmanın yolu buradan geçer.

TÜRKİYE'DE ULUSAL SORUN VE SOSYAL-ŞÖVENLER

Kürdistan sorununun bütün ağırlığıyla kamuoyunun kantarına yüklenmesinden bu yana; Türkiye'de demokrasi, sosyalizm ve komünizm adına konuşan, bir dizi "iş" yapan örgütlerin aynı sorunu daha önce kendi kantarlarında tartarlarken resmen dara hilelerine başvurdukları bir kez daha ortaya çıktı.

Çok uluslu bir ülkede demokrat olabilmenin önde gelen kıstaslarından birisi de ezilen ulus ve azınlıkların bütün haklarını tanıyıp, pratikte tutarlı bir şekilde savunmak, ezen ulus şövenizmine karşı ödünsüz mücadele etmektir.

Öyleyse, tam bir halklar hapishanesi olan Türkiye'de de demokrat olabilmenin önde gelen kıstaslarından biri, ezilen Kürt ulusu ile, Arap, Ermeni, Çerkez ve öteki azınlık halkların bütün haklarını tanıyıp, bu hakları gaspeden Türk hakim sınıflarının Büyük-Türk şövenizmine karşı ödünsüz bir mücadele olmak zorundadır.

Buna rağmen Türkiye'de kendisine demokrat ya da sosyal-demokrat yakıştırmasını yapan pekçok kişi ve kurum, demokrasi ve sosyalizm güçleri adına ahkâm kesip faaliyet yürütürlerken, Kürt ulusu ile ezilen milliyetlerin varlığını bile kabullenmiyorlar.

Bunların elebaşılarından biri olan B. Ecevit, "YeniGündem" dergisine Kürdistan sorununa ilişkin yaptığı açıklamada şunları söylüyor:

> "Aslında Türkiye'de halk Kürt-Türk ayrımı yapmaz. Zaten yapılması da kolay değildir. Çünkü altı yüzyıllık Osmanlı döneminde Türkiye'nin halkı çok büyük ölçüde karışmıştır. Bu bakımdan Türk ulusu ile Amerikan ulusu benzetilebilir. Öte yandan, Kürt denen ya da kendilerini Kürt sayan yurttaşlarımızın haklar bakımından hiçbir eksiklikleri yoktur. Örneğin, her dönemin parlamentosunda, hükümetlerinde, bütün partilerin üst düzey yönetimlerinde, ordunun yüksek mevkilerinde etnik bakımdan Kürt denen ya da denilebilecek olan yurttaşlarımız, hiçbir ayrım gözetilmeksizin görev alabilmektedir."
> "Kürtlere bir azınlık statüsü verilecek olursa, bu ölçüde eşitlikten yararlanamazlardı. Parlamentoda, yönetimde, partilerde bu ölçüde temsil edilemezlerdi."

Türk hakim sınıfları ile Kemalist faşistleri hasıraltı edip, "Türkiye'de halk Kürt-Türk ayrımı yapmaz" demek, siyasal pişkinliğin ve yüzsüzlüğün ifadesidir.

Sorun, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının birbirlerine nasıl davrandığı sorunu değildir. Sorun, Kemalist faşistlerin Türk hakim sınıfları hesabına Cumhuriyet tarihi boyunca, başta Kürt ulusu olmak üzere öteki ezilen milliyetlere neler yaptığıdır. B. Ecevit bu gözeye hiç basmıyor. Çünkü ken-

Faşist Türk hakim sınıfları 1915 yılında Ermeni ulusu üzerinde gerçekleştirdikleri yüzyılın ilk soykırımı ile kötü bir ün yapmışlardır.
Bu soykırım Alman Nazi'lerine Yahudileri yok etmede örnek olmuştur!
Bugün de Ermeni düşmanlığı Türk faşist hakim sınıflarının Türkiye işçi sınıfının ve ezilen halklarının bölünmüşlüğünü sürdürmek için kullandığı temel araçlardan biridir.
Sovyetler Birliği'nde gelişen olaylar karşısında Türk hakim sınıfları yeni Ermeni katliamlarının ideolojik hazırlığına girişmiştir.
Ermeni milletinin yok edilmesi yönünde tarihteki katliamı lanetlemek; yurtlarına dönmek isteyenlerin bu en tabii hakkını savunmak; bugün Ermeniler üzerindeki güncel milli baskı ve tehditlere karşı mücadele etmek, tüm sınıf bilinçli işçilerin ve tüm devrimcilerin görevidir.

disi faşist Türk devletinin Kürt ulusuna yönelik asimilasyon ve soykırım politikalarını onaylayan ve dönem dönem doğrudan uygulayan Kemalist faşistlerin elebaşılarından birisidir.

Kaldı ki, Türk faşist hakim sınıflarının sistemli ve yoğun bir şekilde yaygınlaştırdıkları Türk şövenizminin, Türklerin üstünlüğü safsatalarının bizzat işçi sınıfı ve emekçiler içinde taban bulduğunu görmemek için ya kör, ya da sahtekar olmak gerekir!

Osmanlı despotizminin altında çeşitli halkların zoraki birliğinden kaynaklanan kaçınılmaz nispi karışımını, güçlü Amerikan kapitalizminin yetkin ürünü olan Amerikan ulusunun oluşumuna benzetebilmek için insanın ya kalın kafalı bir hödük, ya da gerçek bir siyasi kalpazan olması gerekir. B. Ecevit'in ikincisi olduğundan kuşku yoktur.

B. Ecevit siyasi kalpazanlıkta o denli ileri gitmiştir ki, Türk hakim sınıflarının Kemalist faşist diktatörlüğünün şeffaf maskesi olan Türk parlamentosunda, Türk hakim sınıflarının şu ya da bu kesiminin temsilcileri olan Türk hükümetlerinde ve yine Türk hakim sınıflarının değişik kesimlerinin siyasal temsilcileri olan partilerin yönetimlerinde yer alarak faşist Türk hakim sınıflarına hizmet eden Kürt kökenli uşakların şahsında Kürt ulusunun her türlü hakka sahip olduğunu öne sürebilmektedir.

Kâmuran İnan, Kinyas Kartal vb. ulusal hainler bu sosyal-şövenin sözünü ettiği hakları tepe tepe kullanıyorlar. Gelgelelim, sözkonusu unsurların genetik bağ dışında Kürtlükle ilgileri kalmamıştır.

Yani bu siyasi kalpazana göre, ulusal benliğini reddeden herkes T.C. devletinin nimetlerinden yararlanabilir. Bunun ötesinde hiçbir hak sözkonusu değildir.

Kürt ulusunun varlığını kabullenmediği gibi, Türk hakim sınıflarının asimilasyon ve soykırım politikalarını başbakanlık düzeyinde uygulayıp sürdüren B. Ecevit nasıl demokrat olabilir?

B. Ecevit kesinlikle demokrat değildir. O tam bir sosyal-şöven, gerçek bir siyasi kalpazandır.

O nihayet Türk hakim sınıflarının sadık bir uşağı, bilinçli, yetkin ve deneyimli bir Kemalist faşisttir.

*

Ama yalnızca hakim sınıfların Ecevit gibi "demokratik sol" sözcüleri; legal parti kurabilmek için ağızlarına Kürt lafını bile almaktan çekinen, hala 1960'lı yılların "Doğu sorunu" lafları ile sorunları geçiştirmeye çalışan; ve bu konuda panellerde sorulan haklı soruları "provokasyon" olarak niteleyen Murat Belge, Doğu Perinçek gibi tescilli "legal sosyalist"lerimiz değil, Türkiye'de milli sorunda demokrat olmadıklarını tescil edenler.

Sosyalizm-komünizm adına konuşan Rus sosyal-emperyalizminin uşağı karşı-devrimci T"K"P —henüz TB"K"P'leşmeden—, bugün Kuzey Kürdistan'da esasta milliyetçi PKK önderliğinde gelişen Kürt milli hareketine, PKK'nın eylemleri şahsında Türk hakim sınıflarının ağzı ile saldırıyordu. T"K"P, henüz TB"K"P'leşmeden önce çıkardığı bir bildiride:

! "Kürt halkına karşı şöve-
! nist kampanyaların yürütül-
! düğü, sınır-ötesi askeri
! operasyonların militarizmi
! kışkırttığı koşullarda DE-
! MOKRASİYE GEÇİŞ TEHLİ-
! KELERLE YÜZYÜZEDİR"

diyor ve PKK'nın eylemlerinin de bu geçişi tehlikeler karşısında bıraktığı teziyle ortaya çıkıyordu. Yani önerdiği yine, her zaman olduğu gibi "provokasyon yapmamak", sakın ha! hakim sınıflara karşı onları kızdıracak saldırılara geçmemektir. Uslu uslu oturmak, köleliği kabul etmektir. Bu arada T"K"P'li sosyal-faşistlerin desteğindeki Demirellerden Ecevitlere, onlardan Erbakan'a, İnönü'ye uzanan bir cephe "demokrasi"yi kuracak, Sovyetler Birliği'nin de yardımı ve desteğiyle T"K"P iktidara yürüyecek... ve elbette Kürt halkının kaderi "tayin edilecek"tir. Şimdi Afganistan'da Afganistan halklarının kaderinin "tayin" edildiği gibi!

T"K"P denetimindeki "Türkiye Postası" daha açık konuşuyor: "Hakkari'nin Uludere ilçesi Taşdelen köyünde yapılan katliam sonucu 14 kişinin öldürülmesi üzerine silahlı kuvvetler tarafından başlatılan saldırının Güneydoğu Anadolu'yu aşarak sınır ötesinde sürmesine tepkiler sürüyor."

Bu gazetenin kendine "Türkiye Postası" demesi, kendi kendine haksızlık etmektir. "Sahibinin Sesi", "Hakiki Türk Postası" vb. bir isim daha yakışır!

*

Sadece karşı-devrimci Rus sosyal-emperyalisti uşağı T"K"P değil; PKK düşmanlığı ile gözleri dönmüş, Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi oportünist güç de bu düşmanlık içinde, PKK'nın mücadelesinde varolan, milli zulme karşı çıkan demokratik özü görmeyerek ve onun yanında açık tavır almayarak, Türk şövenizminin alanı içinde hareket etmeye devam ediyorlar.

HK oportünistleri, "Emeğin Sesi"nde ve yurtdışında yapılan eylemlerde birçok halde, PKK'nın köy korucularını hedef alan eylemlerini de kınarken, T"K"P ile aynı paralelde hareket ediyor. "Unutulmasın ki, adına bölücü denenlerin çeşitli eylemlere başvurmasının nesnel temeli Kürt halkının boyunduruk altında tutuluyor olmasıdır. Bu nesnel temel ortadan kalktığında, bölücü eylemler de hayat bulmayacaktır" dediklerinde ise, bundan 16 yıl önce, kendilerinin değil, hakim sınıfların bölücü olduğunu ispatlama çabası içinde, en hakiki "Misak-ı Milli" savunucusu olduklarını ispatlamaya çalışan "Şafak" revizyonistlerinin hakim sınıflara "bölücülüğü bastırmanın" doğru yolu konusunda taktik verici konumunda duruyorlar.

Partizan menşevikleri, kitle dernekleri seviyesinde bu siyasetin propagandasını yapan "Mücadele" üzerinden, bir yandan "Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunma", diğer yandan ise PKK'yı yok sayma becerisini(!) gösteriyor. İKK'da da bir yanı ile PKK'nın bazı yanlış görüşlerine doğru eleştiriler getirirken, diğer yandan PKK'nın eylemlerini mümkün olduğunca küçültme ve bunlardaki milli özü görmeme tavrı takınıyorlar, vb.

Bu menşevikler III. Konferanslarında PKK'yı "karşı-devrimci" genel değerlendirmesini onaylarken; Doğu Perinçek'in başını çektiği devlet yanlısı akımı "ara akım" olarak değerlendirecek denli alçalarak, PKK düşmanlığının ne boyutlarda olduğunu sergilemişlerdir.

*

Son dönemde, esasta sosyal-şöven konumda olan bir dizi örgütün Kürt sorununu keşfetmiş olması, ajitasyon-propagandada bu sorunun birçok örgütün çalışmasının merkezinde durması, doğrudan doğruya Kürdistan'daki gelişmelerin; bu arada PKK'nın başını çektiği bir dizi eylemin sorunu güncel hale getirmiş olmasının sonucudur. Yer yer Kürt milliyetçiliğine göz kırpmanın, ona taviz vermenin de sosyal-şövenizm ile kökten çelişen bir yanı yoktur. Bu yüzden en şöven örgütlerin bile bugün artık çokça Kürt ulusunun haklarının savunucusu olarak ortaya çıkması bizi şaşırtmamalıdır. Öyle bir yere gelinmiştir ki, artik Türk faşist hakim sınıfları bile bir "Kürt sorunu"nun varlığını önemli ölçüde kabullenmek zorunda kalmışlardır. Onların "ilerici" akıl vericileri, artık Kürt sorununun varlığını kabul edip, yeni "çözümler" aramak gerektiği yönünde propagandaya ve kamuoyu yaratmaya başlamışlardır.

"Kürt sorunu" 19 Ocak'ta, 12 Eylül sonrasında ilk defa hakim sınıfların parlamento ahırında dile gelmiş ve büyük gürültü koparmıştır. Gürültüyü koparan gündem dışı konuşmasında SHP milletvekili M. Ali Eren'in söyledikleri aynen şöyledir:

"Yasalarımız Doğuda farklı, Batıda farklı yorumlanmış ve uygulanmışlardır...
Kendi dillerini konuşmaları yasaklanmıştır...
(Laf atılması üzerine...)
Eğer yüreğiniz varsa söylediklerimiz yanlışsa gelir buradan yanıtlarsınız...
Dışişleri Bakanı Yunanistan'daki ve Bulgaristan'daki Türklere yapılan baskılardan sözetti...
Biz demokratız, her zaman baskının karşısında olacağız. Türklere de baskı yapılmasına karşı olacağız...
Ülkemizde de eğer azınlık milliyetlere baskı yapılıyorsa, onların isimleri değiştiriliyorsa... siz de gelin buraya kınayın onu. Onu bekliyorum sizden..."
(Cumhuriyet, 20 Ocak '88)

*

Bugün Türkiye'de hakim sınıfların bir kesimi gelinen yerde artık Kürtlerin —tabii millet olarak değil, kendileri için en ileri noktada milli azınlık olarak— varlığını reddetmenin gelişmeler karşısında uygun olmadığını; Kürtlerin varlığını bile reddeden bir siyasetin uzun sürede ayakta tutulamayacağını ve böyle bir siyaset karşısında Kürt

milli potansiyelinin kontrolden çıkabileceğini görmüştür. Bunlar bu siyasetin biraz yumuşatılmasını, Kürtlerin varlığının kabul edilmesini ve "kalkınmada Doğuya öncelik" vb. sloganları altında, Kürdistan bölgesinin şimdiye kadar olduğundan çok önemli ele alınmasını, "Türkiye cumhuriyetinin devleti ve milleti ile bölünmezliği" ilkesinin şimdi gelinen noktada yalnızca "kırbaç" ile korunamayacağını; kırbaç'a biraz da şeker eklemek gerektiğini; Kürdistan'ı açık askeri işgal altında tutma görünümünün "Batılı dostlar gözünde" demokrasi açısından da hoş olmadığını" vb. savunmaktadırlar.

Açıktır ki, onları bu noktaya getiren, insanseverlikleri, Kürtlerin milli hakkını savunmak vb. değil; kendi sınıf çıkarlarının uzun vadede ancak bu şekilde savunulabileceği düşüncesidir. Kendini bir olgu olarak dayatan Kürt milli uyanışı ve direnişi ve bu direnişin potansiyel kitle temelinin büyüklüğünün görülmesidir.

Öncelikle PKK'nın sürdürdüğü mücadelenin şahsında kendini çok açık bir olgu olarak dayatan Krt milli direnişi karşısında, Kürt sorununun varlığını kabul etme ve "yeni siyasetler üretme" talebi, — tabii "T.C.'nin devleti ve milleti ile bölünmezliği"ni korumak amacıyla— legal sosyalistlerimizin dergilerinde birçok sahte sosyalist tarafından savunulduğu gibi; M. Ali Birand vb.leri tarafından günlük boyalı basında da tonu giderek artan bir şekilde seslendirilmeye başlanmıştır.

M. Ali Eren'in konuşması işte hakim sınıfların bir kesiminin Kürt sorununda "yeni politika" arama-üretme talebi çerçevesi içinde bir konuşmadır.

M. Ali Eren'in konuşması, gerçekte Kürt ulusunun varlığını ve onun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını reddeden, Türk şövenizminin sınırları dışına çıkmayan, "tabu yıkma"yı ancak bu tabunun sınırları içinde ele alan bir konuşmadır. O soruna hakim sınıfların tüm kesimlerinin temel bakış açısı ile, T.C. devletinin varolan sınırlar içindeki bütünlüğü bakış açısı ile yaklaşmaktadır. Bu bütünlüğün daha iyi nasıl korunabileceği konusunda görüşler getirmektedir. Ama bu bile, çok hassas olan bu noktada, hakim sınıfların sözcülerinin büyük çoğunluğunun korkunç bir tepkisi ile karşılanmaktadır. M. Ali Eren'in bu konuşması karşısında Meclis ahırı iyice karışmış; küfürleşmeler, karşılıklı hainlik, bölücülük suçlamaları, susturma tehditleri seslendirilmiştir. Ve evet söz konusu konuşmanın Meclis dışında yayınlanmaması için de Meclis karar almıştır. Bu aptalca karar bile, hakim sınıfların Meclis ahırındaki siyasetçilerinin Kürt/Kürdistan sorunundaki acizliğinin, paniğinin açık ifadesidir.

Bu konuşma, bütün olarak Kürt milletini karşısına alan yeni bir şövenist kışkırtma kampanyası için de hakim sınıfların bütün basın-yayın araçları tarafından kullanılmıştır.

Daha sonra M. Ali Eren, partisi SHP'nin zorlaması ile de, özür dileyen, yanlış anlaşıldığını açıklayan; Türkiye'de "tabii ki"(!) Türk/Kürt ayrımı olmadığı yollu bir açıklama yapmış; SHP başkanı İnönü de Türkiye'de Lozan anlaşmasına göre azınlık olarak yalnız Hıristiyan ve Musevi vatandaşları saymak gerektiğini belirtmiş; "Kürtçe, Arapça, Lazca veya başka dillerden konuşan vatandaşlarımız azınlık meydana getirmez" demiştir. Yani güya Sosyal-Demokrat (Siz sosyal-şöven/sosyal-emperyalist okuyun!) Halkçı (Siz halk düşmanı okuyun!) Partinin bugünkü resmi siyaseti, Kürtleri bırakın millet olarak kabul etmeyi, milli azınlık olarak bile görmemektedir.

M. Ali Eren'in partinin genel siyaseti ile bu konuda da özde uyum içinde olan görüşleri, bu parti içinde de şimdilik küçük bir azınlığın görüşleridir. Ama Kürt milli hareketinin gelişmesi hakim sınıfların bu konudaki siyasetlerinde belli gözden geçirmeler yapacaklarını göstermektedir. Konuşma bu açıdan bir işarettir.

*

Kürt "sorununun" Kürtlere bulundukları alanlarda belli sınırlı milli haklar, mesela kültürel özerklik tanınarak "çözülmesi" ve varolan statükonun bu "çözüm" temelinde sürdürülmesi; emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin bir bölüm sözcüsünün de son dönemde dile getirdiği bir öneridir.

ABD Senatosunda bu "çözüm" üzerine görüşler üretilmekte; Batı Almanya'da, Batı Alman Savunma Bakanlığı denetiminde çıkan bir dergide, bu çözüm bir yazar adına açıkça savunulmaktadır.

"Heer" (Ordu) dergisinin Kasım 1987 sayısında Günter Knabe adına çıkan bir yazı şöyle bağlanmaktadır:

"Sonuçta; NATO'nun oluşumuna esas olan özgürlük, demokrasi ve insan hakları gibi siyasi değer ve inançların korunması, Türkiye'nin de Kürt sorununu barışçıl bir biçimde çözeceğini umut etmek için sebeptir.

İnsan en azından bir barışı ve Kürtler için kültürel bir otonomiyi arzu ediyor."

Emperyalistleri de bu şekilde konuşturan, gerçekte yükselen Kürt ulusal mücadelesidir.

*

Türkiyeli Marksist-Leninistler İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın şahsında bundan 16 yıl önce bu konuda tavırlarını şöylece ortaya koymuştur:

MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN MİLLİ MESELEYLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİNİN ÖZETİ:

Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milliyetine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; milli baskılara, diğer diller üzerindeki baskılara, milli imtiyazlara karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır ve savunur. Marksist-Leninist hareket, devlet kurma hakkı konusunda da imtiyaza karşıdır. Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır. Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik milli baskılar da bunu zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda bizzat Türk işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılınmaktadır, çünkü onlar, Türk milliyetçiliğini yıkmazlarsa, onlar için kurtuluş imkansız olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, 'bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder'. Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tespit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur.

Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt burjuva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. Marksist-Leninist hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olarlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. Çünkü değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı ancak bu şekilde başarılı mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milli-

yetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etme imkanına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük-burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen "kültürel-milli özerklik" planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milliyetlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın bölgesel özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun bileşimi vb. temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.

Milli meseledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı; bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi."

(İbrahim Kaypakkaya: "Türkiye'de Milli Mesele", Seçme Yazılar, s.256-259, Ocak Ya.)

1 Mayıs Kürdistan'da bahardır...Bahar, uyanma, yeniden canlanma, yeşerme ve kök salmadır... Kürdistan'da Newroz'un doruğudur Mayıs... Mayıs diriliştir... direniştir...

Kürdistan toprağı uyanıyor. Zamanıdır... Çünkü 1 Mayıs... Çünkü bahar...

Kürt ulusu uyanıp ayağa kalkıyor.. Kıvamıdır...

Ne İskender takmışım
Ne Sultan Murat,
Oğullarım kızlarım var,
Her biri cihan parçası.

Acının ekmek, ağıdın katık olduğu bu diyardan bir ulusu söküp atmak kimin haddine!

Bağımsızlıktan ve özgürlükten başka hiç birşeyin dindiremeyeceği bu acılar; acıların kaynağı olan faşist Türk devletine karşı çoktan sonsuz bir kine dönüştü. Kürt halkı, dozu her gün biraz daha artan acılarıyla beslenen kinini faşist Türk devletini yıkma mücadelesinde; Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden proletaryasının önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinde yenilmez bir güce dönüştürmeyi bilecektir!

Halklar hapishanesinin yıkılmaz sanılan duvarları yerle bir edilecektir!

ÖTEKİ ÇÖZÜM ARAYIŞLARI VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİ

Bugün mücadelenin yoğunlaştığı Türkiye- ve Irak-Kürdistanı'nda savaşan örgütlü güçlerin ideolojik-siyasi nitelikleri burjuva milliyetçidir. Irak Kürdistanı'nda denetimi elinde tutan milliyetçi Kürt örgütleri KDP ve KYB, Kürdistan'ın bu parçasında "özerklik" peşinde koşuyorlar. Türkiye Kürdistanı'nda mücadelenin başını çeken PKK, Kürdistan'ın bütün parçalarının birliği temelinde ayrılıp ayrı devletini kurmaktan yana görünüyor...

Gelgelelim PKK'nın pratiği, savunduğu bu programatik görüşlerle de uyum göstermiyor. "Ulusal bağımsızlık" şiarını bayrağına yazan ve kendi dışındaki nerdeyse tüm güçleri "hain" veya "sosyal-şöven" ilan eden PKK; bugün dünyada ulusal bağımsızlığın en büyük düşmanlarından biri olan Rus sosyal-emperyalizmini "sosyalist güç" olarak tanıtıyor. Afganistan halklarına karşı Rus sosyal-emperyalizminin emperyalist savaşını alkışlıyor!

Dört parçanın birliği temelinde ayrı devlet kurmayı savunan PKK, Kürdistan'ın öteki iki parçasını gaspetmiş olan Suriye ve İran faşistlerine karşı tavır takınmadığı gibi, tersine onlarla bugüne dek sürdürdüğü "taktik ittifakı" "stratejik ittifaka" dönüştürmenin hesaplarını yapıyor!

İran hakim sınıflarının Mahabat Kürt Cumhuriyeti'ni nasıl yıktıkları yakın tarihin belgeleri arasındadır.

Barzani'nin önce faşist Şah rejimi ile, sonra Irak Baasçıları ile işbirliğinden elde ettiği sonuçların dramatik etkisini Kürt ulusu hala yaşıyor.

Faşist Şah ile faşist Humeyni arasında niteliğe ilişkin bir fark mı vardır?

Güçler dengesi açısından bakıldığında; ortamı oluştuğunda, faşist Şah'ın Barzani'ye yaptığını Humeyni de "Apo"ya yapmaktan çekinmeyecektir!

Hem özerklikçi KDP ile KYB, hem de PKK tarafından öne sürülen talepler, bu örgütlerin önderliğinde hayat bulabilir. Bütün zorluklara rağmen, bunun yolu açıktır. Çünkü sorun, bir ulusun benlik ve devlet bağımsızlığı sorunudur.

Gelgelelim, çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Böyle bir çağda, proletaryanın önderliği dışında gerçekleşecek bütün devrimler, üstyapıda elde edilecek siyasi başarıların ötesine geçemeyeceği gibi; bu tür devrimlerin başını çeken sınıflar daha işin başında (devrimden önce) şu ya da bu emperyalist gücün güdümünde hareket etmekten ve devrimden sonra da o emperyalist güçle binlerce bağ ile bağlanıp onun kulu-kölesi olmaktan kurtulamayacaktır.

KDP ve KYB'nin yakın geçmişte yaşadığı ve aynı zamanda Kürt ulusuna yaşattığı siyasal ve toplumsal dramlar bunun en çarpıcı kanıtlarıdır.

Yine KDP, KYB ve PKK'nın bugün (ikinci-üçüncü elden) sosyal-emperyalistlere yaslanma ve kur yapma çabaları, özerklik ya da ayrı devlet taleplerinin gerçekleşmesinden sonra, Kürt proletaryası ve emekçi yığınlarının yaşamak zorunda kalacakları toplumsal dramın habercisidir.

Sorun bir başına Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu ile sınırlanamaz. Kuşkusuz ulusal kurtuluş hayati derecede önemlidir. Ama asıl sorun, Kürt proletaryası ve emekçi kitlelerinin sosyal kurtuluşudur. Komünistler ulusal sorunun çözümünü sosyal sorunun çözümüne bağlı olarak ele alırlar! İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüklerini kurdukları şartlarda, Kürt ulusu kendi özgür iradesiyle, isterse Türk, Arap ya da Fars proletaryası ve emekçileri ile tam hak eşitliği temelinde bir arada; istemezse ayrılıp kendi bağımsız ve özgür (ama gerçekten özgür) devletini kurarak yaşayacaktır.

Milliyetçi örgütler, kısa dönemde (siyasal açıdan) başarılı olsalar bile, Kürt proletaryası ve emekçi yığınlarının enerjilerini milliyetçi kalıplara dökerek sağlayacakları başarıyı, eninde sonunda sosyal-emperyalizme ya da emperyalizme teslim etmek zorunda kalacaklardır.

Gerçek kurtuluş bu değildir!

Devrimde Önder: İŞÇİ SINIFI
Selam Yaratana Türkiye İşçi Sınıfına

1 MAYIS YAŞIYOR! YAŞAYACAK!

1988 1 Mayıs'ında da çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı yine kitleler halinde meydanları dolduramayacak...

Meydanlarda kızıl bayrakları açıkça dalgalanmayacak...

Faşist ordu birlikleri bir kez daha meydanlarda, fabrika önlerinde ve işçi semtlerinde "güvenlik önlemleri" alacak...

İşçi kahveleri basılarak, bir kez daha "şüpheli" kişiler karakollara götürülecek.

Ve bu yıl da 1 Mayıs öncesi yeni "özgürlüğe" kavuşan devrimci eski tutsaklar birer birer evlerinden toplanarak 1 Mayıs geçinceye kadar şubelerde gözaltında tutulacak...

Kürt, Ermeni ve diğer milliyetlerden devrimci işçiler, emekçiler özel baskı ve terör "önlem"lerini bir kez daha daha yoğun bir biçimde üzerlerinde hissedecekler bugün.

Bu 1 Mayıs'ta sahte işçi dostları sosyal-demokratlar gazetelere demeçler verip, işçi haklarının kısıtlılığı üzerine daha fazla lâf ederken, işçi sınıfı adına timsah gözyaşları dökecekler...

Ve aşağılık sosyal-faşist TB"K"P ile yandaşları bu gün bir kez daha "kurtuluş"un Demireller, Ecevitlerle ittifakta olduğu üzerine taktikler verecekler...

Kaşarlanmış "sosyalist"ler bu gün, "legal sosyalist parti"nin neden zorunlu olduğunu işçi sınıfına ve özellikle de hakim sınıflara daha iyi anlatma çabası içine girecek.

Belki Meclis'te 1 Mayıs öncesi ve sırasında sahte işçi dostu gösteriler olacak...

Adı bile Türk şövenisti olduğunu ispatlayan Türk-İş'li sendika ağalarının bir bölümü 1 Mayıs üzerine utana-sıkıla lâflar söylerken, bir bölümü halâ "Türk işçisinin bayramı, Türk-İş'in kuruluş günü olan 24 Temmuz'dur" çığlıklarıyla, sözde temsil ettiklerini belirttikleri işçi sınıfına düşmanlıklarını açıktan sergileyecek...

Bu yıl da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sözcüleri daha da yüksek sesle, "Türk işçisinin Atatürkçülüğü ve milliyetçiliği" üzerine nutuklar atacaklar...

Ve Büyük-Türk şövenisti politikalarının özellikle Türk emekçiler arasındaki hakimiyetini daha da pekiştirmede; Türk olmayan millet ve milliyetlere düşmanlığı körükleyecek, özellikle PKK şahsında "Kürt düşmanlığı" zehirini de en geniş emekçi kitleler arasında yaymak için ellerinden geleni artlarına koymayacaklar. Bu yıl özellikle Ermeni düşmanlığının kışkırtılması özel bir rol oynayacak.

Fakat tüm bu faşist terör ve zulüm, tüm bu sahtekarlık ve şarlatanlıklar 1987 1 Mayıs'ında çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının saflarını daha da sıklaştırmasını; yüzbinlerce emekçinin grev hazırlıklarını hızlandırmasını, onbinlercesinin grevlerini engelleyemedi. 1988'de de giderek hız, genişlik ve derinlik kazanan mücadelenin ilerlemesini engelleyemeyecek.

Türkiye'nin Papaz Gapon'ları "işçi sınıfının sorunlarını çözmenin yollarını" sahte "mücadele" eylemlerinde ararlarken; binlerce proleter, sendika ağalarınca düzen çerçevesi içinde düşünülen eylemlerde devrim güçleri ve komünistlerle birleşmenin yollarını arayacak!

Bu yıl da 1 Mayıs'ta komünist ve devrimci tutsaklar "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günümüz" diye demir parmaklıklardan haykıracaklar!..

Ve onlar, zindancıbaşlarının korkuyla karışık düşmanca bakışlarına, coplara-işkencelere aldırmadan halaylar çekecekler havalandırmalarda!

1 Mayıs marşları ve Enternasyonal yükselecek koğuş pencerelerinden bir yumruk gibi dışarılara!

Ve 1 Mayıs bu yıl da her türlü engellemeye karşın, işçi sınıfının Birlik-Dayanışma-Mücadele günü olarak —henüz açıkça meydanlarda ve kitlesel olarak olmasa da— yine de hayatın her alanında kutlanacak coşkuyla!...

1988 1 Mayıs'ı öncesi, hiç de 1980-1986 arası altı yıla benzememekte. Ama bugün, henüz 1980 öncesi gibi de değil. Özellikle 1976-77-78 yıllarında onbinlerce emekçi bir araya toplandı meydanlarda. O günlerde de 1 Mayıs, işçi sınıfının Birlik-Dayanışma-Mücadele günü olarak "yasal" değildi; yasal olarak "Bahar Bayramı" idi 1 Mayıs. Hakim sınıflar "Bahar Bayramı" olarak yozlaştırmak istiyorlardı 1 Mayıs'ı. Ancak işçi sınıfı, yasaları ve kandırmacaları pratikte işlemez kılmayı başarmıştı Türkiye'de.

Faşist diktatörlük ise, kabullenmek istemiyordu bir türlü bu gelişmeyi. 1 Mayıs 1977'de, bundan 11 yıl önce 500 bin emekçinin üzerine kurşun yağdırarak, panzerlerle ezerek kana buladı sınıfın Birlik-Dayanışma-Mücadele gününü Türkiye'de.

ASKERİ FAŞİST CUNTANIN BAŞ HEDEFLERİNDEN BİRİ: TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI!

Fakat 1978'de de bir dizi kentte onbinlerce emekçi, devrim güçleriyle omuz omuza meydanlarda toplanarak yanıt verdi faşizmin temsilcilerine... Artık yüzbinlerce emekçinin "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarıyla sokaklara dökülmesi; düzenden yana asalaklar ve uşaklarının ise evle-

rine korku ile kapanması bir olgu idi. Bu durum, 1970 15-16 Haziran'ından sonra işçi sınıfının ulaştığı noktayı sergilemesi açısından herkes için öğretici olmalıydı. Bu gelişmeler başta komünistler olmak üzere bir dizi devrim güçlerinin yaklaşımlarında belirli değişikliklere yolaçarken, hakim sınıflar da kendileri açısından derslerini çıkartıyorlardı. Ve 12 Eylül'ün tezgâhlanışının en önemli nedenlerinin başında işçi sınıfının gelişen hareketini frenleyip durdurmak geliyordu.

Çünkü 1979-1980 yıllarında yaşama geçirilen grev ve direnişler kendileri açısından artık dayanılmaz bir hal almıştı. İzmir'de Tariş, sınıf ile faşist kolluk güçlerinin kıyasıya çatıştığı bir alana dönüşürken, İstanbul'dan Adana'ya kadar onbinlerce emekçi grev halindeydi 1980 yılında. Çünkü 1979-1980 yılı içinde yaklaşık 800 bin işçi toplu sözleşme kapsamına giriyordu ve 1980 içinde sonuçlanmayan bir dizi toplu sözleşme görüşmesi onbinlerce işçiyi grev yapma ile yüzyüze getiriyordu. Bu ise faşist düzeni hem ekonomik hem de politik olarak çok zor duruma düşürecek bir gelişmeydi. Dolayısıyla izin verilmemeliydi ve verilmedi de...

1980 12 Eylül'ü ile sonrası günlerde, fabrika ve işçi semtlerini çevreleyen tanklara karşı barikat kurmadı işçi sınıfı. Daha ilk gün sadece İstanbul'da 2000'in üzerinde işçi temsilcisi işkence tezgâhlarına götürülürken de temsilcilerini geri almak için sokaklara dökülmedi işçi sınıfı... Ve karşı-devrim silah zoruyla susturdu sınıfı 12 Eylül sonrasında.

Hiç kuşkusuz, bu gelişmelerin bir dizi nedeni vardı. Özellikle biz Marksist-Leninistler, sınıf içinde çok zayıftık ve temsil ettiğimiz sınıfı örgütleyip harekete geçirme konusunda çok ciddi yanlış anlayışlar taşımaktaydık.

1979 ve 80'lerde atılan adımlar ise mevcut gelişmeye ayak uydurma ve onun önüne geçip yön vermede çok yetersizdi.

Diğer devrim güçleri ise sendikal alanda esasta anarko-sendikalist düşünceleri yayarken, sınıf içinde halâ hakim görüş olan reformizm ve revizyonizm ile uzlaşma içine girmekte, bizzat kendileri yer yer revizyonist, reformist görüşleri yaymakta idiler. Varolan sendika konfederasyonları kitle sendikaları olmakla birlikte, bunlardan Türk-İş doğrudan devlet sendikası, sarı sendika niteliğinde idi. Bu nitelik, 12 Eylül sonrasında faşist Cunta hükümetinin Çalışma Bakanının Türk İş tarafından verilmesi ile çok daha açık görüldü.

Reformist bir sendika olarak kurulan DİSK ise süreç içinde büyük ölçüde sosyal-faşist T"K"P'nin denetimine girmiş; revizyonizmi ve reformizmi işçi sınıfı içinde yayma esas işlevine sahip bir sendika konfederasyonu idi. Tabandaki 700 bin

emekçi, sınıfın daha bilinçli kesimini temsil etmesine karşın, henüz başta T"K"P'li sosyal-faşistler olmak üzere revizyonizm ve CHP kaynaklı reformizmin etkisinden kurtulmuş değildi. Çoğu zaman DİSK içinde Komünistler gizli çalışmak zorundaydılar. Çünkü T"K"P'li sendika ağaları komünistleri gördükleri yerde patronlara gammazlayıp işten attırmayı meslek haline getirmişlerdi.

Hak-İş, MİSK gibi dinci faşist ve açık ırkçı-kafatasçı MHP yanlısı faşist sendikaların ise sınıfın çıkarlarını savunmaları zaten sözkonusu olamazdı. Bağımsız, yer yer komünistlerin ve devrimcilerin önderliğindeki küçük sendikalar ise işçi sınıfı içinde önemli bir güç ve etkiye sahip değildi. Sendikal hareket sınıf sendikacılığının değil, burjuvazinin, revizyonizmin, reformizmin kontrolünde idi.

Daha bir dizi nedenlerle birlikte yukarıda sayılan olumsuzluklar biraraya gelince, işçi sınıfımız karşı-devrim karşısında aktif direniş sergileyecek silahlardan yoksun olarak 12 Eylül faşist askeri darbesiyle yüzyüze geldi.

12 Eylül günü ilk iş olarak bir dizi devrimci sendika kapatılmıştı. Yöneticileri işkence tezgâhlarına çekilirken, sendikalar talan ediliyordu o günlerde...

DİSK de kapatılan sendikalardan biri oldu. Reformist, revizyonist sendika ağalarının bir bölümü gözaltına alınıp, toplama kamplarına götürülürken, özellikle T"K"P'li sendika ağaları daha ilk günden soluğu yurtdışında almışlardı. Hakim sınıfların eline geçen DİSK'li sendika yöneticileri, bir-iki istisna dışında poliste çok olumsuz örnekler sergilediler. Düzenle uzlaşma politikasını cezaevlerinde de sürdürdüler. 12 Eylül öncesi öncelikle bu alandaki yanlış çizgimiz sonucu sınıf ile sistemli bağlar oluşturamayan biz Marksist-Leninistler, 12 Eylül sonrasında yoğun baskı ve zulüm koşullarında işçi sınıfını yüzüstü bırakan reformist ve revizyonist sözde önderler yerine toparlamamız olanaksızdı. Bugüne kadar aynı olumsuzluk sürüp gitti.

Fakat bütün bu olumsuzluklara rağmen 1 Mayıs bu 7 karanlık yıl içinde de olanaklar ölçüsünde hayatın her alanında işçi sınıfının Birlik-Dayanışma-Mücadele günü olarak kutlanmaya çalışıldı.

12 Eylül askeri cuntasının işçi sınıfına getirdiği yalnızca 1 Mayıs'ın yeniden iş günü haline getirilmesi olmadı. Bir dizi sendika yöneticisi ve önder işçilere karşı idam istemleri ile davalar açılmış, iş yasaları, sendikalar yasası vb. gibi işçi sınıfını doğrudan ilgilendiren yasalarda çok köklü değişikliklerle tüm kazanılmış haklar gaspedilmiş ve işçi sınıfı yasal olarak tam bir cendere içine sokulmuştu.

İşçi sınıfının komprador kapitalistlerin daha fazla kâr sömürüsü için itaatkâr köleler olarak çalışması yasalarla, onun tek işlevi olarak açıkça belirlenmişti. Sendikaların kapatılmasıyla yaklaşık 800 bin emekçi sendikal örgütsüzlükle yüzyüze bırakılırken, başta Türk-İş olmak üzere Hak-İş işçi sınıfına sendikal seçenek olarak sunulmuştu.

Türk-İş sendika ağaları ise sadece, kendilerine zarar vermeyeceklerini varsaydıkları iş yerlerindeki eski DİSK üyesi işçileri örgütlerine kabul ederken, onbinlerce emekçiye kapılarını sımsıkı kapalı tutmuşlardı. Bu arada bir kısım DİSK üyesi işçi Hak-İş içinde yer alırken, metal işkolunda bağımsız Otomobil-İş yeni yönelim odağı olarak öne çıkıyordu.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı kendisini sımsıkı saran "24 Ocak kararları" adlı ekonomik pranganın yanısıra, 12 Eylül ile daha da sıkılan faşist zulüm zincirinden nasıl kurtulacağının hesaplarını yaparken; sınıfın sözde kitlesel sendikası olarak gözüken fakat aslında sınıfı kontrol etme ve frenleme aracı olan Türk-İş yönetimi çok farklı tellerden çalıyordu.

Örneğin 12 Eylül faşist cuntasının naylon hükümetinde Türk-İş genel sekreteri Sadık ŞİDE çalışma bakanı olarak görev alıyordu. Benzeri az bulunur bu rezil tavrın şerefsiz temsilcileri, dünya işçi sınıfı tarihinde kara bir leke olarak yerlerini alan Türk-İş sendika ağaları bununla da yetinmeyerek, "Danışma Meclisi" denen kukla meclise bir dizi sendika ağasını "temsilci" olarak gönderebiliyordu.

Bir yandan iliğine-kemiğine kadar sömürülen çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve zindanlara atılan onlarca sendikacı ve yüzlerce işyeri temsilcisi; diğer yanda işçi sınıfı adına ortalıkta salınıp açıktan satışını tezgâhlayan; zulüm, işkence ve sömürü politikasına ortak olan Türk-İş'li sendika ağalarının oluşturduğu gruplar...

Yukarıda kısaca özetlenen rezilliklerini ancak 1985'lere kadar sürdürebilen Türk-İş'li sendika ağaları, artık böyle pervasız bir sömürü ve baskı altında tutulmaya tahammül edemeyecek duruma gelen tabandaki onbinlerce işçinin tavır alınması talepleri karşısında ne yapacaklarını şaşırıyor; bir yandan işçilere "haklısınız" derken, diğer yandan da cunta şefleri ve Özalların ayaklarını öperek "hak" dileniyorlardı.

Ağır ağır tabandan gelen homurtuyu duyan ve suratlarına uzanan nasırlı yumrukları gören Türk-İş ağaları, yıllar sonra ilk gösteri ve mitingleri yapma kararı alıyor ve ellerinde salladıkları Türk bayrakları, dillerinden düşmeyen Atatürkçülük zehiriyle faşist Özal hükümetinden insaflı davranmalarını istiyorlardı İzmir'de ve Balıkesir'de. Ama binlerce emekçi, faşist ordu ve polis birliklerinin her türlü korku salma yöntemine karşın her iki mitingde de "İş-Ekmek-Özgürlük", "Zindanlar Boşalsın!" vb. sloganlarıyla yıllar sonra bir kez daha meydanları inletiyordu. Bu mitinglerde izlenenler, Türk-İş yöneticileriyle tabandaki onbinlerce emekçinin aynası gibiydi sanki...

O günlerde işçi sınıfının dizleri üzerinde doğrulma çabalarını kuşkuyla izleyenler; sadece yönetici faşist klikler değildi hiç kuşkusuz.

Muhalefetteki faşist grupların partileri olarak piyasada gözüken SHP ve hatta DYP, birdenbire işçi haklarının savunucusu oluvermişti. Sakıp Sabancı bile işçilerin az ücret aldığını söylüyordu aynı günlerde. SHP'nin genel başkan vekili Gürkan mitinglerde boy gösterirken, tescilli faşist Demirel'in çömezleri DYP'liler de Özal'ın "işçi düşmanı" politikasına ateş püskürüyorlardı! Reformizm yine atağa kalkmıştı işçi sınıfı saflarında. Yine, bu kez de SHP olarak sınıfın mücadele azmini potasında eritme çabası içindeydi.

Sosyal-faşistlerin oluşturduğu "Sol Birlik" ise, başı çeken T"K"P'nin dümen suyunda yine reformizmin yedeğinde işçi sınıfı içinde ağını kurma çabasına girmişti bile. Tıpkı cunta öncesi dönemde Ecevit'le olduğu gibi bu kez T"K"P'li hainlerin müttefiki SHP ve DYP oluvermişti.

1985 sonlarına gelindiğinde Ankara'da yapılan Türk-İş temsilciler meclisi toplantısında binlerce işçi temsilcisi yine ilk kez Türk-İş tarihinde "Yaşasın Genel Grev" sloganları atarak hem Türk-İş yöneticilerinin hem de toplantıyı izleyen uşak basın temsilcilerinin yüreğine korku salıyordu.

Karşı-devrimin bir dizi akıl hocası hükümeti uyararak; gerekenin yapılmasını, yoksa bu tabanı tutmaya Şevket Yılmaz ve yandaşlarının da yetmeyeceğini vurguluyor, işçi sınıfını pasifize etme potası olarak görülen Türk-İş'in tabanındaki bu değişim göstergeleri karşısında paniğe kapılıyorlardı.

1986'da da henüz 1 Mayıs kitlesel halde meydanlarda kutlanamıyordu. Fakat ilk büyük grev olan Netaş grevi hazırlıkları Bağımsız Otomobil-İş tarafından başlatılıyordu. Bu arada bir dizi sendika da toplu sözleşmelerde uyuşmazlığa düşüldüğü için greve gitme kararı alıyordu.

Yaşama geçirilen Netaş grevi 90 günü aşan zorlu bir dayanışma örneği sergilenerek sona ererken, 1987 başlarında greve gitmek için 300 bin işçi son hazırlıklarını yapıyordu.

1986 sonları ve 1987'nin ilk günleri çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfından, tüm uşak basının en fazla sözettiği günler olmuştu. Çünkü işçi sınıfı kaynayan bir kazan görünümü sergiliyordu. Bu günler bizlere, 1975'lerde 12 Mart sonrasında ilk kez öğrenci gençliğin harekete geçmesine karşın, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün yoğun saldırıları sonrası 1984'lerle birlikte bu kez işçi sınıfının gelişecek hareketin habercisi ve öncüsü olacağını haber veriyordu.

1987 1 Mayıs'ına gelindiğinde çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı 1980 askeri faşist hareketinin uyuşturucu etkilerini aşarak yeniden büyük grevlere hazırlanıyordu. Bu hazırlığı boşa çıkmadı.

1987 yılı işçi sınıfının grev hareketinin en yoğun olduğu yıllardan biri oldu. Otuz binin üzerinde işçi grev kararı alıp uyguladılar. İşçiler mücadeleye susuzluklarını, mücadele heyecanlarını yalnızca katılımın yoğunluğunda değil, önemli işçi kesimlerinde yaşanan dirençlilikte de gösterdiler. Grevdeki işçiler işverenin, polisin, yargı organlarının baskılarına inatla dayandılar. Daha fazla kaybetmeye tahammülleri kalmamıştı. Başarı istiyorlardı.

12 Eylül 1980'de dağıtılan, silahları elinden alınan grev ordusu 1984'ten itibaren yeniden; 1980 öncesine göre çok daha ağır şartlarda savaşa çağrı ilan etti. İlk başta bu ilana kulak veren, gönüllü olarak orduya katılan işçi er sayısı oldukça azdı. Ama her geçen gün düzenin düşman ordusunun, bu çetenin saldırıları; devlet, yasa, polis, enflasyon, vb. ile çok yönlü hücumları daha çok sayıda işçiyi şimdilik savunma niteliği taşıyan grev savaşımına katılmaya itti.

İşçiler düşmanın saldırıları altında mevzilerini kurmaya, sağlamlaştırmaya, eski ama düşman saldırılarına karşı yararlılığını binlerce kez ispat etmiş grev silahına sarıldılar. Düşman ordusunun sayısal gücü, silahlarının çeşitliliği, silah tekniği, savaşa hazırlık için yaptığı eğitim ile karşılaştırıldığında grev ordusunun durumu çok geri bir düzeydeydi.

Düşmanın güçlülüğü yalnız cephedeki durumundan değil, cephe gerisinde bulundurduğu yedekleri, yardımcı güçleri, boyalı basını, radyosu, televizyonu, ama herşeyden önce de grev ordusu içindeki ajanlarının; grev mücadelesini yönlendirecek araçlar olan sendika yönetimlerinin, yani grevlerin "kurmay heyetleri"nin yardımlarından ileri geliyordu.

Bu kadar güçlü bir düşman karşısındaki grev ordusunun yenme şansının olamayacağını düşünenler yanıldıklarını çabuk anladılar. Grev ordusu donanım, yedekler ve olanaklar açısından düşman ordusuna göre oldukça zayıf ve geri idi ama grev ordusunun temel gücü işçi erler yürüttükleri savaşın haklı olduğunu biliyorlardı. Düşman ordusunun insan malzemesi ise haksız, cani bir savaş yürütüyordu. İşte bu grev ordusunun başarı anahtarı idi. Haklı bir savaş yürüttüklerini bilen işçiler, kaybedeceklerini tahmin ettikleri anda bile mevzilerini bütün olanakları ve azimleri ile sonuna kadar savunmadan çekilmiyorlardı. Yer yer tabanın mücadele azmi ile sendika yönetimlerinin mücadeleci ta-

vırları birleştiğinde ortaya başarılar çıkıyordu. Deri-İş grevi savaşımında, Migros grevi savaşımında, daha birçok cephede işçiler düşman ordusunu geri çekilmeye zorladılar, yeni mevziler ele geçirdiler.

Savaşan bir ordunun yalnızca başarıları değil, geri çekilmeleri ve yenilgilerinin de olması kaçınılmazdır. Demiryolu cephesinde, Seydişehir Alüminyum cephesinde, daha birçok cephede de işçiler düşmanın işçi ordusu içindeki, sendika başındaki ajanları, sendika ağaları sayesinde yenildiler, geri çekilmeye zorlandılar. Başka tür bir sonuç da mucize olurdu. Savaşan bir ordu, düşman için çalışan, her saat, her dakika düşmana düzenli ve detaylı raporlar veren işçi cephesinde moral bozan, panik yaratan bir kurmaya, önder organlara sahipse; o başından yenilgiye mahkum bir ordudur. Örneğin demiryolu grevinde, daha yeni savaş çağrısı yapıldığında ve fakat işçi ordusu henüz bir araya gelmeden düşman için çalışan hainler orduyu ve kurma hazırlıklarına girişilen cepheyi yukarıdan dağıtıverdiler.

Yenilgi de iyi bir okuldur. Bu okul işçilere yenilginin nedenlerini aramaya, bunları gidermeye, ilerdeki savaşlara daha dikkatli, daha güçlü hazırlanmaya, savaş kanunlarını öğrenmeye iter. İşçiler savaş sanatının tüm gereklerini öğreneceklerdir, çünkü başka bir alternatifleri yoktur. Ya yoksulluk, açlık, boğaz tokluğuna ücret köleliği; ya da özgür ve insanca yaşam için mücadele!

Grev savaşımının şu ya da bu şekilde sona ermesi, savaşın bitmesi değildir. Düşman ordusu mütareke zamanlarında da değişik silahlarla saldırmaktadır. Bunların önde gelenlerinden biri enflasyon, fiyat artışlarıdır.

1987'nin sonunda ve 1988'in başında düşman ordusu faşist T.C. devleti iki büyük zamla, işçilerin mücadeleyle kazandıkları ücret artışlarını ellerinden aldı. Oyun hakim sınıflar açısından açık oynanıyordu. Kaşıkla verilen işçilerden, emekçilerden kepçeyle alınmak isteniyordu.

Seçimlerin hemen ertesinde getirilen iki ayrı zam paketi, işçilerin bir bölümünün mücadelelerle kazandığı tüm ücret artışını alıp götürmüştü.

Bu durumda işçilerden ek zam talebi yükseldi ve tüm ülkeyi sardı. Öyle ki, hükümet sözcüleri bile —başta yeni çalışma bakanı olmak üzere— bu talebin haklılığı yönünde demeçler vererek; öfkenin mücadeleye dönüşmesini engellemeye çalışmak zorunda kaldılar.

Sonuçta hükümet sözcüleri ile sendika ağaları ve patronlar arasında yapılan bir dizi görüşmeler sonucu dağ fare doğurdu. Ortaya sendika ağalarının bile "komik" demek zorunda kaldıkları bir ek zam çıktı.

KENDİLİĞİNDENCİLİK ÜZERİNE LENİN

Çalışan yığınların hareketlerinin süreci içerisinde kendi başlarına formüle edecekleri bağımsız bir ideolojiden sözedilemeyeceğine göre,(*) tek seçenek şu oluyor — ya burjuva ideolojisi, ya da sosyalist ideoloji. İkisi arasında bir orta yol yoktur (çünkü insanlık "üçüncü" bir ideoloji yaratmamıştır ve ayrıca da sınıf karşıtlıklarıyla parçalanmış bir toplumda sınıfsız ya da sınıflar-üstü bir ideoloji sözkonusu olamaz). Öyleyse, herhangi bir biçimde sosyalist ideolojiyi küçümsemek, ona birazcık olsun yan çizmek, burjuva ideolojisini güçlendirmek anlamına gelir. Kendiliğindenlikten çok sözedilmektedir. Ama işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelişmesi, onun burjuva ideolojisine tabi olmasına, Credo programı doğrultusunda gelişmesine yolaçar; çünkü kendiliğinden işçi sınıfı hareketi, trade-union'cu-luktur, Nur-Gewerkschaftlerei'dır, ve trade-union'culuk, işçilerin burjuvaziye ideolojik köleliği demektir. Demek oluyor ki, görevimiz, sosyal-demokrasinin görevi, kendiliğindenliğe karşı savaşmak, işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kanatları altına sokmak yolundaki bu kendiliğinden trade-unioncu çabadan uzaklaştırmak, ve devrimci sosyal-demokrasinin kanadı altına sokmaktır.

(*) Elbette bu demek değildir ki, böyle bir ideolojinin yaratılmasında işçilerin payı yoktur. Ama bunlar, işçi olarak değil, sosyalist teorisyenler olarak, Proudhon'lar ve Weitling'ler olarak katıldılar; bir başka deyişle, bunlar, yapabildikleri zaman, yaşadıkları çağların bilgisini şöyle böyle kazanabildikleri ve bu bilgiyi şöyle böyle geliştirebildikleri ölçüde, katıldılar. Ama İşçinin bunda daha sık başarı gösterebilmesi için, genel olarak işçilerin bilinç düzeylerini yükseltmek için her türlü çaba gösterilmelidir; işçilerin kendilerini "işçi yazını"nın sınırları içerisinde yapay olarak hapsetmemeleri, genel yazında giderek artan bir biçimde ustalık kazanmayı öğrenmeleri zorunludur. "Kendini hapsetmemeli"dirler yerine "hapsedilmemelidirler" demek daha da doğru olacaktır, çünkü işçilerin kendileri de aydınlar için yazılan bütün şöyleri okumak istiyorlar ve okuyorlar, ve yalnızca pek az (kötü) aydın, "işçiler için" fabrika koşulları konusunda birazcık şeyler söylemenin ve uzun zamandan beri bilinen bu şeyleri bir daha, bir daha yinelemenin yeterli olduğuna inanır."

(Lenin, "Ne Yapmalı", s.53-54)

Bu işçi sınıfının mücadele azmini bilemekten başka bir işe yaramadı.

Şubat-Mart 1988, Türkiye' de işçi sınıfının artık "bıçağın kemiğe dayandığı" noktaya geldiğini gösterir işaretlerle dolu idi. Öyle ki, sarı-faşist Türk-İş yönetimi de yaptığı başkanlar toplantısında tabanı kaybetmemek için bir dizi mücadele kararı almak zorunda kaldı.

Bu kararların ilkinin uygulanmasında, 11 Mart'taki yemek boykotu eyleminde katılım Türk-İş yöneticilerinin bile hayal etmediği boyutlarda oldu. Türkiye işçi sınıfının tarihinde ilk kez aynı günde 1,5 milyondan fazla işçi bir eylem yaptılar. Bu eylemde işçiler yalnızca yemek boykotuyla yetindikleri için, Türk-İş eylemi "olaysız" bitirdiği için hakim sınıf sözcülerinden büyük övgüler aldılar. "Efendi işçi eylemi budur" şeklinde övgülerin yanı sıra, bu tür eylemlerin sık sık yapılmaması konusunda da uyarılar getirildi. "İnsanımızın sık sık sokağa dökülme alışkanlığına itilmesinden de korkarız" (12 Mart 1988, Hürriyet) diye de korkularını dile getirmeyi boyalı basın ihmal etmedi.

Açlıktan kıvranan insanları lafla doyurabileceğini sanan T.C. basını aldanıyor. İşçiler bugünün barışçı eylemleri ile aç karınlarını, çocuklarını doyuramadıkları zaman, daha ileri, daha sert, şiddete dayalı eylemlere katılacaklar, bu tür eylemleri kendileri örgütleyip yürüteceklerdir.

Şimdi hem Türk-İş yöneticileri hem de tüm hakim sınıf partileri, işçi sınıfı hareketinin nasıl olup da bu "efendilik" sınırları içinde tutulabileceğinin hesabı içindedir. İşçi sınıfı hareketinin bu sınırlar içinde tutulabilmesi için hakim sınıf partilerinden DYP-SHP' nin ortak programı tespit edilmiştir: ILO talepleri doğrultusunda çalışma yasalarının değiştirilmesi; ANAP hükümeti de bu yönde değişiklikler yapmayı programına almıştır. Diğer yandan hareketin genişliği, işçi sınıfına şimdiye kadar verilenden daha fazla "ek zam" vb. ile de durdurulmaya çalışılacaktır.

Sorun bu mücadeleler içinde işçi sınıfının sendika ağalarının sultasından ne ölçüde kurtulacağına bağlıdır.

1 Mayıs 1987, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının grev savaşımının bir anlamda dönüm noktası olmuştur. 1 Mayıs 1988 ise bu mücadelenin daha güçlü, daha bilinçli, daha sert ve dayanışmalı geçeceği bir dönüm noktası olmalıdır.

1988 1 Mayıs'ı öncesinde işçi sınıfı hareketi yükselen bir çizgi sergiliyor. Yapılan her grev, her gösteri yürüyüşü, her eylem, —bunlar işçi sınıfı adına konuşan sendika ağaları önderliğinde de yapılsa— işçi sınıfının kendi gücünü kavramada ona yardımcı oluyor.

Engels'in dediği gibi:

"Bu grevler sanayi proletaryasının askeri eğitim alanıdır ve kaçınılmaz olarak yaklaşan büyük mücadeleye hazırlık teşkil etmektedir. Grevler sendikalı işçiler arasındaki belirli grupların, emekçi sınıflar davasına olan adanmışlıklarının göstergesidir." "Gerçekten de, bir grevci için cesaret, sağlam ve sarsılmaz bir kararlılık, ayaklanmaya katılanlar için olduğundan daha çok gereklidir. Sefaletin, karısı ve çocukları ile birlikte aylarca açlık ve çile çekmenin ne demek olduğunu bunca deneyle bilen birinin, bütün bunlara rağmen davaya sımsıkı bağlı kalması az şey değildir." (Engels, "İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu"ndan, "Sendikalar Üzerine", s.25;26)

Bugün bıçağın kemiğe dayandığı noktaya gelen işçi sınıfı tabandan sendika ağalarını öyle bir sıkıştırmaktadır ki, Türk-İş'in başındaki düzen köpeği sendika ağaları 1 milyon işçiyi kapsamına alan eylemleri yapma yönünde kararlar almak zorunda kalmaktadır.

"İşçiler Elele/Genel Greve!", "Genel Grev Hakkımız/Söke Söke Alırız!" sloganları Türk-İş'in toplantılarını çınlatmaktadır. Ekonomik talepleri elde etmek için —yalnızca bu amaçla sınırlı— ve düzen çerçevesi içinde bir Genel Grev'i Türk-İş'in sendika ağası yöneticileri bile yüksek sesle telaffuz etmek zorunda kalmaktadırlar.

Açıktır ki, salt ekonomik taleplerle ve zamanı sınırlı bir genel grev, hakim sınıfların düzenine fazla zarar vermeyen, düzeni kökünden sarsmayan bir eylem olarak ortaya çıkacaktır. Ama böyle bir eylem bile işçi sınıfının muazzam gücünü göstereceği ve işçilere bu güç hakkında somut bilgi vereceği için, hakim sınıflar açısından yine de — gerçek Leninist anlamda düzene saldırı, onu yıkmanın temel araçlarından biri olan genel grev gibi olmasa da— korkutmaktadır. Yani sınırlı ekonomik taleplerle yürütülecek birkaç saatlik ya da günlük bir genel grev bile gerçekte Türk-İş'in sendika ağalarının istedikleri bir eylem değil, çok

zorlandıkları durumda tabanı kaybetmemek için başvurabilecekleri bir araç durumundadır.

Bunu işçilere anlatmak; onları sendika ağalarının, bu işçi düşmanlarının oyunları konusunda uyarmak komünistlerin görevidir.

İşçi sınıfının 1988 1 Mayıs'ı öncesinde 1980-1984 arası büyük suskunluk; faşist zorbalıkla elde edilmiş mezar sessizliği durumuyla karşılaştırıldığında kabaran mücadelesinden sözedildiğinde, bu mücadelenin şu andaki durumunun abartılmadan doğru tespitler yapılmasının büyük önemi vardır.

Açıktır ki bu yeniden yükselmeye başlayan, gelişmekte olan işçi sınıfı hareketi bugün henüz düzen sınırları içinde olan; ve henüz sendika ağaları üzerinden hakim sınıfların kontrolü altında olan; iktidar sorununu gündeme koymamış olan bir harekettir.

Açıktır ki bu hareket boyutları itibarıyla da mesela bir Şili'deki, bir Güney Afrika'daki işçi sınıfı hareketi ile karşılaştırıldığında, o güçte olan bir hareket de değildir. Ama yıllardır süren sessizliği yırtmış olan, "Ben varım"ı yüksek sesle bağıran, gelişmeye başlamış olan, giderek mücadele biçimleri çeşitlenen, militanlaşan bir hareket.

Yeni bir mücadele döneminin ilk habercilerini yola çıkarmış; ordu birliklerini mücadeleye sürmeye hazırlanan görünümde bir hareket. Ama bugün de, dün de olduğu gibi, bu ordunun kurmay heyeti; yetkinleşmiş bir Bolşevik Parti bu ordunun önünde değil. Bu ordu içinde biz Marksist-Leninistler bugün somut güç olarak 1980 öncesinden de zayıf bir durumdayız.

Görevler bu durumun bilincinde olarak tespit edilmek zorundadır. 1 Mayıs ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ Birlik-Dayanışma-Mücadele günüdür. Bu günde Türkiyeli sınıf bilinçli işçiler, gelişen sınıf hareketi ve onunla bağları zayıf olan Bolşevik Parti'nin durumunu doğru tespit ederek, bu durumdan türeyen doğru görevleri işçi sınıfı hareketi içine taşıyacaklardır.

Bugün gelişen işçi sınıfı hareketinin durumu doğru tespit edilmek zorundadır. Bu hareket şimdilik düzenin sınırları içinde olan ve hakim sınıf

> Reformcu için reform herşeydir; devrimci çalışma ise sadece gelip geçicidir, lafı edilecek bir konudur, gözboyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci ögelerin dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.
>
> Devrimci için ise, tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; onun için reform, devrimin ikincil ürününden başka birşey değildir. Onun için devrimci taktik ile reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir.
>
> (Stalin, "Leninizmin Sorunları", s.83)

ların sendika ağaları aracılığı ile kontrol altında bulundurduğu sendikal harekettir. Talepleri şimdilik ekonomik talep lerle sınırlı reform talepleridir. Bu hareketin önünde secdeye yatmak, şimdi T"K"P'nin kanatlarından Troçkistlere, Emeğin Sesi'nden "halk savaşçısı" Partizan menşeviklerine kadar uzanan geniş bir cephenin yaptığı gibi, işçi kuyrukçusu konumlarda bu hareketin kuyruğuna takılmak; bu hareketin düzen sınırları içinde bir hareket olduğu ve Marksizm-Leninizm bu hareketle onu yönlendirecek düzeyde birleşmedikçe de öyle kalmaya mahkum olduğu gerçeklerini unutmak, işçi sınıfı adına konuşan bu grupların gerçekte işçi sınıfının gerçek kurtuluş hareketi ile bir ilgisi olmadığını gösteren işaretlerdir.

İşçi sınıfının gelişen hareketi karşısında "En büyük işçi sınıfı, başka büyük yok" (İşçinin Sesi) çığlıkları ile kendiliğinden hareketin yağcılığını yaparak "taban tutma" hesapları içinde olanların; Türk-İş'in "işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanmış olduğu örgüt" olduğunu ilan edip Türk-İş'in "nitelik değiştirdiğini" ilan edenlerin ve işçi sınıfına somut olarak Türk-İş gibi sarı faşist sendika konfederasyonunu gerçek sınıf sendikası imiş gibi gösteren; Türk-İş'ten fazla Türk-İş'çi kesilenlerin ("İşçinin Sesi" revizyonistleri) de; sendikal birlik için Türk-İş'in biricik alternatifini DİSK'in yeniden açılmasında bulanların da ufku yalnızca hakim sınıfların geçmişte ve bugün izin verdiği sendika örgütü çerçevesiyle sınırlıdır.

Bu sınırın parçalanıp atılması gerektiğini göstermek, gerçek sınıf sendikacılığının Komünist önderliği gerektirdiğini, bugün sınıf bilinçli işçilerin temel görevinin komünist, bolşevik önderliği yaratma mücadelesi olduğunu vurgulamak, işçi sınıfının mücadelesini dar ekonomik talepler çerçevesinde, örgütlenmesini sınırlı ekonomik talepler için sendikal örgütlenme çerçevesi içinde tutmaya çalışanların işçi sınıfının sahte dostları olduğunu göstermek görevdir.

Bugün gelişen işçi sınıfı hareketinin sınıf bilinçli işçilere yüklediği görev, bu hareketin kuyruğuna takılmak ve reform talepleri sınırları içinde takılıp kalmak değildir.

Bu hareketin sınıf bilinçli işçilere yüklediği görevler:

* Bu hareketin reform talepleri uğruna mücadelesini özgürlük uğruna, bağımsızlık uğruna, sosyalizm uğruna mücadeleye tabi kılmaya çalışmak bunun için bu hareket içine her türlü reformculuğa karşı bütün imkanları seferber ederek gerçek kurtuluşun devrim ile olacağı düşüncesini taşımaktır.

* Bugün faşist devlete karşı aslında bu devlet var olduğu sürece vermesi imkansız olan; işçi sınıfı ve emekçi halka sınırsız örgütlenme hakkı, sınırsız grev hakkı, lokavtın yasaklanması gibi temel talepler doğrultusunda gerçekte devrimle elde edilecek talepleri propaganda ve ajitasyonda öne koyan bir çalışma yürütmektir!

* İşçi sınıfı hareketini bir kez daha bir kanser gibi sarma çabası içine giren şimdi TB"K"P ismini alan T"K"P'nin ve her türden revizyonistlerin maskesini işçi sınıfı içinde yırtıp atmaktır.

* İşçi sınıfı içinde çalışan bir dizi devrimci örgütün anarko-sendikalist ve işçi kuyrukçusu görüşlerini teşhir ve mahkum etmektir.

* Türk-İş'li sendika ağalarına karşı taban içinde gelişen, ilerici-devrimci muhalefeti sınıf sendikacılığını yaratma yönünde geliştirme, yönlendirmeye çalışmaktır.

* Ve hepsinin önünde Marksizm-Leninizmi sürekli-sistemli bir biçimde işçi sınıfı içine taşıma, her türden revizyonizm-oportünizmle ideolojik mücadele içinde Marksizm-Leninizmle işçi sınıfı hareketini her gün daha genişlemesine ve derinlemesine birleştirmektir!

Sınıf bilinçli işçiler bu 1 Mayıs'ta bütün bu görevleri çözmek için mutlaka gerekli olan ve bütün bu görevlerin çözümü çalışması içinde de geliştirilip, yetkinleştirilecek işçi sınıfının Marksizm-Leninizmle donatılmış öncü kurmay heyeti olarak BOLŞEVİK PARTİNİN YARATILMASI, İNŞA EDİLMESİ çalışmasının merkezde durduğu bilincini işçi sınıfı içine güçleri oranında taşıyacaklardır.

Bu 1 Mayıs'ta sınıf bilinçli işçilerin tüm işçi sınıfına çağrısı, bu anlamda ona kurtuluş yolunu gösteren BOLŞEVİK PARTİNİN yaratılması, inşası çalışmasına omuz verin olacaktır. TKP/ML(B)'YE OMUZ VERİN olacaktır!

Gün gelecek, Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs'ları ellerinde BOLŞEVİZM'in kızıl bayrakları; dillerinde yüce KOMÜNİZM ülküsünün kızıl şarkıları, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, emperyalizmin işçi sınıfı içindeki beşinci kolu revizyonizme, her türden gericiliğe karşı bütün dünyada işçi sınıfı ile birlik ve ezilen halklarla birlik içinde, kitleler halinde meydanlarda kutlayacaktır.

Gelişen işçi sınıfı hareketi bunun habercisidir.

Yeter ki, sınıf bilinçli işçiler, yeter ki Bolşevikler görevlerini yerine getirsin!

Ve kuşkusuz bu görev yerine getirilecektir!

> Proleter devrimci hareket, eylemine her zaman reformlar uğruna mücadeleyi katar ve katmalıdır. Fakat proleter devrimci hareket, "bütünün bir parçası olarak reformlar uğruna mücadeleyi, özgürlük uğruna ve sosyalizm uğruna devrimci mücadeleye tabi kılar". Reformları, amaç edinmez; reformları devrimi başarmak için araç olarak kullanır. Bu anlamda, devrimci mücadelemizin alanı ve olanaklarını genişletmek anlamında işçilerimizin mücadelesi milli demokratik devrim mücadelemizin bir parçasıdır.
>
> (İbrahim Kaypakkaya, "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika", Bolşevik Partizan 13/3, s.98)

FİYATI:

500 TL; 3 DM; 10 FF; 25 ÖS; £ 1.

V.i.S.d.P.: M. Korkmaz, 11 Stanley Road, Leeds LH8 ENGLAND.

YAZIŞMA ADRESİ:
PLK NR. 106 606 C
D-8000 MÜNCHEN 32

İşçi Sınıfına ve Ezilen Halklara Kurtuluş Yolunu Gösteren Marxizm-Leninizmin Klasikleri: MARX, ENGELS, LENİN, STALİN

Uluslararası işçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs, bu yıl, iki temel revizyonist ülkede, Sovyetler Birliği'nde ve Çin Halk Cumhuriyeti'nde görülen önemli gelişmelerin gölgesinde kutlanacak.

1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının ilk proleter devriminin gerçekleştirildiği, burjuvazinin siyasi ve ekonomik iktidardan uzaklaştırılıp üzerinde PROLETARYANIN SOVYET TİPİ diktatörlüğünün kurulmuş olduğu, Lenin ve Stalin önderliğinde proletarya diktatörlüğü şartlarında Sosyalizmin inşası yolunda dev adımlar atan, bütün dünya işçilerinin anavatanı olan SOSYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ; Stalin'in ölümünden üç yıl sonra yapılan SBKP XX. Kongresinde revizyonist bir çizgiyi sistemli bir biçimde parti çizgisi haline getiren ve iktidarı bütünüyle ele geçiren Kruşçev revizyonistleri önderliğinde, giderek yeni tipte tekelci-bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğünün hüküm sürdüğü sosyal-emperyalist bir güce dönüştü. İşçi sınıfının anavatanı, bütün ezilen halkların umudu ve en büyük dayanağı-destekçisi olan sosyalist Sovyetler Birliği, Komünist Partisinden başlayan bir yozlaşma ile emperyalist bir büyük güce, bütün dünyada işçi sınıfının ve ezilen halkların en büyük düşmanlarından birine dönüştü. Bu emperyalist gücün, işçi sınıfı ve ezilen halklar açısından özel tehlikeliliği, onun faşist uygulamaları, emperyalist uygulamalarını "sosyalizm" adına yürütmesi; yer yer utanmadan Marx'a, Engels'e, Lenin'e dayandığını iddia etmesinden kaynaklanmaktadır.

"Yaşayan sosyalizm" denen revizyonizmin hakimiyetinin sürdüğü bir dizi, bir zamanların sosyalist ülkesi, bugün sosyalizm açısından en kötü somut propaganda örneklerini oluşturmaktadır.

İşte Bulgaristan'ın "sosyalizm" adına yaptıkları ortadadır. Sosyalizm adına Bulgaristan'daki Türk azınlık açıkça Bulgarlaştırılmaya çalışılmakta; kendileri en zalimce milli zulmün uygulayıcıları olan Türk faşist hakim sınıfları Bulgaristan somutunda güya milli baskıya karşı çıkma fırsatı bulmaktadır. Komünist önder DİMİTROFF gibilerinin Bulgaristan'ı bugün yoktur. Bugün olan, Kruşçev revizyonistlerinin, Kremlin'deki ağababalarının sadık uşağı Jivkov'ların önderliğindeki sosyal-faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir Bulgaristan'dır. Ve bu Bulgaristan'ı gösterip, Türk hakim sınıfları "sosyalizm-Komünizm budur" deyip, sosyalizm ve Komünizmi karalayabilmektedir. Hayır! Bin kere hayır! Todor Jivkov'ların sosyalizm adına konuşması, Sosyalizme-Komünizme en büyük hakaret, korkunç bir siyasi sahtekarlıktır. Faşist Evrenlerin, Özalların "demokrasi" adına ne kadar konuşma hakkı varsa, Jivkov'ların da sosyalizm adına o kadar konuşma hakkı vardır!

İşte bugün revizyonist kampta başı çeken Sovyetler Birliği'nin sosyalizm adına yaptıkları ortada. Öyle bir "sosyalizm" ki, sosyalizm teorisine, işçi sınıfının bilimsel teorisine, Marksizm-Leninizme yüz bin kere "somut şartlar değişti" adına ihanet etmiş revizyonistler iktidarda! Öyle bir "sosyalizm" ki, dünyanın doğal kaynaklar açısından en zengin ülkelerinden birinde, proletaryanın güya iktidarda olduğunun resmen ilan edildiği bir ülkede, işçi sınıfı ve emekçi halkın en basit ihtiyaç maddeleri bile tam olarak sağlanmamış ama, diğer yandan bürokratlar, teknokratların asalak zümresi işçi sınıfının, emekçilerin sırtından mükemmel bir hayat sürüyor. Öyle bir "sosyalizm" ki, ulusların, milliyetlerin tam hak eşitliği yerine Rus ulusunun her alanda hakimiyeti sürüyor. Öyle bir "sosyalizm" ki, ülke çok daha ucuz ve zengin enerji kaynaklarına sahipken, enerji ihtiyacının önemli bir bölümünü, henüz hakim olmadığı bir teknikle ve eskimiş, Çernobil tipi atom reaktörleri ile sağlıyor. Öyle bir "sosyalizm" ki, Çernobil'de olanları günlerce işçi sınıfından, halk yığınlarından gizleyerek, bilinçli ve örgütlü bir biçimde milyonlarca vatandaşının sağlığını tehlikeye atıyor. Öyle bir "sosyalizm" ki, "proleter enternasyonalisti dayanışma" adına Afganistan'da halk yığınlarına karşı sosyal-emperyalist bir savaş sürdürüyor, Polonya'da sosyal-faşist askeri cunta ile yürüyor işçi sınıfının üzerine!

Bu "sosyalizm"in, "yaşayan sosyalizm" denen bu hilkat garibesinin Lenin, Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü şartlarında hüküm süren gerçek sosyalizm ile adı dışında bir benzerliği yoktur.

*

Çin Halk Cumhuriyeti'nde yaşananlar da ibret vericidir. 1949'da kurulan proletarya önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğü, Çin Komünist Partisi içinde devrime önderlik eden Mao Zedung gibi büyük Marksist-Leninistlerin de Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadeledeki hatalarının, ondan etkilenmelerinin, onunla yer yer uzlaşmalarının sonucu olarak da demokratik halk diktatörlüğünden proletaryanın diktatörlüğüne geçiş doğru bir biçimde gerçekleştirilmemiş, 1960'lı yıllarda revizyonizm Parti içinde ve devlette iktidarı büyük ölçüde ele geçirmiş, Çin'i kapitalist gelişme yoluna sokmaya koyulmuştur.

Mao Zedung önderliğindeki Marksist-Leninistlerin bu gidişe dur demeleri, yüz milyonlarla işçi-köylü-gençlik yığınlarını kucaklayan BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ ile olmuştur. Büyük Proleter Kültür Devrimi, proletarya diktatörlüğünün kurulması yönünde atılan çok önemli bir adım olmuş, ancak ne yazık ki geçmişin revizyonist hatalarından köklü bir özeleştiri ile kopuş olmadığından, Kültür Devriminin ertesinde revizyonistler Kültür Devrimi içinde yitirdikleri mevkileri teker teker geri almışlardır. Mao'nun ölümü de, modern revizyonistlerin kesin hakimiyetlerinin önündeki önemli bir engeli kaldırmış, Kültür Devriminin baş hedeflerinden biri olan Teng Siao-ping önderliğinde revizyonizm iktidarı yeniden bütünüyle ele geçirmiştir. Halk demokrasisinin ve kısa süreli proletarya diktatörlüğünün bütün kazanımları bu revizyonistlerin iktidarı şartlarında korkunç bir hızla yıkılmış; bir zamanlar dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist yozlaşma karşısında bir kale olarak gördüğü Çin Halk Cumhuriyeti, hem olağanüstü potansiyeli, hem de sosyalizmden geri dönmesi açısından gericiliğin en önemli kalelerinden biri haline gelmiştir.

Bu "Çin Halk Cumhuriyeti"nin, Mao Zedung önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti ile adından başka benzerliği yoktur. Bu "Çin Halk Cumhuriyeti" nde Teng Siao-ping gibilerinin var olduğunu söylediği "sosyalizm"in, gerçek sosyalizm ile ilgisi yoktur. BUGÜNKÜ "Çin Halk Cumhuriyeti" emperyalist sermaye sömürüsünün cirit attığı, sömürünün hüküm sürdüğü, bürokrat tekelci yeni burjuvazinin hakimiyetinde, oldukça geri kapitalist bir ülkedir.

Bu yıl 1 Mayıs gelirken, gelişmeleri donmuş, bu yüzden de eger diğer emperyalist güçlerle rekabet yarışında söz sahibi olmak istiyorlarsa sistemde belli rötüşlar yapma zorunluluğunda kalan Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti gibi modern revizyonizmin hüküm sürdüğü ülkelerde önemli gelişmeler oluyor.

GORBAÇEV'İN "YENİ SİYASET"İ REFORME EDİLMİŞ BİLİNEN REVİZYONİZMDİR!

Sovyetler Birliği'nde Gorbaçev "yeni bir siyaset" izleneceğini ilan etti. Bu güya yeni siyaseti o "yenileşme" başlığı altında sunuyor. "Yenileşme"; ekonomik alanda merkezi planın yerine, Kruşçev revizyonizmi döneminden çok daha fazla ve radikal biçimde "işletmelere inisiyatif tanınması", ekonominin dürtüsünün çok daha açık ve berrak bir biçimde, üreticilerin ihtiyacını karşılama değil, DAHA FALZA KÂR ELDE ETME haline getirilmesi; kısaca ve kabaca, bürokratik ve bu yüzden de gelişmesi donmuş devlet kapitalizminin özel teşebbüs ve inisiyatif lehine geriletilmesi, klasik kapitalizmin unsurları ile bürokratik devlet kapitalizmi unsurlarının daha iyi kaynaştırılmasıdır.

Gorbaçev'in Mart 1988'de yaptığı "Yugoslavya" ziyaretinde, orada yıllardır uygulanan ve "işçilerin özyönetimi" adı verilen kapitalist sömürü sistemini öğrenilecek bir deney, sosyalist bir deneyim olarak övmesi, Sovyetler Birliği'ndeki ekonomik değişmelerin ne yönde olduğunun ve olacağının açık işaretidir.

"YENİLEŞME" üstyapıda "şeffaflık", "açıklık" ve daha fazla "demokrasi" sloganları altında sunuluyor. Şeffaflık ve açıklık adına şimdi Lenin ve tabii özellikle Stalin dönemindeki proletarya diktatörlüğü uygulamalarına daha yoğun örgütlü bir saldırı kampanyası düşünüldüğü daha ilk uygulamalarda görülüyor.

Son dönemde Buharin'in itibarının geri verilmesi, onun haksızlığa uğradığının ilanı, Buharin'in sosyalizm adına savunduğu "zenginleşin!" teorileri bilindiğinde; Buharin'in 'kulak' ekonomisinin savunucusu olduğu bilindiğinde hiç de şaşırtıcı değildir.

Buharin gibilerinin itibarının geri verilmesi, hem bugünkü ekonomi-politik açısından varolan akrabalık açısından hem de Stalin döneminin bir dizi yargısının, doğrusunun "açıklık" adına mahkum edilmesi açısından bugünkü revizyonist siyasetin mantığına uygundur.

Ekonomik alanda Batılı emperyalistlerin sistemine daha fazla yaklaşma kuşkusuz ideolojik-siyasi-kültürel alanda da, üstyapıda da yansımalarını bulmak zorundadır. Olan da odur. Daha fazla "demokrasi" adı altında ise şimdilik alt kademelerle sınırlı olmak üzere, seçimlerde birden fazla aday arasında gizli seçim vb. savunuluyor. Bu alanda gericileşmiş, içi boşaltılmış ve sosyal-faşist uygulamanın aracı haline gelmiş bugünün Sovyetler Birliği'ndeki "sovyet tipi" örgütlenmenin unsurlarının ne ölçüde içiçe geçirileceği kuşkusuz bürokrat-teknokrat hakim kesim arasındaki iktidar mücadelesinde güç dengesine bağlı olacaktır. Her halükârda bugün Sovyetler Birliği'nde olan Gorbaçev önderliğindeki gelişmeler sosyalizm yönünde değil, gelişmesinin önü tıkanan revizyonist sistemde rötuşlar yapılması yönündedir.

Bu rötuşlar Batılı emperyalist güçleri de önemli ölçüde sevindiren gelişmelerdir. Bu yüzden Batılı emperyalist güçlerin bir dizi siyasi sözcüsü son dönemde "Komünist"(!) Gorbaçev'in "başarısı için" dua etmeye başladılar. Bu yüzden ABD emperyalistlerinin Dışişleri Bakanı Schultz, gelişmelerin bir noktada "alkışlanması gereken gelişmeler" olduğunu söylüyor. Bu yüzden Batı Alman emperyalistlerinin parlamentosunda hükümet programı görüşülürken Hıristiyan-Demokratından Sosyal-Demokratına, Hür-Demokratından Yeşillerine kadar bütün parti temsilcileri, "Gorbaçev'in yaptığı değişikliklerin umut verici olduğu" tespitinde birleşebiliyor. Bu yüzden Ocak 1987'de Moskova'da yapılan "barış konferansı"na katılan Batı Alman Merkez Bankası şefi Gorbaçev'e hayranlığını dile getirebiliyor. Bu yüzden Gorbaçev'in "Yenileşme" adlı kitabı en çok satan kitaplar listesinde baş köşeyi alabiliyor. Vb.

Sovyetler Birliği'ndeki "yenileşme" hareketi karşısında hoşnutluğunu belirten, yalnızca Batılı emperyalist güçlerin doğrudan sözcüleri değil. Batıdaki tüm sosyal-emperyalizm uşağı partiler kimi gönüllü kimi gönülsüz ve sonuçlarının ne olacağının endişesi içinde, "Büyük Ağabey"in işareti doğrultusunda "yenileşme" propagandasına başladı. Brejnev'in iktidarı döneminde ona secde edenler, şimdi onun dönemi için yapılan: "Belli dönemde sosyalizme yabancı görüntüler ortaya çıktı... yönetici kadrolar ellerindeki iktidarı kötüye kullandılar..." (27.1.1987 konuşması) vb. tespitlerini de geviş getirircesine tekrarlamakta bir sakınca görmüyorlar.

TB"K"P'sinden T"K"P/B'sine, PKK'ya kadar bir dizi revizyonist, 27. Parti Kongresinin ve "Gorbaçev yoldaşın" Marksizm-Leninizme "yeni açılımlar" getirdiğini söylüyor! Bunların Marksizm-Leninizme "katkılar" olduğunu söylüyor! Revizyonizmi uç noktasına kadar götüren ve Leninizme açıkça tavır almış olan Euro-Komünistler Gorbaçev'in söylediklerini kendilerinin yıllarca önce savunduğunu —yeryer haklı olarak— belirtiyor!

Gerçekten Gorbaçev'i destekleme noktasında ilginç bir cephe oluşuyor!... ABD emperyalizminin Dışişleri Bakanından Euro-Komünist revizyonistlere, Batı Alman emperyalizminin has partilerinden "Prag İlkbaharı" savunucusu reformistlere, Rus sosyal-emperyalizminin yeminli uşaklarından "eleştiri-destek" beklentisi içinde olan Troçkistlere vb. kadar uzanan bir cephe!

Yalnızca bu bile işçi sınıfının ve halkların yararına Gorbaçev'den birşey gelmeyeceğini, onun da kendi öncesinde gelen revizyonist şefler gibi işçi sınıfı ve halk düşmanı bir siyasetin sosyalizm adına savunucusu olduğunu göstermeye yeter!

Bugün Sovyetler Birliği'ndeki gelişmeler, işçi sınıfını ve emekçi halkları, ancak Sovyetler Birliği'ndeki işçi sınıfı için daha fazla hareket alanı açıldığı noktada ilgilendirmektedir. Sovyetler Birliği'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı Lenin-Stalin önderliğindeki dönemdeki devrimci geleneğe sahip çıkmadığı ve Marksist-Leninist bir parti önderliğinde siyasal bir devrimle bugünkü sosyal-faşist iktidarı devirmediği sürece, Sovyetler Birliği'nde sosyalizm adına atılan hiçbir adım gerçekte sosyalizm için atılan bir adım olamaz.

Ama aslında bürokratik-tekelci kapitalizm uygulamaları içinde tıkanan Rus sosyal-emperyalizmini daha verimli hale getirmek için atılan "yenilikçi" Gorbaçev'vari adımlar bir yanı ile sosyal-emperyalist Rus imparatorluğunun bugünkü varlığını tehdit edici gelişmelere de gebedir.

Bunun ilk işaretlerini milliyetçi temeldeki kıpırdanma ve eylemler vermiştir. Gorbaçev, kitleleri kendi reformist programının peşine takabilmek ve Sovyet bürokrasisinin diğer kesimine karşı mücadelesinde destek bulabilmek için "yenileşme" ve "açıklık" şiarlarını öne sürüyor. Ama yenileşme ve açıklık, özellikle Büyük-Rus şövenizminin hakim olduğu Rus sosyal-emperyalisti imparatorlukta, milliyetçi akımların gündeme gelip açıklık-yenileşme şiarlarının hayata geçirilmesini talep etmesini beraberinde getiriyor.

Son olarak Ermenistan'da, Azerbaycan SSC toprakları içinde yeralan özerk bölge olan Karabağ konusunda milyonlarca kitlenin öne sürdüğü "Ermenistan SSC'ne bağlanma" talebi, Sovyet revizyonistlerini ne yapacağını bilmez duruma soktu.

Bu gelişmeler karşısında "açıklık" politikasının sınırının nereye kadar olduğunu birlikte yaşayacağız. Her halükârda, Rus sosyal-emperyalizmine karşı alternatif milliyetçi hareketlerde değil, bütün milliyetlerden işçi sınıfının ortak sınıf mücadelesindedir.

ÇİN HALK CUMHURİYETİ'nde de sistemin gelişmesinin tıkandığı noktada, modern revizyonistler burjuva demokrasisinin içi boşaltılmış kurumlarını daha fazla almaya yönelmişler, bu bağıntıda ama 1986 sonu/1987 başında açıkça Batılı emperyalist ülkelerdeki "demokrasi"yi talep eden öğrenci hareketleri karşısında bizzat kendi iktidarlarının tehdit altında olduğunu gördükleri noktada kendi başlattıkları kampanyayı durdurmak zorunda kalmışlardır. Onlar bu noktada "ruhalrı" çağıran ama geri göndermeyi beceremeyen büyükü çıraklarının durumuna düşmüştür.

Bütün revizyonist ülkeler için için kaynamaktadır. Ve onların başındaki iktidar sahipleri sosyalizm adına sosyal-faşist diktatörlüklerini şekil değiştirerek sürdürme hazırlıkları içindedir. "Yenileşme" siyasetinin gerçek anlamı budur.

Ne bugünkü sosyal-faşist diktatörlükler ne de "yenileşmiş", biçim değiştirmiş olanları, işçi sınıfının ve emekçi halkların kurtuluşu için örnekler değildir.

İşçi sınıfının kurtuluşunun yolunu Marx-Engels-Lenin-Stalin, yani Marksizm-Leninizmin klasikleri teorik olarak ortaya koymuşlar; proletaryanın eline, eylemlerine, sosyalizm-komünizm hedefine varmak için kılavuzluk edecek silahı vermişlerdir.

Onlar bu silahın nasıl kullanılacağını da proletaryaya göstermişlerdir. Sovyetler Birliği devrimi, Çin devrimi, Arnavutluk devrimi; Marksist-Leninist teori ışığında İkinci Dünya Savaşı sonrasında oluşan Sosyalist Kamp, sosyalizmin teorisinin nasıl pratiğe uygulanabilir olduğunu göstermiştir. Hiçbir geri dönüş bu tarihi gerçeği ortadan kaldıramaz. Sosyalizmin "imkansızlığı", "insan tabiatı ile uyuşmadığı" ve buna benzer burjuva safsataları bu tarihi gerçeğin üzerini örten saçmalıklardır.

Sosyalizm geçmişte yenmiştir; gelecekte de yenecektir. Gelinen yer, emperyalistlerin/sosyal-emperyalistlerin tüm insanlığı yokedecek güçlere sahip olmaları, "YA SOSYALİZM / YA BARBARLIK" alternatifini insanlığın önüne her dönemde olduğundan çok daha aktüel bir biçimde koymaktadır.

Barbarlığa izin verilip verilmeyeceğini belirleyecek olan, uluslararası işçi sınıfının sosyalizm için mücadelesi; proleter dünya devrimi mücadelesi; proleter dünya edvrimi mücadelesi içinde yeralan sosyalist devrim ve demokratik halk devrimi mücadeleleri, onun yedek güçlerinin mücadeleleri olacaktır.

Ve bu mücadeleden zaferle çıkmak için YOL BELLİDİR: MARKSİST-LENİNİST TEORİNİN GÖSTERDİĞİ YOL, ARAÇ BELLİDİR: MARKSİST-LENİNİST TEORİ İLE DONATILMIŞ BOLŞEVİK BİR PARTİNİN ÖNDERLİĞİ!

O KAHROLSUN KRUŞÇEVLERİN, BREJNEVLERİN, GORBAÇEVLERİN, TENG SİAO-PİNGLERİN 2YAŞAYAN SOSYALİZMİ"!

O YAŞASIN ÖRNEĞİMİZ LENİN-STALİN ÖNDERLİĞİNDEKİ SOVYETLER BİRLİĞİ!

SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEKİ ERMENİ GÖSTERİLERİNİN GÖSTERDİKLERİ

Sovyetler Birliği'nde Gorbaçev'in "yenileşme ve açıklık" politikası ortaya konduğundan bu yana ilk önemli kitle gösterileri olma niteliğini taşıyan hareketler Ermenistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nde patladı.

Şubat ayında Ermenistan SSC'nin başkenti Erivan'da yüzbinlerle Ermeni, Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti sınırları içinde özerk bir bölge olan; nüfusunun büyük çoğunluğu Ermeni olan Karabağ özerk bölgesinin Ermenistan SSC'ne bağlanması talebini kitle gösterileri ile seslendirdi.

Günlerce süren gösteriler karşısında revizyonist yönetimin tavrı sükunet talep etmek, sorunun Merkez Komitesi toplantısında ele alınacağını açıklayarak bir ay kadar zaman talep etmek oldu.

Bu arada gerek Karabağ'da gerekse Azerbaycan'ın Sumgait kentinde Azeriler ile Ermeniler arasında çatışmalar olduğu, yüzlerle ölü olduğu vb. haberleri çeşitli kaynaklardan yayıldı.

*

Ermenilerin kuşkusuz milliyetçi temelde olan gösterileri önce Sovyetler Birliği'nde revizyonistlerce izlenen Rus şövenizminin hakim olduğu milliyetler politikasında bir iflasın sözkonusu olduğunu; çok sözü edilen "sovyet kardeş halklar" topluluğunun hiç de gösterildiği gibi enternasyonalist bir birlik oluşturmadığını gösterdi. Lenin-Stalin dönemindeki doğru milliyetler politikasından da sapan modern revizyonistlerin marifeti sonucu Rus milliyetçiliğinin açıkça körüklendiği bir ortamda, enternasyonalizm yerine milliyetçiliğin körüklendiği bir ortamda, milli temel de istek ve sorunların kitleleri harekete geçirmekte belirleyici rol oynar hale gelmesi hiç de şaşırtıcı değildir. Ve revizyonist milliyetler siyasetinin (milliyetçilik düşüncesinin kafalarda güçlü yeri yanında) bunda belirleyici önemi vardır.

*

İkinci olarak, batılı emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının bu soruna nasıl yaklaştıkları açısından şunlar görüldü:

Batılı emperyalistler açısından, Rus sosyal-emperyalizminin kenar bölgelerinde çıkan her karışıklık, Rus sosyal-emperyalizmini zayıflatan her hareket; gerçekte rakibi zayıflatan hareket olarak desteklenmesi gereken hareketlerdir. Ancak bu destekleme işinde soruna batılı emperyalistler genel çıkarlar açısından yaklaşmaktadır.

Genel çıkarlar açısından soruna yaklaştıklarında görünen şudur:

Batılı emperyalistler açısından bugünkü Gorbaçev yönetimi, diğer yönetimlere göre "daha uygar görünümlü" ve daha uysal bir görüntü sergilemekte; açıklık politikası ve uzun süreli işbirliği politikası ile hem ideolojik etkileme, hem de ticaret açısından ehven-i şer bir yönetim olarak görülmektedir. Bu yüzden Ermeni istekleri Gorbaçev'i kenara sıkıştıran, onun politikasını tehlikeye atan istekler olarak görülmektedir.

Diğer yandan Rusya'nın özellikle güneyindeki büyük kenar bölgeleri Türkmen/müslüman nüfusla yoğundur. Ermenilerin isteklerini desteklemek, bu Ermenilere göre daha büyük potansiyeli karşısına almak demektir. Bu ise uzun süreli çıkarlar açısından batılı emperyalistlerin yapmak istemedikleri birşeydir. Bu yüzden batılı emperyalist devletlerin ve güçlerin tavrı bu ülkelerdeki Ermeni nüfusun baskı gücünün yoğunluğuna göre değişen ölçülerde, lafta Ermeni isteklerinin doğruluğu yanında tavır takınmak veya susmak; gerçekte ise bu isteklerin yerine getirilmemesi yönünde tavırdır. Gorbaçev'in zor durumda bırakıldığı konusunda dökülen gözyaşları bu tavrın ifadesidir.

Açıktır ki, milliyetçi temelde gelişmeler, Rus sosyal-emperyalizmine karşı Batılı emperyalistlerin durumunu güçlendirmekte ve onlara Rusya'daki gelişmelere doğrudan müdahale için bulunmaz fırsatlar yaratmaktadır.

Rusya'daki Ermeni gösterilerinin hemen ardından Tercüman gazetesinde birkaç gün üstüste yayınlanan şu ilan, batılı emperyalistlerin bu fırsatı kaçırmamak istediklerinin yalnızca bir kanıtıdır.

> **ELEMAN**
>
> **ARANIYOR**
>
> Hür Avrupa ve Hürriyet Radyosu; **AZERBEYCAN, KAZAK, KIRGIZ, TAJİK, TATAR, TÜRKMEN** ve **ÖZBEK** dillerini iyi bilen elemanlar aramaktadır. İlgilenenlerin kısa özgeçmişleri ve yukarıdaki dillerden biriyle yazılmış bir dilekçeyle en geç 31 Mart 1988 tarihine kadar aşağıdaki adrese başvurmaları rica olunur.
>
> **Adres: RFE/RL, Inc. Personnel Department**
> **Oettingenstr. 67 8000 München 22 › Batı Almanya**
> **Tel: 089/2102388**

Bu ilanla eleman aranan "Hür Avrupa ve Hürriyet" radyosunun özelliği, Sovyetler Birliği'nin çevresindeki ve içindeki ülke ve halklara onların dilinden anti-komünist yayın yapmak olan; doğrudan CIA tarafından finanse edilen bir radyodur.

Bu radyonun görüldüğü gibi acelesi vardır! Öyleya, fırsat kaçırılmamalıdır!

Türk hakim sınıfları açısından da Ermenistan'daki gelişmeler <u>Ermeni düşmanlığının</u> yüksek dozda körüklenmesi için yeni bir fırsat oldu. Boyalı basın günlerce Azerbaycan'daki "Ermeni katliamı" yalanlarını kitlelere taşıdı.

Tercüman'ından Milliyet'ine bir dizi gazetede "Ermeni ve Azeri" meselesi üzerine diziler yayınlandı.

Ve sonuçta Türk hakim sınıflarının boyalı basını, Karabağ bölgesinde aslında uluslararası hukuk kurallarına göre, 1920'de imzalanan Gümrü anlaşmasına göre T.C.'nin söz hakkı olduğu ve T.C.'nin onayı olmadan Karabağ'ın bugünkü statüsünün bozulamayacağını vb. keşfetti.

Bir bölüm hakim sınıf sözcüsü açık-seçik Rusya'daki Türkmen milliyetler ve azınlıkları kışkırtmanın propagandasını yaparken; ve Ermenilere karşı açık katliamların ideolojik hazırlığını, çıkacak fırsatlardan T.C. devletinin sınırlarını genişletme vb. yönünde yararlanmanın propagandasını yaparken (Tercüman bu alanda başı çekiyor); bir bölümü de, Milliyet'teki köşe yazarı M. Ali Birand gibi, Türkiye'nin Sovyetler Birliği'ndeki rahatsızlığı tahrik etmesinin Türkiye açısından iyi olmayacağını şöyle gerekçelendiriyordu:

> "Türkiye'de de bazı resmi olmayan çevrelerde, Sovyetler'deki bu gelişmelere karışmak, birini diğerine karşı tutmak, hatta destekleyip tahrik etmeye benzer yaklaşımlar görülüyor. Acaba bunun ne kadar tehlikeli olduğunu hiç düşünüyor muyuz?
>
> Sovyetler için böylesine duyarlı olunan bir konuda Türkiye'nin de Batı'daki tahriklere kapılması, Sovyetler'in zaten yakından ilgilendikleri Kürt sorununa "<u>daha fazla ilgi duymasına</u>" yol açtığı taktirde acaba biz mi, yoksa karşı taraf mı daha çok zarar görür? Acaba Sovyetler'e "<u>Kürt sorununa destek vermemesini</u>" veya başka bir grubu desteklememesini söylediğimiz zaman ne oranda inandırıcı olabiliriz?
>
> Bir de unutmayalım ki, Sovyetler'in Türkiye'de rahatsızlık yaratma olanakları, bizim Sovyetler'deki bazı gelişmeleri tahrik edebilme gücümüzden daha fazladır.
>
> Komşularımızdaki gelişmelerle ilgilenirken kendimize karşı neleri ve kimleri tahrik edebileceğimizi de düşünmemiz gerekir. Yoksa devler çatışırken bizler çığın altında kalıveririz."

Her halükârda Sovyetler Birliği'nin Kafkas bölgesindeki milli çelişmeler temelindeki gelişmeler, Türk faşistlerinin hem içte Ermeni düşmanlığını körükleyerek dikkatleri sınıf mücadelesi sorunlarından kaydırmasına, hem de Rus sosyal-emperyalizmi karşısında pazarlık gücünü, aynı zamanda Batılı emperyalistler karşısında da pazarlık gücünü artırmasına yarıyor.

Bütün bu gelişmeler karşısında Türkiyeli Komünistlere düşen görev, ÖZELLİKLE VE ÖNCELİKLE kışkırtılan ERMENİ DÜŞMANLIĞINA KARŞI Türk faşist hakim sınıflarının iğrenç yüzünü teşhir etmek ve proleter enternasyonalizmi bayrağını yükseğe kaldırmaktır!

SBKP/YKP ORTAK AÇIKLAMASINDAN

"Sosyalist ülkelerin ve partilerin kendi gelişme yollarını tespit etmede bağımsızlık ve egemenliğinin tutarlı bir biçimde dikkate alınması ile, Yugoslavya Komünist Partisi ile SBKP/B ve Enformasyon Bürosu arasında 1948'de ortaya çıkan çatışmanın sebeplerinin ortadan kaldırılması mümkün olmuştur."

[Yani Türkçesi: Komünizm adına konuşan ve fakat ülkede ve parti içinde ve halka karşı faşist bir rejim kuran, sosyalizmi inşa adına kapitalizmi inşa eden, emperyalizmle uzlaşan-birleşen YKP'nin Enformasyon Bürosu'ndan çıkarılması "Sosyalist ülkelerin kendi gelişme yollarını tespit etmede bağımsızlık ve egemenliğinin" reddi idi!
Revizyonistler, herkes kendi bildiğini yapmakta serbesttir diye birbirlerine temiz kağıdı vererek, bu "kötü" durumu, komünistlerin komünizm adına konuşan sahtekarları kendi içinden atmalarını mahkum ettiler!]

"Taraflar sosyalist kendi kendini yönetimin her ülkenin kendi özelliklerine göre mükemmelleştirilmesini birincil önemde bir sorun olarak görmektedirler."

[Yani Türkçesi: Yugoslav revizyonistlerinin piyasaya sürdüğü ve sosyalist özyönetim diye yutturduğu, kapitalist özel mülkiyetin varlığını öngören "sosyalizm" modeli bundan böyle SBKP revizyonistlerinin de öğreneceği, "ülke şartlarına göre mükemmelleştirecegi" bir sistemdir.]

Yalnızca bunlar bile Gorbaçev revizyonizminin ne reye gittiğinin açık işaretleridir.

*

YKP HAKKINDA KOMİNFORM'UN ALDIĞI KARAR'DAN

"1. YKP yönetimi iç ve dış politikada son dönemde temel meselelerde Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden yanlış bir çizgi izlemektedir.
2. YKP yönetimi Sovyetler Birliği'ne ve SBKP'ne karşı düşmanca bir siyaset izlemektedir. YKP yönetimi, Sovyetler Birliği'nin dış siyasetini, emperyalist güçlerin dış siyaseti ile eşitlemektedir.
3. İçte, YKP yönetimi, Marksist-Leninist sınıf mücadelesi teorisinden uzaklaşmaktadır. Kırda ve kentte kapitalist unsurların geliştiği, buna paralel olarak sınıf mücadelesinin sertleşmesi gerektiği gerçeğini reddetmektedir. YKP yönetimi işçi sınıfının öncü rolünü reddetmektedir.
4. YKP yönetimi Parti üzerine Marksist-Leninist öğretiyi tahrif etmekte, partinin öncü rolünü ortadan kaldırmaktadır. YKP yönetimi partiyi tasfiyeye yönelmektedir. Bu durum YKP'nin varlığını tehdit etmekte, Yugoslavya Halk Cumhuriyeti'nin yozlaşma tehlikesini doğurmaktadır.
5. YKP yönetimi, parti içinde bürokrat bir rejim kurmuştur. Parti yönetiminin çoğunluğu atama ile işbaşına gelmiştir. İktidarda olmasına rağmen parti toplantılarını gizli yapmaktadır. Yönetime en küçük bir eleştiri getiren üye derhal yönetimden uzaklaştırılmaktadır.
6. YKP yönetimi, SBKP yönetiminin ve diğer kardeş partilerin getirdiği eleştiriler karşısında düşmanca bir tavra, hataları kabul etmeme ve suçlama tavrına girmiştir.
7. YKP yönetimi, Kominform'un bu toplantısına da katılmayı, eleştirilere cevap vermeyi reddetmiştir.
8. SBKP yönetiminin Mart ve Mayıs 1948'de YKP yönetimine getirdiği eleştiriler doğrudur. YKP yönetimi bugün emekçi halkların enternasyonal dayanışmasına ihanet içinde bulunmaktadır, emperyalizme karşı sosyalist mücadele cephesinden uzaklaşmışlardır. YKP yönetimi milliyetçi pozisyonlara kaymıştır.
Kominform, YKP yönetiminin parti düşmanı siyasetini mahkum eder. Bu tavrı ile YKP, komünist partilerinin oluşturduğu ailenin, Kominform'un dışına çıkmıştır.
Kominform, YKP içindeki komünistleri, yöneticilerini milliyetçi yolundan döndürmek için mücadeleye çağırır."

ENTERNASYONAL

HIŞYARBIN ÊDİ JI XEWÊ
HIŞYARBIN BINDESTÊN DINÊ!
DIJİ ZILMÊ WEK WOLQAN IN EM;
EV ŞERÊ JIYİN Û MIRINÊ.
BIHELIŞİNIN VÊ DEZGEHÊ KEWN
JIYİNEK NU DIXWAZIN EM!
POZBILIND ÊDİ BIZANBIN:
NAH ŞUNDA HER TIŞT EM IN!

EV ŞERÊ MEY PAŞİN E
ŞERÊ DIJWAR Û GIRAN
BI ENTERNASYONALÊ
RIZGAR DIBE İNSAN.

XWEDÊ, PATRON, MİR, AXA Û SULTAN
KA ME ÇER RIZGAR DIKIN!
EV TENÊ DESTÊ ME NE
DIKARIN ME RIZGAR BIKIN.
HARKE AGIRE ŞOREŞGERİ,
BIDE BER BÊ ZULMÊ Û ZORÊ!
BI GIŞT QUWETA MILÊ XWE
DEM E, LÊXE HESINÊ SOR!

EV ŞERÊ MEY PAŞİN E
ŞERÊ DIJWAR Û GIRAN
BI ENTERNASYONALÊ
RIZGAR DIBE İNSAN.

HEMÛ KARXANE Û ERD
HER TIŞT MALÊ XEBATKARAN.
GER DINÊ Ê XEBATÊ BE,
KA ÇI HEQÊ KOLEDARAN.
XWİNÊ KU CELLAT DIRIJİNIN
ROJEKİ WAN BIHERIQİNE,
JI SER VÊ BEHRA XWİNE
ROJA SOR DÊ BIBRIQİNE.

EV ŞERÊ MEY PAŞİN E
ŞERÊ DIJWAR Û GIRAN,
BI ENTERNASYONALÊ
RIZGAR DIBE İNSAN.

*

Bıji I. Gûlanê Şoreşgerê!